

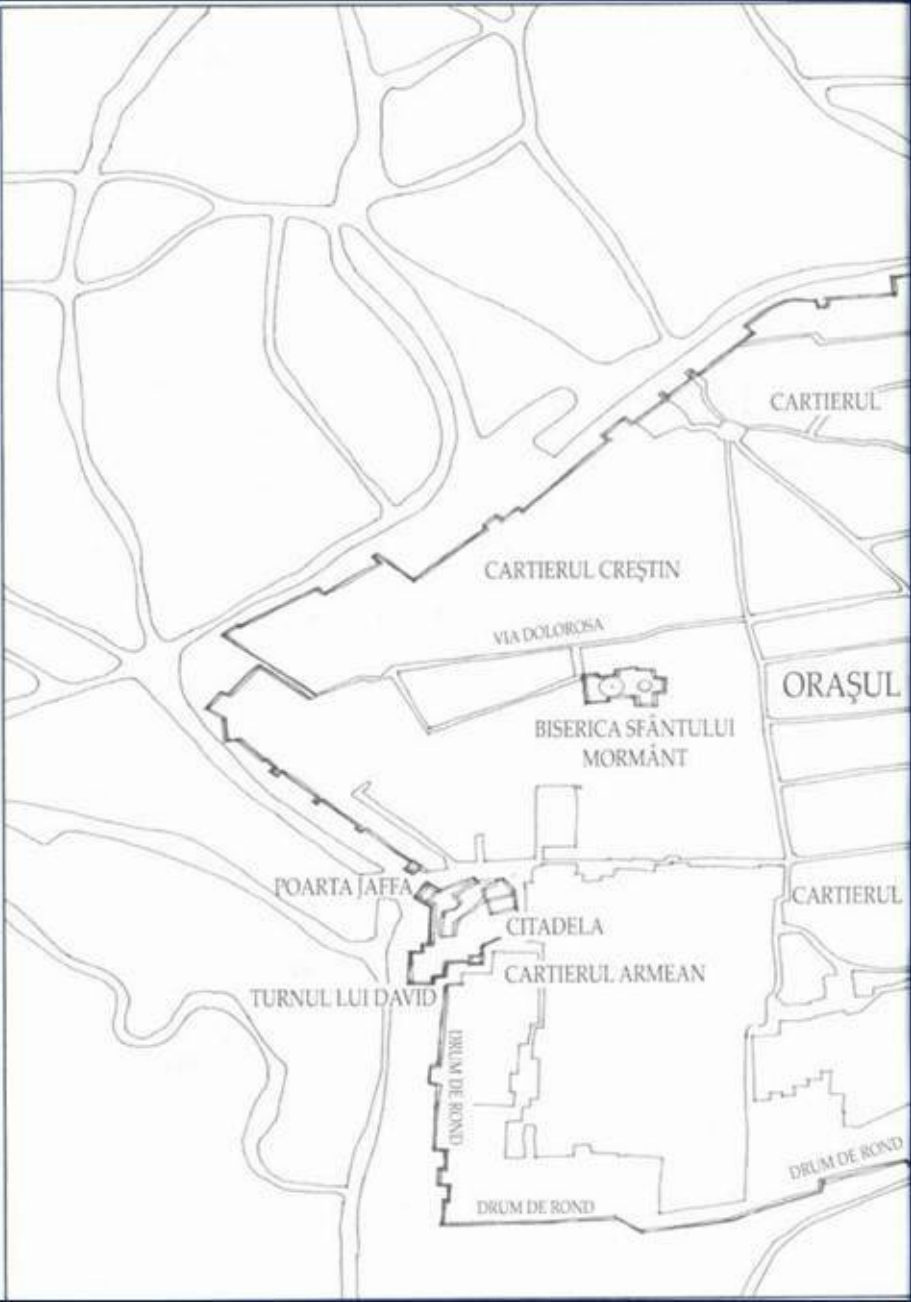
PERGAMENTUL SECRET

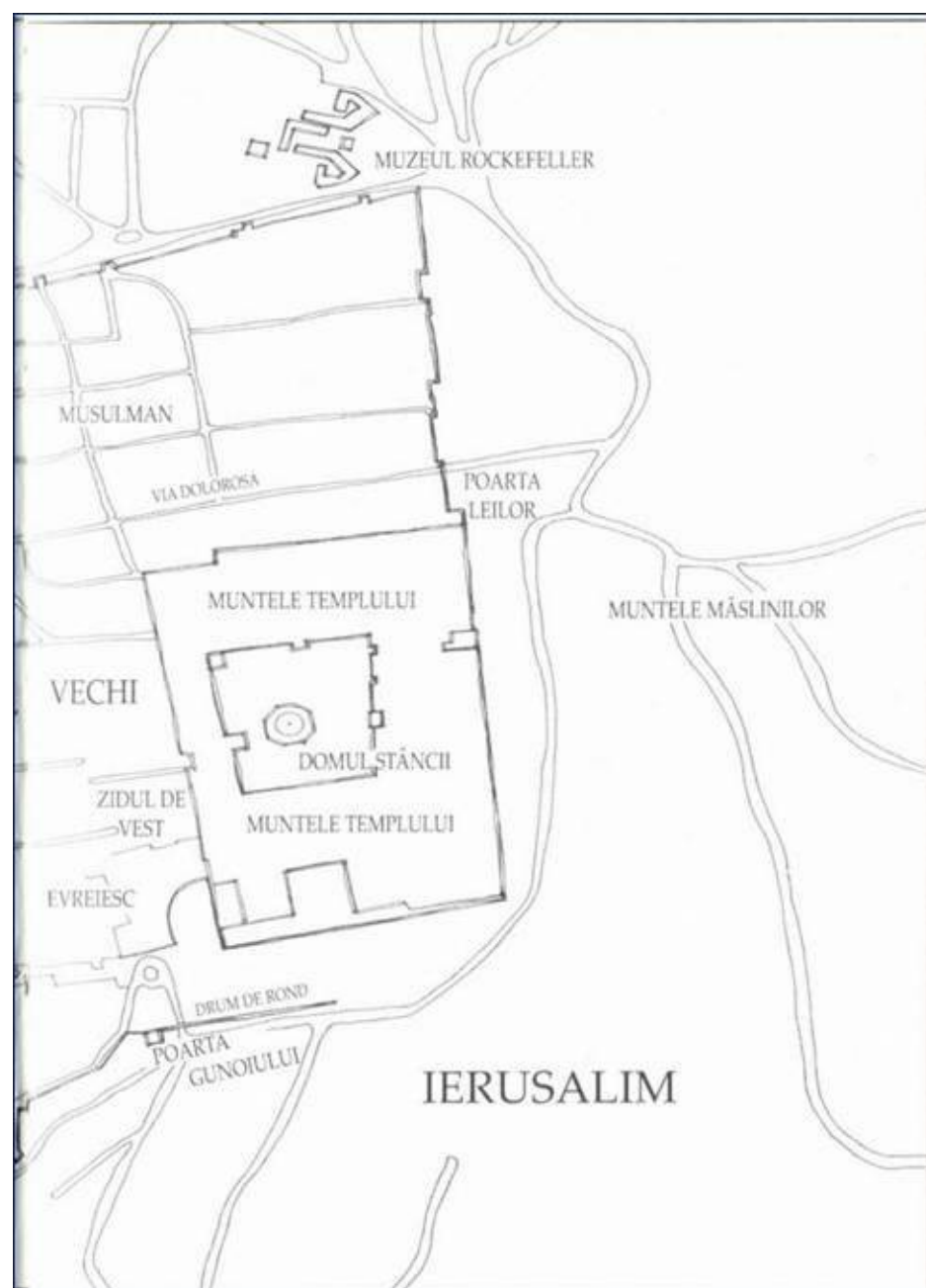

RONALD CUTLER

THRILLER
L E D A

Capitolul 1

Josh Cohan se simțea înălțat spiritual. Văzuse nenumărate situri în peste treizeci de țări, dar cel de la Masada era unic. Semăna cu o insulă pe bolta cerească, o fortăreață pe culmea unui munte pustiu, străjuind de-a pururi Marea Moartă, aflată la vreo patru sute de metri mai jos. Josh se desprinsese din mulțime și se opri pe marginea stâncii cu privirile ațintite la cerul albastru și senin. Apoi coborî ochii spre Marea Moartă, înțelegând că i se înfățișează aceeași priveliște pe care o admiraseră cu două mii de ani în urmă războinicii evrei, atunci când se înfruntaseră cu armatele romane. Peisajul nu se schimbase câtuși de puțin. Închise ochii și ascultă foșnetul vântului. Se lăsă copleșit de măreția momentului, dar în loc să-l liniștească, sunetele deveneau tot mai puternice, mai întâi semănând cu șuieratul amenințător al unui șarpe ce se transformă apoi într-un vuiet de glasuri. O mie de voci

cântau, asemeni unui cor grecesc...
De la începuturi și până la sfârșit: libertate, compasiune, toleranță, sacrificiu...
Cu ochii minții, Josh vedea un miel luat de apele unui râu însângerat. Din pământ se ridicau flăcări, acoperind norii în culori de purpură.
Vocile fără trup îi răsunau în urechi. În clipa în care deschise ochii, pe pământ se desenară umbrele unei mări de oameni.
Unul... Unul... Unul... Unul... rosteau aceștia.
Dar, ridicând privirile să vadă de unde veneau umbrele, nu distinse nimic în afară de albastrul cerului și fâlfâitul unor aripi nevăzute.
Josh mai vizitase Masada de trei ori și vocile îi vorbiseră cu fiecare ocazie. Dar nicicând nu mai trăise o asemenea senzație. Era om de știință și, dincolo de pasiunea pentru misterele închise în acest deșert, era învățat să descopere adevărul în artefacte și oseminte. Din cauza energiei istorice a locului, imaginația începuse să-i joace feste. Desigur, vocile nu erau reale. Și dacă, totuși, erau? Chiar dacă nu erau altceva decât rodul imaginației sale, e posibil să fi avut o semnificație ce depășea tărâmul trecutului concret?

Josh porni spre Ierusalim pe autostrada 90, aflată sub protecție israeliană. În dreapta se zărea albastrul întunecat al Mării Moarte, iar mai departe, scăldați în lumina amurgului, munții Iordaniei. La stânga se întindea deșertul Iudeii cu mozaicul său nesfârșit de coline și grote, care ținuse ascunse Manuscrisele de la Marea Moartă timp de două milenii. Josh se întreba ce mistere mai ascunde și astăzi.
Dar era în concediu. Anul acesta sabatic era exact ce-i trebuia: o perioadă de relaxare departe de politicile administrative de la muzeul universitar. Israelul ispita nu doar savantul din el, ci și omul – era evreu, deși nepracticant – și venise vremea să-i asculte chemarea. Din momentul în care aterizase pe aeroportul din Tel Aviv, se simțise transfigurat. Odată ce dădu cu ochii de azuriul cerului și inspiră parfumul aerului, Josh înțelese că a ajuns pe un teritoriu sacru. Aici era locul lui. Se simțea legat de însuși pământul pe care călca.
Se duse cu gândul la măreția solemnă a Masadei și avu senzația că pășește printre vechii ei locuitori. Energia acelui loc era de netăgăduit, chiar dacă îi despărțeau kilometri întregi.
În visul său, imaginea grotei din față era extrem de vagă. Dar nu îi trebuia mai mult pentru a descătușa vâltoarea amintirilor din vise – ani bântuiți de viziuni pe care îi era imposibil să le explice.
Își târăște picioarele prin deșert, iar șuieratul amenințător se întetește pe măsură ce șarpele zburător se apropie tot mai mult. Apoi nisipul din jur este cuprins de vâlvătaile unui foc nepământesc, flăcările îl înconjoară, vrând parcă să-l apere, luminându-i calea prin albul orbitor al amiezei. El urmează cărarea ce duce la coline, dar Pământul pare să se fi răsturnat, cu cerul la picioarele sale și stâncile ce îi plutesc deasupra capului. Chiar în fața sa, suspendată de funiile de foc, se află intrarea unei grote răcoroase și întunecate, a cărei buză pare să se răsfrângă dramatic din ceruri.
Amețit și cu timpanele zvâcnindu-i sub presiunea sângelui, Josh apăsă pe frână și Land Roverul ieși de pe șosea. Din fericire, nu se găsea nicio mașină prin preajmă și reuși să se oprească fără probleme în pietrișul de pe marginea drumului. Josh trase aer în piept și se strădui să-și domolească tremurul mâinilor sprijinindu-le pe volan. Un minut mai târziu, încă buimac, deschise portiera și coborî pentru a simți pământul sub picioare.
Soarele fierbinte era apăsător, de parcă și-ar fi coborât pe capul său întreaga sa greutate, și

Josh se încovoie de la mijloc, lipindu-și coatele de genunchi. Se temea să nu vomite, dar senzația de amețală dispăru la fel de brusc cum apăruse. Reuși să respire mai ușor, deschise ochii și se uită printre picioare la întinderea deșertului.

Era exact așa cum îl văzuse în acele nopți – cerul dedesubt, colinele deasupra... și forma curioasă a intrării în grotă. Nu mai văzuse ceva similar nici în Israel, nici oriunde altundeva în lume.

Fără grabă, cuprins de emoție, Josh își scoase rucsacul din mașină și porni urcușul înspre grotă. Nu dură mult și praful amestecat cu sudoare îi desenă dăre negre pe ceafă. Doar în visele sale mai mersese atât de aproape. Ajunsese până la marginea grotei, dar niciodată înăuntru. Pe măsură ce se apropia de buza curbată a acesteia, se întreba dacă se poate cu adevărat pătrunde în ea. Visele lui se încheiau mereu înainte să facă și ultimul pas. Ce se va întâmpla de data aceasta?

Toți nervii din corp îi tresăriră în clipa în care trecu pragul. Îl aștepta ceva acolo; nu avea nicio îndoială, după cum o simțise în fiecare dintre visele sale curmate înainte de final. Aprinse lanterna și luminează în față, continuându-și drumul spre necunoscut. Pe măsură ce înainta, neliniștea începea să i se risipească, iar în locul ei se așternea o senzație de seninătate pe care rareori o mai trăise. Deși fremăta de curiozitate, trupul îi era perfect relaxat.

Odată pătruns și mai adânc, dădu cu ochii de stâncile ce țâșneau din toate direcțiile, așteptând parcă să-l zădărnicească pe călătorul neștiutor. Dar Josh nu avea de gând să se împiedice aici. Ridică lanterna spre peretele din față sa, scoțând la iveală câteva picturi șterse. Se apropie și remarcă o serie de litere pe care le recunoscuse ca fiind aramaice, iar sub ele o linie întreruptă. Ținu lanterna la câțiva centimetri de inscripție, dar își dădu seama că nu o poate traduce. Unele litere lipseau cu desăvârșire, iar altele erau mult prea șterse din cauza vechimii. Atunci Josh își îndreptă atenția către linia întreruptă. Părea să arate în jos. Mă îndeamnă să sap.

Nu era doar o bănuială; era o certitudine.

Josh se lăsă în genunchi și pipăi pământul de la baza zidului, chiar sub inscripții. Era aproape la fel de tare ca și stânca, mult prea tare pentru a putea săpa, dar știa că trebuie să încerce. Scoase din rucsac o lopățică și se puse să sape în suprafața întărită. După minute bune, reușise să sape vreo douăzeci și cinci de centimetri. În acel moment, băgă de seamă vârful unui obiect îngropat. Întinse mâna și atinse suprafața ce părea făcută din lut. Odată ce îl examină mai îndeaproape, înțelese că este un artefact antic.

În fiecare dintre visele sale știa că îl așteaptă ceva în grotă, deși nu apucase niciodată să intre în ea. În clipa de față, Josh era convins că el era menit să găsească acel obiect.

Munci cu înfrigurare, pierzând noțiunea timpului. În vreme ce săpa, nu-și putea scoate din minte ultimul șantier arheologic pe care lucrase – cel care îl convinsese să-și ia această vacanță. Nu fusese unul dintre proiectele lui, nici măcar nu era specialitatea lui, dar, atunci când un coleg mai renumit îți cere ajutorul, nu-l poți refuza. Atâta lucru știa și Josh despre politica de catedră, chiar dinainte de a pleca în Mexic.

Mai bine de o lună trudise sub soarele nemilos al Yucatanului, cernuse pământul prin sită, în căutare de relicve sau artefacte. Orice arheolog se confrunta cu aceeași problemă – multă trudă și puține descoperiri. Emoția și misterul explorării erau o răsplată în sine, chiar dacă nu scoteau nimic la iveală.

Josh era cunoscut ca fiind extrem de meticulos chiar și în cazul celor mai mărunte sarcini, prin

urmare, adeseori, nu primea decât cele mai mărunte sarcini. Dar, într-o zi, descoperise pe neașteptate vârful unei pietre complet diferite de celelalte. Continuă să sape și mai grijuliu și scoase la lumină statuia unui zeu al populației maya necunoscut. Inima îi sălta de bucurie pe măsură ce dezvelea statueta; astfel de lucruri dădeau sens vieții. Înveli delicat statueta de cincisprezece centimetri și se duse la Coughlin, coordonatorul șantierului, un tip grosolan însă de neclintit din funcție.

— Cough, zise el, neputându-și stăpâni entuziasmul, trebuie să vezi ce am descoperit. Superiorul său studie artefactul.

— Pare veritabil, spuse Coughlin, mângâindu-și îngândurat barba. Dar nu m-aș entuziasma prea tare până când nu ne întoarcem la facultate să facem mai multe teste.

Șase săptămâni mai târziu, cu ocazia unei ședințe la celebrul muzeu al Universității din Pennsylvania, Coughlin făcu anunțul în fața unei săli ticsite cu profesori, reporteri și studenți.

— Domnilor și doamnelor, rosti el, prelungind emoția momentului, eu am făcut o descoperire arheologică crucială – statueta unui zeu necunoscut. Obiectul se află în perfectă stare și ne-ar putea oferi indicii cu privire la decăderea civilizației maya, întrucât datează din perioada imediat premergătoare dispariției acesteia.

Josh era uluit. Coughlin nu recunoscuse că meritul descoperirii era al lui. În clipa aceea înțelese că oamenii din departamentul de arheologie erau mai degrabă – dacă nu întru totul – interesați de poziția pe care o ocupau și de putere și prea puțin de știință. Descoperirea îl scârbi.

A doua zi, se duse la biroul lui Coughlin.

— Am vrut să discutăm ieri, după ce ai anunțat descoperirea noastră, dar ai plecat prea repede.

Coughlin se ciupi de urechea dreaptă.

— Care-i problema? Mi se pare că ești supărat.

— Ieri nici măcar nu ai menționat că eu am făcut descoperirea.

— Josh, zise el cu un aer superior, tu faci parte din echipă, nimic mai mult. Eu sunt șeful. Josh simți fiori reci.

— O descoperire de asemenea însemnătate nu e la îndemâna oricui. Pentru mine era esențială.

— Bun venit în lumea reală, Cohan. Când o să ajungi la nivelul meu, poate că o să înțelegi.

— N-am de gând să stau cu mâinile în sân, răbufni Josh. O să spun presei, o să...

Coughlin își ridică brațul pentru a-l opri.

— Mi se pare că nu înțelegi situația. Am o experiență de zeci de ani. Odată cu experiența, dobândești și multă influență. Dacă încerci să mă subminezi în vreun fel, nu mai pui piciorul în veci pe vreun șantier important.

Mânia lui Josh era atât de mare încât nu putea rosti un cuvânt. Intuiția îl sfătuia să se potolească, dar nu o ascultă, sfidând amenințările lui Coughlin. Nu-i fu de niciun folos. Cough era mult prea bine protejat de amicii lui. Josh știa că deranjase statu-quoul și că cel puțin o mână de oameni îl vedeau pe Coughlin așa cum era în realitate, dar, după ce își epuiză toate resursele, situația sa nu se remedie în niciun fel.

Măcar reușise să scape de consecințele profesionale cu care îl amenințase Cough. Singura măsură fusese de a i se interzice să mai lucreze alături de Coughlin, măsură ce părea mai degrabă o recompensă decât o pedeapsă. Bănuia că, deși nu îi admiseseră acuzațiile la adresa colegului său mai renumit, nu doriseră nici să-l pedepsească, având în vedere

succesele sale evidente.

Cu toate acestea, întreaga poveste îl decepționase profund pe Josh. Poate că ar fi fost mai bine să-și asculte instinctele și să uite întreaga întâmplare. Rareori se întâmplase ca instinctele să-l înșele și ar fi trebuit să știe că nu era cazul să dea frâu liber orgoliului. În punctul în care ajunsese, viața la facultate era mult prea greu de suportat. Ceru să i se acorde un an sabatic într-un loc de care se simțea legat afectiv și plecă în Israel. Interesant lucru, își spuse Josh, că tocmai scandalul care l-ar fi putut distruge îl ajutase să ajungă aici. Dacă nu ar fi fost Coughlin, poate că nu ar fi mers niciodată pe acel drum și nu ar fi făcut legătura cu visele sale.

În sfârșit, toată munca sa începea să-și arate roadele. Josh își puse o pereche de mănuși chirurgicale și ridică atent vasul cilindric. Deși mult mai mic, era identic cu vasele în care fuseseră păstrate Manuscrisele de la Marea Moartă, descoperite la nici șaisprezece kilometri la nord de grotă.

Josh își scoase tricoul și înveli cu grijă vasul pe care îl așează apoi în rucsac. La hotel îl va analiza mult mai bine decât în grota slab luminată.

Afară era aproape întuneric în momentul în care Josh coborî grijuliu colina ce ducea înapoi la autostradă. Pe când se apropia de șosea, dădu cu ochii de jeepul militar bej parcat alături de Land Roverul său. Lângă mașini se zăreau doi soldați israelieni, înalți, voinici și serioși. Amândoi își țineau armele îndreptate spre el.

— Dați-vă jos rucsacul și puneți-l pe pământ, îi ordonară ei. Pe urmă, puneți mâinile pe cap. Josh se supuse.

— Sunt arheolog american venit în vacanță în Israel, îi informă el, cu glasul tremurând. Soldatul mai blonduț se apropie de el și coborî arma.

— Cum vă numiți?

— Josh Cohan. Sunt profesor la Universitatea din Pennsylvania.

— Unde este cartea de identitate? întrebă bărbatul înarmat până-n dinți, aflat la nicio jumătate de metru distanță.

Inima lui Josh bătea nebunește, iar gândurile îi zburau prin minte. Dacă se uită în rucsac și găsesc vasul, o să-l confiște pe loc. Nu-și permitea să mai piardă o descoperire, mai ales în mâinile unor copilandri zeloși care ar face praf artefactul, încercând să înțeleagă ce reprezintă. Trebuie să găsească o cale să iasă din încurcătură, dar cum să procedeze? Arma celui alt soldat era încă ațintită spre inima lui. Josh analiză variantele și se hotărî să aplice tactica vizitatorului prietenos.

— Ei, ce părere aveți de deșertul ăsta? spuse el glumeț, încercând să destindă atmosfera. Nu îi răspunse niciunul dintre soldați. În schimb, bărbatul blond își puse arma la loc pe umăr și se apropie și mai mult. Josh simțea pe gât respirația fierbinte a acestuia.

— Actele de identitate, repetă soldatul, cu broboane de sudoare adunate în sprâncenele încruntate.

— Sunt în mașină, zise Josh, rugându-se să nu i se citească minciuna pe față.

Îl auzi pe celălalt soldat ridicând degetul de pe piedica puștii, în timp ce îl împinseră pe botul Land Roverului, cu picioarele depărtate și brațele întinse pe capotă. Nedorind să atragă atenția asupra rucsacului, Josh așteaptă până ce soldatul se lăsă pe vine, pentru a-l verifica la gambe și glezne, și abia atunci aruncă o privire spre locul în care rămăsese, uitat pentru moment.

Dintr-odată, simți o mână în buzunarul de la spate, și pe urmă, fără nicio explicație, soldatul se îndepărtă. Josh auzi foșnetul hârtiei mototolite și apoi bâzâitul stației de transmisie-recepție pe care soldatul o folosea pentru a lua legătura cu centrul de comandă. Găsise permisul de conducere al lui Josh, precum și o copie după pașaport pe care o purta tot timpul la el atunci când călătorea. Josh se miră. Era convins că le lăsase în rucsac. Îi plăcea să-și țină lucrurile în ordine.

După o lungă și neplăcută perioadă de tăcere, stația fâșâi din nou, iar de la capătul celălalt se auzi o voce.

— E-n regulă.

În sfârșit, își coborî arma și soldatul ce părea să fie sefard^[1].

— Pot să-mi iau rucsacul? întrebă, străduindu-se să se poarte cât mai firesc.

— Ce-aveți înăuntru?

— Câteva obiecte personale și niște suveniruri. Vreți să vă uitați în el?

Era o cacealma, dar Josh spera să-i reușească. Cei de la centrul de comandă nu-l găsiseră cu nimic în neregulă și era convins că cei doi băiețandri erau la fel de nerăbdători ca și el să scape de căldură și să o pornească la drum.

Pentru câteva secunde, soldatul blond rămase cu ochii la rucsac, apoi se întoarse din nou spre Josh.

— Nu e nevoie.

Josh apucă rucsacul și îl aruncă pe umăr. Își făcu apariția încă un jeep militar, cu doi soldați israelieni înarmați.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, răspunse soldatul brunet.

Făcu semn din cap înspre Josh.

— Puteți pleca.

Josh spera ca sentimentul de ușurare să nu i se citească pe chip în timp ce se urca în mașină. Ce s-ar fi întâmplat dacă descopereau vasul? Nu i-ar fi convins în veci să-l lase să-l păstreze. Scandalul cu Coughlin ar fi fost neînsemnat pe lângă pierderea acestui artefact. Josh nu prea se pricepea la mesajele din Lumea de Dincolo, dar în vasul acela se găsea ceva ce îl chema de ani de zile.

*

Luna plină lumina deșertul în timp ce Josh se îndrepta spre Ierusalim. În mai puțin de o oră va ajunge la Hotelul Jerusalem Pearl. În sfârșit, își va putea examina descoperirea.

În dreptul oazei Ein Gedi, emoțiile ultimelor ore își puseră amprenta asupra lui Josh. Visul său recurent nu mai era doar un simplu vis. Îl condusesese la vas... încotro o să-l mai călăuzească de acum încolo?

Capitolul 2

Fereastra camerei de hotel dădea spre zidul Oraşului Vechi. Josh iubea acest loc, atât de aproape de centrul spiritual al celor trei mari credinţe. De-a lungul anilor, vizitase adesea Oraşul Vechi şi, de câte ori revenea, se simţea ca acasă. Aici se născuseră strămoşii săi, aici se simţea un alt om. Deşi ardea de nerăbdare să studieze vasul, aruncă mai întâi o privire asupra oraşului. Totul era atât de măreţ. Şi, din nefericire, atâtea primejdii la tot pasul. Orientul Mijlociu nu mai cunoscuse asemenea pericole, iar oraşul se găsea chiar în inima războiului. Era un fel de tragedie într-o tragedie.

Îşi ridică rucsacul şi scoase cu grijă vasul învelit în tricou. Un fior îi străbătu întreg corpul. Găsise vasul dintr-un motiv anume. Acum urma să descopere acel motiv.

Conform legii israeliene, orice descoperire arheologică aparţinea statului Israel şi se afla sub supravegherea Autorităţii Israeliene pentru Antichităţi. Josh era conştient că va fi nevoit să le cedeze artefactul şi că odată cu aceasta riscă să piardă orice merit asupra descoperirii. Dar nu-şi aducea aminte niciun paragraf al legii care să menţioneze când anume trebuia predat obiectul. După propriile sale estimări, vasul stătuse ascuns mii de ani. Cei de la AIA puteau să mai aştepte câteva zile.

Îşi puse din nou mânuşile chirurgicale şi începu prima etapă a ceea ce era convins că se va dovedi un proces lung şi anevoios. Capacul vasului fusese sigilat cu ceară. Dacă voia să-l deschidă, trebuia să lucreze cu mare atenţie, căci o stricăciune cât de mică ar fi fost de neiertat. Scoase un briceag din rucsac şi reuşi să dezlipească uşor capacul după câteva minute.

Înăuntru descoperi un sul de pânză de in. Stătu o clipă pe gânduri, apoi îl scoase cu grijă din vas. Pânza se păstrase atât de bine, încât începu să se îndoiască de autenticitatea sa. Atunci când arheologii descoperiseră Manuscrisele de la Marea Moartă, dăduseră peste sute de fragmente ce alcătuiau aproximativ 850 de pergamente. Dintre toate, doar zece fuseseră recuperate pe jumătate. Numai unul, pergamentul lui Isaia, se păstrase întreg. Dacă vasul avea o vechime de peste două mii de ani, cum de erau aşa bine păstrate obiectele din el? Josh desfăcu prudent pânza şi scoase la iveală un pergament. Savantul din el cântărea variantele cu un amestec de îndoială şi încântare... dar sentimentul de linişte îl învălui din nou. Cum de stătea liniştit într-o asemenea clipă? De câte ori descoperea câte ceva pe şantier, îşi ieşea din minţi de exaltare. Şi, totuşi, acum era inexplicabil de calm.

Desfăcu prima parte a pergamentului şi o cercetă îndeaproape. Cuvintele erau în aramaică, limba aproape uitată ce se vorbea cândva prin acele locuri. Josh o învăţase în perioada când îşi pregătea doctoratul în arheologie biblică. Printre litere se zăreau pete minuscule. Erau unica dovadă de vechime.

Aprinse toate luminile din cameră, scoase lupa şi începu traducerea greoaie şi istovitoare. Deşi abia dimineaţa avea să termine primele paragrafe, Josh nici nu băgă de seamă timpul scurs. Cuvintele pe care le citea îl fascinau în asemenea măsură, încât ar fi putut să lucreze zile întregi fără întrerupere.

Sunt Yehoshua ben Yosef. În următoarele două săptămâni îmi voi cunoaşte soarta. Scriu aceste cuvinte pentru ca voi să ştiţi adevărul despre mine, despre învăţăturile şi credinţa mea. Sunt un profet ce vede viitorul şi scriu pe acest pergament pentru a împiedica împlinirea celei mai adânci temeri care mă frământă – aceea că învăţăturile mele ar putea fi uitate sau, mai rău, că vor fi răstălmăcite şi denaturate de cel ce spune minciuni.

Am predicat în parabole, dar până și tovarășii mei cei mai apropiați cu greu le-au priceput mesajul adevărat. Scriu aceste cuvinte pentru a fi înțelese chiar și de cel mai neștiutor dintre oameni, dar și pentru a ajunge la inimile celor cu minți strălucite.

M-am născut în Nazaret, în Galileea, în ultimul an al domniei lui Irod cel Mare. Părinții mei, Maria și Iosif, au fost evrei credincioși ce respectau legile lui Moise și sfânta Tora. Am studiat cartea sfântă cuvânt cu cuvânt. În copilărie, am avut vise și viziuni care m-au împins să cred că port o misiune aparte. M-am rugat zi de zi, am studiat Tora, am meditat și am învățat tainele vindecării. Misiunea mea era de a descoperi calea prin care să-i ajut pe ceilalți, mai ales pe sărmani, pe neputincioși și pe cei însetați de cunoaștere. Planul meu era să îmi eliberez poporul de sub dominația romană și să creez un paradis aici pe Pământ.

Josh își ridică capul și se frecă la ochi. În momentul în care aruncă o privire pe fereastră, văzu razele soarelui. Se întoarse din nou la pergament. Mai avea atâtea de tradus. Atâtea de aflat. Oricum, descoperirea de până acum era uluitoare.

Dacă ar fi fost să creadă cele citite până acum, autorul pergamentului era cel cunoscut astăzi drept Iisus Hristos.

Josh începu să se plimbe prin cameră, incapabil să înțeleagă cele citite. Documentul era sigur un fals. Altfel cum s-ar explica starea impecabilă în care se găsea? Și, totuși, dacă nu se dovedea vreo păcăleală, ar fi cea mai importantă descoperire din istoria arheologiei.

Josh își trecu mâna prin păr, încercând să-și pună ordine în gânduri. Să sune la AIA? Acolo ar fi găsit instrumentele și resursele necesare pentru a stabili autenticitatea pergamentului. Dar cât de mult ar fi avut de pierdut dacă îi suna? I-ar permite să participe la cercetări? Va mai putea să-și asume meritul descoperirii?

Se hotărî să nu riște. Mai întâi va face o copie și pe urmă va duce pergamentul la AIA, cu condiția să i se permită să participe la absolut tot. Făcu loc pe podea și desfăcu pergamentul până ce acesta se întinse pe toată lungimea camerei. Își luă camera digitală și se apucă să-l fotografieze. Odată treaba terminată, reîmpături pergamentul și fotografie învelitoarea din pânză de in. Așeză pergamentul în vas și îndesă dopul la loc.

Apucă laptopul, îl conecta la camera digitală și descarcă fotografiile. Chiar dacă cei de la AIA îi vor interzice accesul la pergament, își făcuse rost de o copie digitală cu care să poată lucra. Nu era mare lucru, dar mai mult nu se putea în situația de față.

În clipa în care se asigură că textul este relativ protejat, Josh auzi pentru prima oară zarva propriului stomac și își dădu seama că nu pusese nimic în gură de aproape douăzeci și patru de ore. Era mai degrabă epuizat decât flămând. Cu imaginile unei zile uimitoare perindându-i-se prin fața ochilor, se lăsă pe pat și căzu într-un somn agitat.

Capitolul 3

Cât cuprinde cu privirea, în fața lui Josh se întind șiruri întregi de cruci. Vede sute de oameni

chinuiți, cu mâinile legate cu funii, cu călcâiele zdrobite de cuie și trupurile lăsate să putrezească sub arșița soarelui din deșert.

Câțiva centurioni râd disprețuitor, în timp ce lumina se răsfrânge din coifuri și din vârfurile ascuțite ale sulitelor, iar victimele lor sunt supuse unei morți agonizante și umilitoare. „Așa vă trebuie, jidani nenorociți, dacă vă împotriviți Romei”, îi suduie unul dintre soldați, în vreme ce restul jubilează cu cinism.

Josh se trezi, acoperit de sudoare. Coșmarul păruse mult prea real. Acum că descoperise vasul, fiecare vis căpăta o nouă dimensiune. Asta ce-a vrut să însemne? Visele lui aveau toate să se împlinească?

Nu avea timp să se frământa acum. Erau prea multe de făcut. Prea multe de aflat despre pergament.

Făcu un duș, se bărbieri și coborî în holul larg al hotelului. Trecuse cu puțin de ora 9

dimineața. Nu dormise prea mult. Cumpără o ceașcă de cafea turcească și un rogolah ^[2] de la un chioșc și se îndreaptă spre telefonul public amplasat în partea mai liniștită a sălii. Avea semnal foarte bun la telefonul mobil, dar nu voia să fie cumva urmărit. Cei pe care urma să-i sune nu trebuiau să afle despre el decât atât cât dorea el să le spună.

— Shalom, Autoritatea Israeliană pentru Antichități, îi răspunse o voce de femeie. Cu ce vă pot ajuta?

— Shalom. Aș dori să vorbesc cu directorul de la cercetări arheologice.

— Îmi puteți spune cum vă numiți și motivul pentru care sunați?

— Cred că am descoperit ceva ce i-ar putea interesa pe cei de la departamentul de cercetare.

— O clipă, vă rog.

Josh aruncă o privire spre holul aglomerat al hotelului. Oamenii circulau de colo-colo, preocupați să plece la plimbare sau la muncă. Oare cum ar fi să muncești aici zi de zi, să ai o slujbă obișnuită și o viață normală, când pericolele te pândesc la tot pasul? În majoritatea timpului, Ierusalimul era un oraș liniștit. Și, totuși, se simțea o încordare în momentul în care oamenii se urcau într-un autobuz sau mergeau la un centru comercial, la vreo cafenea sau club.

În prezent, toți cei care trăiau sau munceau într-un oraș mare resimțeau, chiar și inconștient, primejdia vreunei izbucniri violente, dar aici pericolul era cu mult mai mare. Viețile acestor oameni ascundeau ceva ce el, ca american, nu putea înțelege. Curajul de care ai nevoie pentru a suporta asta în fiecare zi îl emoționa pe Josh.

Câteva minute mai târziu, în receptor răsună o voce cu puternic accent israelian.

— Bună ziua. La telefon Moshe Ben Daniel. Cu cine vorbesc?

— Sunt un profesor american de arheologie. Specialitatea mea este arheologia biblică.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Îmi puteți spune ce funcție ocupați la AIA?

— Sunt arheolog, răspunse bărbatul pe un ton ușor mai distant. Coordonez multe dintre proiectele noastre de cercetare.

— Aș dori să vă întâlnesc, zise Josh.

— În legătură cu ce anume?

— Cred că am descoperit un artefact care v-ar interesa.

De la capătul celălalt al receptorului se auzi un chicotit.

— Voi, arheologii americani, aveți mereu impresia că le știți pe toate. Distrugeți mai multe

obiecte decât descoperiți.

Josh începu să se enerveze. Nu suporta să i se pună o etichetă și era tot timpul extrem de grijuliu pe orice șantier ar fi lucrat.

— Dacă nu vă interesează, spuse el aspru, o să plec cu descoperirea mea în SUA.

— E ilegal.

— Doar dacă artefactul e autentic dar, cum pe dumneavoastră nu vă interesează, nici n-o să aflați vreodată.

Moshe suspină adânc.

— Bine, spuneți-mi despre obiect.

Josh strânse bine receptorul între palme și vorbi în șoaptă ca să nu-l audă cineva.

— Am găsit un vas într-o peșteră de lângă Marea Moartă și pare să dateze din perioada celui de-al Doilea Templu. Dacă stabiliți că este autentic, ar putea fi o descoperire majoră.

La capătul celălalt se lăsă tăcerea, apoi Moshe întrebă:

— Unde este artefactul?

— La mine, în siguranță.

— Și dumneavoastră unde sunteți?

— Prefer să nu vă spun înainte de a ne întâlni. Aș vrea să ne vedem cât de repede puteți.

Al doilea moment de tăcere se prelungi mai mult decât primul. De ce ezita? Dacă Josh ar fi primit un astfel de telefon, s-ar fi întâlnit imediat cu respectiva persoană.

— Ne putem vedea la ora douăsprezece.

Încă trei ore? I se părea o veșnicie.

— Unde? Aveți sedii în tot Ierusalimul.

— Sediul central este la Muzeul de Arheologie Rockefeller, strada Sultan Suleiman, Ierusalimul de Est. Dar nu veți putea trece de pază dacă nu-mi spuneți cum vă numiți.

Josh își dădea seama că are dreptate, dar șovăi puțin. Era obligat să aibă încredere în acel om.

— Josh Cohan, spuse el. Ne vedem acolo.

Josh puse receptorul în furcă și inspectă holul. Se strânseseră mai mulți oameni decât în clipa în care își începuse convorbirea. Căută fețe care să i se pară exagerat de iscoditoare, dar își dădu seama imediat că devine paranoic. Nimeni nu știa despre obiectul găsit de el și nici cât de însemnat putea fi.

Și atunci, de unde toată neliniștea asta?

Mai avea unele lucruri de rezolvat înainte de a pleca la întâlnire. Mai întâi trebuia să găsească un Internet café unde să-și poată descărca fotografiile pe calculatorul său protejat de la universitate. Vor sta mult mai în siguranță acolo decât pe laptopul lui. Departamentul avea numeroase sisteme de securitate pentru a se evita orice intrare neautorizată și, ca măsură suplimentară de siguranță, Josh aplică documentului un program special de criptare. Pe urmă, cu vasul și prețiosul său conținut în rucsac, Josh traversă orașul pentru a se întâlni cu Avner Katz, un vechi prieten din liceu. Avner era un bărbat înalt, de peste 1,82 m, corpulent și cu un zâmbet până la urechi. După terminarea liceului, Avner își împlinise visul vieții de a se muta în Israel și de a urma o școală Yeshiva. Trăia în Israel de cincisprezece ani și era proprietarul unui magazin de suveniruri și antichități în Cartierul Evreiesc din Orașul Vechi.

— Josh, zise Avner când îl zări intrând pe ușa magazinului, nu te vede omul ani la rând și pe urmă ajung să te întâlnesc de două ori în două săptămâni. Căruia fapt îi datorez o asemenea

onoare?

— Nu mă mai satur de fața ta superbă, spuse Josh, râzând. Să știi că acum, că te văd din nou, mă bate gândul să mă mut aici definitiv ca să te pot privi tot timpul.

Avner pufni în răs.

— Vorbești ca cineva care are nevoie să împrumute niște bani.

Zâmbetul de pe chipul lui Josh se șterse, iar Avner deveni mai întunecat. Josh se apropie de prietenul său, aruncă o privire spre cei doi clienți din magazin și șopti:

— Chiar am nevoie de un serviciu.

Lui Avner îi mai reveni zâmbetul pe față.

— Și eu care îmi închipuiam că vă plătesc bine la universitate. Normal că te ajut. Cât îți trebuie?

Josh clătină energic din cap.

— Nu-mi trebuie bani. Vreau să las ceva la tine. Avner tăcu, dar expresia de pe chipul său era grăitoare.

Josh cercetă încă o dată magazinul. Intrase cineva. Îl mai văzuse pe undeva? Din nou, trebui să alunge paranoia.

— Am descoperit ceva într-un un sit. S-ar putea să fie o păcăleală, dar, dacă nu e, atunci reprezintă o descoperire monumentală. Nu pot să-l țin în camera mea și n-am de gând să-l predau celor de la AIA deocamdată.

— Poți să-mi spui despre ce e vorba?

— O să-ți explic totul la un pahar, cât de curând. Ți-aș fi recunoscător dacă m-ai ajuta fără să pui întrebări.

Avner îl bătu pe umăr.

— Pentru tine, orice. Se înțelege de la sine că tu o să dai de băut atunci când o să-mi spui toată povestea, nu-i așa?

— Oricât dorești.

— Să nu faci promisiuni decât dacă le respecți. Vino cu mine la seif. E solid ca o fortăreață. Am și eu acolo câteva chestii de valoare.

Josh verifică încăperea pentru ultima oară. Bărbatul care intrase cu puțin înainte plecase. De ce îi părea cunoscut? Josh nu știa de unde să-l ia.

Se întoarse și îl urmă pe Avner în spatele magazinului.

Capitolul 4

Josh luă un taxi până în Ierusalimul de Est. Zona se întindea la nord de Orașul Vechi, de la Poarta Damascului până la Poarta lui Irod și cobora colina pe strada Sultan Suleiman până la locul în care trebuia să ajungă, Muzeul de Arheologie Rockefeller. Construit cu două milioane de dolari donați de John D. Rockefeller în 1927, muzeul adăpostea una dintre cele mai importante colecții arheologice din Israel.

Taxiul îl purtase prin cartiere ale Ierusalimului de Est ce-i stârniseră îngrijorarea lui Josh. Știa că prin mulțimea de oameni pașnici și cuminți se ascund destui indivizi predispuși la violență. Era cartierul arabilor palestinieni din Ierusalim și zona pe care o numeau capitala viitorului stat palestinian. Un loc cu un trecut însângerat și cu un viitor ce sigur va cunoaște acte de violență.

Muzeul se afla aproape de zidurile Orașului Vechi, într-unul dintre sectoarele mai liniștite, și foarte aproape de prosperul cartier arab de pe strada Nablus. Era un simbol al Ierusalimului din 1930, o construcție elegantă, văruiată în alb și roz, și cu un turn octogonal, distinctiv și impozant. Clădirea era o combinație armonioasă de arhitectură bizantină, islamică și Art Deco, și servea drept sediu central al Institutului Național de Istorie Antică.

Departamentul de Istorie Antică fusese fondat în 1948, cu finanțare de la stat. În 1967, birourile departamentului se mutaseră din incinta Muzeului Național în clădirea Muzeului Rockefeller. În 1990, odată cu promulgarea unei noi legi, își schimbase titulatura în Autoritatea Israeliană pentru Antichități.

Josh știa că AIA avea sub observație toate obiectele antice de pe teritoriul țării și șantierele arheologice – săpăturile, păstrarea și conservarea descoperirilor – precum și tezaurul național. AIA avea de asemenea obligația de a monitoriza comerțul cu antichități și de a combate furturile. Beneficiau chiar de un corp propriu de securitate ce avea aceleași atribuții ca și forțele de poliție. Cunoscuți sub denumirea de inspectori, majoritatea agenților de securitate erau foști membri ai Forțelor de Apărare Israeliene.

Deși condusă de un director general, AIA era administrată de un consiliu format din șaisprezece membri, din care făceau parte miniștri și arheologi de la universitățile de prestigiu din Israel.

La intrarea în Muzeul Rockefeller, îl întâmpinară doi paznici care îi cerură un document de identitate și îl întrebară despre scopul vizitei sale. Erau mai politicoși decât soldații cu care avusese de-a face cu o zi înainte, dar la fel de gravi. După un șir de întrebări menite să clarifice dacă prezenta vreun pericol, îl lăsară să intre. Josh se obișnuise cu astfel de măsuri de siguranță, dar astăzi, când riscurile erau atât de mari, toate aceste verificări îi sporeau agitația.

Josh așteptă un sfert de oră la recepție, până când un bărbat de vârstă medie, cu un început de chelie, își făcu apariția în sala de așteptare.

— Josh Cohan?

— Eu sunt.

Josh se ridică și îi strânse mâna bărbatului.

— Shalom. Sunt Moshe Ben Daniel. Bine ați venit la AIA.

— Mulțumesc că ați acceptat să ne întâlnim.

Moshe îl conduse pe Josh în biroul său, o încăpere mică și fără ferestre, în care toate obiectele păreau să fi fost aruncate la nimereală.

— Vă rog să scuzați dezordinea. Nu mi-am văzut capul de treburi în ultima vreme. Ați adus artefactul?

— Nu.

Moshe îi aruncă o privire furioasă.

— De ce? Credeam că ăsta e motivul pentru care ne vedem.

— Mai întâi am vrut să discutăm și pe urmă să vi-l încredințez.
Bărbatul bombăni și se așează la birou.

— Legea israeliană spune că, dacă un artefact e autentic, aparține statului.

— Știu asta.

— Atunci bănuiesc că știți că vă trebuie autorizație pentru a săpa. Și nu ați avut-o.

— Da, dar nu am intenționat să fac vreo săpătură. Am dat de el din întâmplare.

Moshe îl fixă cu privirea.

— Mă cam îndoiesc.

Josh se ridică de pe scaun și îl privi drept în ochi.

— Ăsta-i adevărul. Dacă nu voiam să fac ce se cuvine, nu m-aș afla aici. Am venit la voi, deși asta e absolut cea mai importantă descoperire a mea.

Josh își dădea seama că Moshe nu știa ce să creadă despre el.

— Nici măcar nu știți dacă e veritabil, îi reaminti bărbatul mai vârstnic.

— Aveți dreptate. Dar simt că e. O simt eu... De aceea e așa important să fac parte din echipa de cercetare care stabilește dacă e autentic.

Moshe îl privea ca și când Josh vorbea în păsărească.

— E o pretenție destul de îndrăzneță. Nu prea permitem străinilor să participe la cercetări. Nu cred să fi lucrat vreunul în laboratoarele noastre.

— Mă tem că o să insist. O să vă fiu de folos. Am mai făcut datări cu carbon și am folosit cele mai importante tehnici de datare, inclusiv metoda tipologică. De zece ani sunt profesor de arheologie la Universitatea din Pennsylvania.

— E ceva. Aveți un CV?

Josh încuviință din cap.

— Am o copie la mine. M-am gândit eu că o să-mi cereți.

Moshe luă hârtia din mâna lui Josh, o citi în grabă, apoi dădu la o parte mormanul de dosare de pe un scaun și îi făcu semn lui Josh să ia loc.

— Spuneți-mi despre obiectul descoperit.

Josh îi povesti cum găsise peștera, fără să scoată vreo vorbă despre visele sale, și cum dăduse peste vas.

— Vă mai aduceți aminte unde e peștera?

— Între Masada și Ein Gedi, cam la cinci sute de metri de autostradă. Sunt sigur că pot să o găsesc din nou.

— Dacă vasul și conținutul său sunt autentice, vom face săpături în peșteră. Unde se află artefactul?

— La loc sigur.

— Va trebui să-l predați.

— Știu. O voi face de îndată ce îmi spuneți dacă pot să fac parte din echipa de cercetare.

— Din nou, aceeași discuție.

Moshe căzu într-o tăcere prelungă, în timp ce Josh se întreba ce i-o trece prin cap. Își dădea seama că nu are șanse prea mari și la fel de bine o știa și Moshe. Și totuși, avea de gând să lupte până la capăt.

Un ciocănit la ușă rupse tăcerea.

— Tati... ah... scuze, nu știam că ești cu cineva.

Josh se întoarse și privi capul ce se ivise în cadrul ușii. Rămase mut de uimire. Era fata lui Moshe? Lucrul cel mai drăguț pe care îl puteai spune despre înfățișarea lui Moshe era că

arăta ca un bărbat obișnuit. În schimb, femeia care i se adresase cu „tati” era superbă. Avea niște ochi albaștri mari și luminoși, părul negru ca tăciunele, piele măslinie și buze seducătoare. Nu era o frumusețe clasică; avea ceea ce oamenii numeau adeseori „un chip interesant”. Dar era o bucurie să te uiți la ea. Părea naturală, exotică, îți amintea de Cleopatra, dar Josh își zise că era doar rezultatul obsesiei sale biblice din clipa în care descoperise pergamentul.

— Nu-i nicio problemă, Danielle, spuse Moshe. Mă bucur că ai trecut pe la mine.

Danielle intră în cameră și se întoarse spre Josh. De obicei, nu prea remarcă femeile, dar pe ea nu o puteai ignora. Mai presus de toate, Josh avea senzația că se mai văzuseră, deși, în mod cert, și-ar fi amintit o asemenea întâlnire.

— Danielle, dumnealui este Josh Cohan. E un profesor de arheologie din America. Josh, ea e fiica mea, Danielle.

Femeia îi întinse mâna și el i-o strânse. Atingerea ei era un amestec de gingășie și forță.

— Mă bucur să te cunosc, Josh, spuse Danielle. Sunt nebună după America.

Josh zâmbi.

— O să-i transmit salutările tale, zise el, regretând aproape instantaneu ineptia pe care o rostise.

Danielle îi răspunse cu un surâs, deși Josh era convins că, în cel mai fericit caz, îl privea ca pe un individ care nu ieșise prea mult în lume.

— Și Danielle este arheolog, îl informă Moshe. Uneori lucrăm împreună.

Danielle se întoarse către tatăl său.

— De-asta am și trecut pe la tine. Am o informație proaspătă de pe șantierul de la Muntele Templului. O să mă-ntorc când ești mai liber.

— Nu, stai jos. M-ar interesa părerea ta despre descoperirea lui Josh. E un vas despre care bănuiește că ar data din perioada celui de-al Doilea Templu.

Danielle făcu ochii și mai mari, deși Josh ar fi putut jura că așa ceva nu e posibil.

— Serios? Și crezi că e veritabil?

— Nu sunt sigur, dar simt eu că e deosebit.

Josh povesti din nou despre săpăturile din peșteră și rezultatele sale spectaculoase. Danielle îl ascultă cu mare atenție, apoi întrebă:

— Ce te-a făcut să intri în peșteră?

— Întâmplarea, spuse el, șovăitor.

— Simpla întâmplare? insistă Danielle, neîncrezătoare.

Îl privi fix în ochi.

— Nu te cred.

Era greu să-ți dezlipești privirea de la ea, dar atitudinea femeii i se părea foarte agresivă.

— Nu ești obligată să mă crezi. Eu am găsit vasul. Cum anume l-am găsit nu are nicio importanță. Dacă nu vă interesează, îl iau cu mine în America.

Danielle continuă să-l privească cu atenție. Lui Josh i se părea că pe buzele femeii se așterne un oarecare zâmbet. E fascinantă. Cred că o să mă țin departe de ea.

Dintr-odată, tânăra își întoarse privirile spre tatăl ei.

— Ai văzut vasul?

Moshe se încruntă.

— Josh vrea să rezolvăm anumite chestiuni înainte să mi-l arate.

Danielle îi aruncă lui Josh o privire piezișă. Oricum, acuzele ei erau mai greu de îndurat decât

cele ale tatălui său. Josh își ridică brațele ca pentru a se apăra.

— Cred că este cea mai însemnată descoperire din cariera mea. Trebuie să-mi iau măsuri de precauție că nu voi fi dat la o parte.

Danielle se aplecă spre el ca și când ar fi vrut să-i îndepărteze niște scame de pe guler sau să-i tragă o palmă peste față. Pe urmă, își puse palmele pe genunchi, îl privi pe Moshe și se ridică.

— Rezolvați problema cumva. Trebuie să aflăm dacă vasul e autentic.

Se întoarse cu spatele și ieși. Cum putuse să plece atât de brusc? Erau în toiul discuției.

— Danielle n-are răbdare când e vorba de negocieri, îl lămuri Moshe.

— Înseamnă că meseria pe care o are o scoate din sărite. Negocierile sunt practic inevitabile în domeniul nostru.

Moshe zâmbi vag.

— Nu-mi aduce aminte.

Clătină din cap și, pentru o clipă, se lăsă pierdut în amintiri. Reacția sa era surprinzător de pașnică. Apoi se trezi din reverie și îi aruncă lui Josh o privire aspră.

— Mi-ar fi greu să mă duc la echipa mea și să pledez pentru tine până nu examinez vasul.

Josh îl privi neîncrezător.

— Te pot duce să-l vezi, dar mai întâi trebuie să promiți că, după aceea, vei discuta cu colegii tăi despre problema mea.

— Dacă și mie mi se pare la fel de autentic ca și ție, o să vorbesc cu ei.

— Mai trebuie să promiți că nu vei pomeni nimănui, absolut nimănui, despre întâlnirea cu mine sau despre locul în care se află vasul.

După un moment de gândire, Moshe ridică din umeri.

— O să încerc.

— Nu mi se pare suficient.

Josh era pe punctul de plecare, când Moshe spuse:

— Bine, nu spun nimănui și, dacă vasul mi se pare în regulă, o să fac tot ce-mi stă în putere ca să-mi conving echipa să te lase să iei parte la proiect.

Josh cercetă chipul lui Moshe să vadă dacă spune adevărul.

— Ne întâlnim mâine la 9, în fața hotelului meu.

— Jerusalem Pearl?

Josh nu-i spusese unde stă. De unde aflase Moshe?

— Am făcut o presupunere logică, zise Moshe, fără să fie întrebat.

Capitolul 5

Moshe sosi la ora 9 fix și îl găsi pe Josh așteptându-l în fața hotelului. Josh urcă în mașină și porni spre Orașul Vechi, unde, odată ajunși, îi spuse lui Moshe să parcheze lângă Poarta Sionului. Ridicată în 1540, aceasta despărțea Cartierul Evreiesc de cel Armenesc.

Ei aveau treabă în Cartierul Evreiesc. În timp ce străbăteau străduțele înguste, pietruite, Josh nu reușea să scape de senzația că cineva îi urmărește. Avea mereu încredere în instinctele sale, dar nu știa cât de reale sunt în clipa de față. De când descoperise vasul, devenise exagerat de precaut la tot ce se petrecea în jurul lui, orice lucru i se părea fie profetic, fie amenințător. Senzația aceasta nu-i făcea nicio plăcere, dar nu putea să scape de ea. Se opri și privi înapoi, dar chipurile și gesturile oamenilor din jur nu-i trezeau nicio suspiciune. Pătrunseră pe o stradă înțesată de magazine și tarabe cu suveniruri. Neliniștea lui Josh spori. Îl apucă de braț pe Moshe și îl împinse într-un magazin.

— De ce-am intrat aici? întrebă Moshe, mai degrabă derutat decât îngrijorat.

— Cred că suntem urmăriți.

— N-am observat pe nimeni.

Josh aruncă o privire prin vitrina magazinului. Pe stradă nu erau decât câțiva oameni – doi preoți înalți și câteva turiste.

— În mod obișnuit dai de preoți catolici prin Cartierul Evreiesc?

— Orașul Vechi este centrul religios al universului. Dai de preoți la tot pasul. În locul tău, nu mi-aș face griji pentru cei doi.

Cuvintele lui Moshe nu izbutiră să-l calmeze pe Josh. Instinctele sale lucrau la capacitate maximă. Dacă Moshe a vorbit cumva cu cine nu trebuie despre descoperirea mea? Putea să aibă încredere în el? Ar trebui să aibă? Singurul lucru cert era că, dacă voia să pună lucrurile în mișcare, trebuia să-i arate vasul lui Moshe. N-avea niciun sens să se joace de-a agentul secret.

Ieșiră în stradă și se îndreptară spre magazinul lui Avner, aflat la nici cincizeci de metri distanță. Avner îi făcu o primire călduroasă.

— Mă simt ca și cum aș fi din nou în liceu, zise Avner, lipindu-se de prietenul său. Sper că n-ai venit să mă inviți la un pahar chiar acum. E cam devreme.

Josh râse.

— Mergem mai târziu. Deocamdată, vreau să-ți fac cunoștință cu Moshe Ben Daniel.

Avner îi strânse mâna lui Moshe și îi ură bun venit.

— Mai e ceva prin preajmă? întrebă Josh, uitându-se în jur.

Avner cercetă încăperea meticuloasă, apoi se întoarse spre Josh, cu un zâmbet larg.

— E pustiu, dacă nu cumva se ascunde cineva în spatele tejghelei.

— Vreau să-i arăt vasul lui Moshe, dar, mai înainte, vreau să fiu sigur că nu ne-a urmărit cineva.

Se îndreptă spre vitrină și privi în stradă. Cei doi preoți se învârteau în continuare pe acolo, dar nu păreau să dea vreo atenție lui Josh sau magazinului. Simțurile îi erau în alertă, dar preoții păreau mai degrabă preocupați de ceva ce se afla pe trotuarul de vizavi. Se întoarse spre Avner și Moshe.

— Avner, eu și Moshe trebuie să mergem în camera din spate. Te rog să rămâi aici și să urmărești orice lucru ți se pare dubios.

— Ești paranoic, spuse Avner, râzând, și îl lovi în joacă peste umăr.

— Ba nu, îi replică Josh, grav. Sunt doar precaut.

Avner clătină din cap nemulțumit. Era clar că toată această teorie a conspirației îl amuza, ceea ce îl cam deranja însă pe Josh. Poate că dacă Avner ar ști cât de riscant este totul, n-ar mai fi așa de calm. Desigur, asta ar fi însemnat să-i explice totul lui Avner.

— Așteptați aici, le zise Avner, îndreptându-se spre camera din spate. Vă chem eu după ce

scot vasul din seif.

Nu trecu decât un minut și se auziră strigați. Intrară în depozitul aglomerat care-i servea lui Avner și drept birou. Moshe se duse direct la masă, scoase o lupă din buzunarul hainei și se apucă să cerceteze exteriorul vasului.

Era extrem de meticulos, anumite aspecte le verifica de mai multe ori.

— Seamănă clar cu unele vase din perioada celui de-al Doilea Templu, zise el, ridicându-i capacul.

Remarcă pergamentul învelit în pânză, apoi puse capacul la loc.

— Nu te uiți la pergament?

— În momentul de față ar fi mai indicat să nu-l scot de acolo. Cât am văzut mi-a ajuns pentru a mă convinge să-mi pun echipa să-l examineze și să verifice dacă este autentic. După-amiază o să-mi adun colegii la o ședință.

— În cadrul căreia îi vei convinge să mă lase să particip?

Moshe răspunse după o scurtă pauză.

— M-am uitat pe CV-ul tău și am căutat puțin și pe Internet. Am descoperit că știam una din lucrările tale, deși după nume nu te-am recunoscut. Voi face tot ce pot ca să te introduc în echipă.

Josh încuviință din cap și îl chemă pe Avner.

— Mulțumesc, Avner. Pune, te rog, vasul la loc în seif.

— În seif? se miră Moshe. Credeam că îl luăm cu noi.

— Deocamdată, rămâne aici. Când mă vei anunța că pot să particip la autentificarea lui, ți-l aduc la AIA. Dar, ține minte, n-ai voie să spui nimănui despre locul în care se află.

Pe moment, Moshe păru gata să se antreneze într-o dispută, dar se lăsă păgubaș.

— O să fie o grea încercare să lucrez cu tine.

Josh îi mulțumi prietenului său și părăsi magazinul împreună cu Moshe. În clipa în care ieșiră în stradă, cei doi preoți încă se mai învăteau în jurul unei tarabe cu stofe. Unul dintre ei se aplecă să pipăie un sul de pânză, iar crucea de la gât scânteie sub razele soarelui. Preotul îi aruncă lui Josh un zâmbet placid, dar, în momentul în care vârî lăntișorul la loc sub guler, Josh băgă de seamă că nu era o cruce obișnuită, ci mai degrabă un soi de icoană cum nu mai văzuse vreodată.

Capitolul 6

În jurul mesei de conferințe de la sediul AIA ședeau cinci dintre cele mai luminate minți din Israel. Alcătuiau un grup eclectic, format din creștini, evrei și agnostici veniți de pe trei continente, unii cu o experiență de zeci de ani, alții încă scaldându-se în gloria de a fi absolvit, ca șefi de promoție, Universitatea Ebraică. Îi uneau două lucruri: fiecare dintre ei era un cunoscut specialist în arheologie biblică și fiecare fusese ales cu mare grijă de Moshe pentru a face parte din această echipă.

Chiar dinainte de a deschide subiectul, Moshe își dădea seama că va fi un proiect delicat. Așadar, toți cei implicați trebuiau să dea dovadă nu numai de o inteligență ieșită din comun, ci și de o mare diplomatie. Privit ca un tot, Israelul era un paradis arheologic, dar zona din jurul Ierusalimului, în special, era deosebit de bogată și de complexă. Cuprinzând unele dintre cele mai sfinte așezări creștine, iudaice și islamice, zona avea și istorie și conflicte din belșug. Aceasta însemna că orice nouă descoperire ar fi putut afecta viața spirituală a unei bune părți din populația Pământului. Desigur, majoritatea săpăturilor aveau loc după o metodă bine pusă la punct, atrăgeau o mulțime de turiști, dar nu trezeau pasiuni decât în cazul savanților ori al celor mai fanatici dintre laici. Dar, cu toate acestea, exista mereu riscul ca cineva să dea peste o nouă inscripție cu „Casa lui David” sau alte Manuscrise de la Marea Moartă.

Date fiind circumstanțele neobișnuite ale acestei descoperiri și evenimentele stranii din ultimele zile, Moshe se bucura că lucrează cu o echipă atât de solidă și de strategic alcătuită. Erau suficient de pricepuți pentru a se descurca în orice situație legată de activitatea lor și destul de influenți în diferitele lor comunități religioase pentru a evita tensiunile politice. Dar, mai presus de toate, cu unii dintre ei lucrase de ani de zile și simțea că îi cunoaște cât se poate de bine. Atunci când o echipă lucrează atât de mult împreună, după cum era cazul persoanelor de față, era greu să poți ascunde ceva.

— Vă mulțumesc că ați venit cu toții, deși v-am anunțat așa din scurt, începu Moshe ședința. V-am chemat pentru că un vas antic a fost descoperit în apropierea autostrăzii 90, la circa 3 km de Ein Gedi. Vasul a fost găsit de un arheolog american pe nume Josh Cohan.

— Și ce rost are ședința? îl întrerupse reverendul Barnaby Smith, un protestant de vreo cincizeci de ani, din America, cu o barbă mare și ochelari cu rame subțiri ce nu i se potriveau deloc. De ce nu urmărim procedura obișnuită?

— Obiectul nu a fost găsit pe piața neagră ori prin locurile cunoscute ca vânzând falsuri, zise Moshe. Și nici pe un șantier arheologic. Cohan a descoperit vasul din întâmplare, îngropat într-o peșteră. Mai mult, în el se află un manuscris care, după spusele lui, este într-o stare mult mai bună decât oricare dintre Manuscrisele de la Marea Moartă.

Părintele André Billet, un preot catolic la fel de celebru ca și chelia sa, își ridică mâna dolofană.

— Vasul este la noi? Întrebă el cu un puternic accent francez.

— Nu. De aceea ne-am și adunat aici. Cohan nu vrea să-l predea decât dacă îl lăsăm să facă parte din echipă.

— N-am lăsat niciodată un străin să ia parte la cercetări, protestă Alon Paul, un tânăr israelian.

În calitate de fiu al unuia dintre cei mai importanți donatori ai muzeului, reușea să fie extrem de vehement împotriva oricui s-ar fi bucurat de vreun tratament preferențial și muncea din răspunderi pentru a câștiga respectul colegilor săi. Din perspectiva lui, toți trebuiau să facă la fel.

Michael Berg, un alt geniu israelian, îi dădu dreptate.

— Ar fi o mare greșeală, zise el tăios, fără să se ferească să-și expună părerea.

Moshe cercetă chipurile celor din încăpere; părintele Billet și reverendul Smith clătinau aprobatori din cap.

— Trebuie să ni-l dea, rosti un bărbat cu o uriașă mustață pe oală și păr roșu ca para focului, pe care după înfățișare l-ai fi luat mai degrabă drept un surfer, și nicidecum drept un

arheolog strălucit.

Jonathan Levi era cel de-al patrulea israelian din grup.

— Așa prevede legea. Ar trebui să trimitem niște agenți de securitate să i-l ia.

Moshe clătină din cap dezaprobator.

— Nu cred că e cel mai potrivit lucru în situația de față. L-am întâlnit pe profesorul Cohan de două ori până acum. Nu va renunța la artefact cu una, cu două.

Berg izbi cu pumnul în masă.

— Nu e după el.

— Ai dreptate, Michael, dar eu chiar cred că s-ar putea dovedi folositor. A scris câteva lucrări de specialitate remarcabile. Și a avut o contribuție esențială la cartea Cum să facem imposibilul posibil.

— Am citit-o, zise reverendul Smith.

— Toți am citit-o, Barnaby, fiindcă ne-ai îndemnat tu, spuse părintele André.

Ceilalți încuviințară.

Michael se aplecă peste masă.

— De ce insiști atât de mult pentru el? Și dacă are recomandări bune, ce ne-ar putea spune el, iar noi să nu știm deja?

— Michael, știi la fel de bine ca noi toți că pasiunea este esențială în profesia noastră.

Credeți-mă pe cuvânt când vă spun că Josh Cohan debordează de pasiune.

Alon clătină iute din cap.

— Nu mă încântă să mai intre cineva în echipă. Ce mai știi despre el?

— I-am pus pe agenții noștri să-l verifice. N-am găsit nimic care să arate că ne-ar putea crea probleme.

Alon nu se lăsa convins chiar așa ușor.

— Dar ai aflat cum se lucrează cu el?

— Se pare că au existat anumite neînțelegeri în trecut. S-a întâmplat ceva chiar înainte de a veni în Israel, dar nimeni nu vrea să vorbească despre asta.

— Asta nu-i un lucru bun.

— Din cele spuse de agenții noștri, Josh se pare că a fost implicat, dar nu el a fost cauza. Ai dreptate, oricum. Unii oameni caută problemele cu lumânarea. Deși, în cazul lui, nimic nu sugerează așa ceva. Se pare că preferă să lucreze pe cont propriu. Nu are prea mulți prieteni printre colegii săi, dar nici dușmani.

Moshe se uita la Alon care procesa informațiile.

— Tot nu sunt convins că ar trebui să-l luăm în echipă, se încăpățână tânărul.

Moshe tocmai se pregătea să-l contrazică, când interveni reverendul Smith.

— Am eu o soluție. Îi oferim să fie observator. Poate să asiste la cercetările și testele pe care le facem. Dacă e de acord, trebuie să-i cerem să semneze un contract de confidențialitate.

— Nu sunt sigur..., zise Michael, îngrijorat.

Moshe își îndreptă spatele.

— Domnilor, am văzut vasul. Sunt șanse mari să fie autentic. Ne-am putea contrazice la infinit, dar eu sugerez să acceptăm propunerea lui Barnaby. Amintiți-vă care este scopul nostru.

Membrii echipei căzură de acord, fără nicio tragere de inimă.

Capitolul 7

De când sosise în Israel, Josh nu mai făcuse jogging la fel de mult pe cât și-ar fi dorit. Când era în America, alerga zece kilometri în fiecare zi, indiferent de vreme. Odată venit aici, într-o vacanță „de lucru”, prea multe lucruri îi distrăgeau atenția. Dar, în ciuda evenimentelor din ultimele zile, știa că mișcarea îi va prinde bine.

De câte ori alerga, gândurile îi fugeau inevitabil la părinții lui adoptivi. Odată, când tocmai se întorsese de la jogging, primise vestea că părinții săi muriseră într-un accident aviatic. Din acea zi, chipurile lor îl însoțeau ori de câte ori ieșea să alerge. Din multe puncte de vedere era un dar, o șansă de a-i reîntâlni mental în mod regulat. Îi iubise nespus; simțea că fuseseră singurii oameni care l-au înțeles cu adevărat. Moartea lor dezlănțuise o durere de care nu se putea vindeca, dar posibilitatea de a-i privi cu ochii minții în timp ce alerga îi oferea o oarecare alinare.

Dar, la fel de constant, gândul la părinții săi îi amintea de aceia care îl părăsiseră. Asemeni celor mai mulți copii adoptați, Josh nu reușea să înțeleagă de ce îl părăsiseră părinții lui biologici. I se întâmpla adeseori să viseze că îi caută. Avusese câteva tentative, dar fără niciun folos. I se părea ironic să poată descoperi obiecte ascunse de mii de ani, dar nu și pe cei care îi transmisese moștenirea genetică. În cele din urmă, a renunțat. Dacă ei nu voiau să-l cunoască, atunci nici el nu voia.

Concentrându-se din nou asupra străzii, Josh își impuse să țină un ritm fix, deși mulțimea de oameni nu îi ușura deloc sarcina. Efortul fizic se dovedi relaxant, endorfinele eliberate ajutându-l să scape de tensiunea și neliniștea ce nu-i dăduseră pace de când găsise pergamentul.

Dar voia bună nu dură decât până în camera de hotel, pe care o găsi răscolită. Toate zăceau aruncate, de parcă ar fi trecut o tornadă pe acolo. Hainele și alte obiecte personale erau împrăștiate pretutindeni. Laptopul fusese scos din geantă și azvârlit pe pat. Tocmai când începuse să se convingă că este exagerat de paranoic, își dădu seama că nu fusese suficient de paranoic.

Măcinat de sentimentul mâniei și al trădării, își petrecu următoarea oră făcând ordine în cameră. Spre surprinderea lui, nu dispăruse nimic. Până și banii pe care îi pitise în sertarul cu lenjerie intimă erau tot acolo.

Normal că nu lipsește nimic. Au căutat vasul, iar vasul nu e aici.

Josh se așează pe marginea patului. Ce prostie din partea lui să se relaxeze când simțurile îi spuneau să fie prudent. Nu va mai repeta aceeași greșeală. Va rămâne cât se poate de vigilent până când vasul va fi autentificat.

Telefonul sună, făcându-l să tresară.

— Alo, spuse Josh cu o voce fermă.

La capătul celălalt domnea tăcerea.

— Alo, repetă Josh.

— Ești Josh Cohan? Întrebă un bărbat cu o voce groasă, înăbușită.

— Da.

— Vreau vasul și tot ce are înăuntru până la miezul nopții. Te sun mai târziu să-ți spun unde să-l lași.

În momentul în care Josh vorbi din nou, era uimitor de calm.

— Cine ești?

— Proprietarul de drept al pergamentului.

— Ce tot spui?

— Ai avut și tu un rol în toată povestea asta, spuse vocea, calm și nonșalant. Rolul tău a fost să găsești pergamentul. Acum rolul s-a terminat.

Josh simți fiori reci pe șira spinării.

— Poți să-mi dai pergamentul după cum ți-am cerut. Dacă nu vrei, fii convins că voi folosi și alte mijloace pentru a-l obține.

Convorbirea luă sfârșit, dar telefonul sună din nou aproape imediat. Josh șovăi – trebuia să se dumirească ce era cu amenințarea primită și să-și facă un plan – dar știa că trebuie să mai câștige timp, să nu pară prea îndrăzneț. Lăsă telefonul să mai sune o dată, apoi ridică receptorul.

— Shalom, Josh. Sunt Moshe.

Era posibil ca Moshe să aibă legătură atât cu devastarea camerei, cât și cu telefonul de amenințare. În afară de el însuși, Moshe era singurul care știa ceva despre vas.

— Ce dorești? Întrebă Josh, aspru.

— Am sunat mai devreme și ți-am lăsat un mesaj. Nu l-ai primit?

Josh observă abia atunci că becul robotului telefonic era aprins. Probabil sunase când ieșise să alerge. Telefonul era ultimul lucru la care s-ar fi uitat când s-a întors în cameră.

— Nu l-am ascultat.

— Am discutat cu colegii mei și vrem să-ți propunem ceva. Ne putem vedea la hotel ca să stăm de vorbă?

— Aș zice că agenții tăi au ținut deja o ședință în camera mea.

— Despre ce vorbești? Întrebă Moshe, evident derutat.

— Adică tu nu ai avut nimic de-a face cu devastarea camerei mele cât timp am fost plecat?

— Ți s-a devastat camera?

Ori Moshe era sincer mirat, ori juca teatru excelent.

— Poate că ai pus pe altcineva să se ocupe de treaba asta. De telefonul de amenințare ce părere ai? Ai avut vreun amestec în asta?

— Telefon de amenințare? Ce se petrece?

— Cui i-ai mai spus despre vas?

— Doar lui Danielle, erai acolo când s-a întâmplat, și membrilor din echipa mea. Știai că o să vorbesc cu ei. Ce-i cu telefonul de amenințare?

— M-a sunat cineva să-mi spună că vrea să-i dau vasul până la miezul nopții și mi-a sugerat că nu se va da în lături de la nimic dacă nu-l ascult.

— Și îți închipui că eu am vreun amestec? Îți jur că nu știu nimic.

Josh își făgăduise să aibă încredere în propriile instincte și, dintr-un motiv inexplicabil, instinctele îi spuneau că Moshe e sincer.

— Mai știe cineva despre vas și vrea neapărat să pună mâna pe el. Dacă vrei să ne vedem, la hotel nu se poate. Sunt sigur că sunt urmărit. O să mă strecur și ne întâlnim peste o oră la intrarea Citadelei din Orașul Vechi.

- Ai grijă.
- Dacă nu ai avut nimic de-a face cu asta, Moshe, acum ești și tu implicat. Și tu trebuie să fii atent.

Capitolul 8

După ce convorbirea cu Moshe luă sfârșit, Josh făcu tot ce-i stătea în putință ca să-și ascundă adevărata identitate – nu prea multe, dacă te gândeai la resursele pe care le avea la dispoziție. Nu plănuise s-o facă pe James Bond. Existența lui se limita la arheologie, nicidecum la comploturi și uneltiri. Nici prin cap nu-i trecuse că cele două s-ar putea intersecta. Nu degeaba unii oameni sunt făcuți să devină cercetători, își zise el.

Îl rugă pe recepționist să încuie laptopul în seiful hotelului, se plimbă puțin cu liftul, oprind la întâmplare la câteva etaje, urcă și coborî scările de mai multe ori, pentru ca într-un final să iasă pe ușa de serviciu. Nu știa dacă reușise să-i păcălească pe urmăritorii săi, dar altceva mai bun nu găsisese.

Citadela se ridica alături de Poarta Jaffa din Orașul Vechi, în apropierea Cartierului Armenesc și la nici un kilometru de Biserica Sfântului Mormânt, locul în care creștinii cred că Iisus a fost crucificat și a înviat.

Citadela era o fortăreață strategică construită la ordinul lui Irod cel Mare cu mai bine de două mii de ani în urmă, iar unii dintre cercetători o considerau locul condamnării lui Iisus. Asemeni multor altor zone din Ierusalim, era un loc cu o adâncă semnificație istorică, ce se observa în însăși arhitectura clădirii: Turnul lui David, singurul care a supraviețuit, domina întreaga zonă ca o forță misterioasă ce îi ocrotește trecutul.

Era o zi ploioasă și mohorâtă. Pe străzile altădată aglomerate nu se zărea decât o mână de trecători. Îl găsi pe Moshe la intrarea în Muzeul de Istorie a Ierusalimului din vechea citadelă.

— Shalom, zise David, cu o clătinare ușoară din cap în momentul în care se apropie de Moshe.

Moshe se întoarse, îi aruncă lui Josh o privire piezișă apoi veni spre el.

— Shalom, Josh. Ce ți-ai făcut la păr?

— Am încercat să... Lasă, n-are importanță.

— Ce-i toată nebunia asta cu telefoane de amenințare și indivizi care te urmăresc?

Josh încă nu era pe deplin convins că poate avea încredere în Moshe, deși expresia de pe chipul acestuia părea sinceră. Îl împinse într-un colț mai retras.

— Cineva e disperat să pună mâna pe pergament. Nu știu de ce.

— E o prostie. N-am mai auzit de așa ceva de când mă știu.

— Nu am niciun motiv să cred că vocea de la telefon nu a vrut decât să mă intimideze. Individul era foarte serios și habar n-am până unde ar fi dispus să meargă. Tot mai vrei să fii implicat în asta?

Moshe îl privi cu atenție.

— După cum ai spus tu însuși, nu prea mai am de ales, nu?

— Cam așa ceva, încuviință Josh, cu o grimasă.

Observă o sclipire în ochii lui Moshe. Erau amândoi băgați în chestia asta.

— Ce voiai să-mi spui?

— Am căzut de acord, împreună cu colegii mei, că poți să asisti la cercetările noastre. Vei avea acces la orice operațiune și vei primi copii de pe documentele noastre.

— Asta înseamnă că iau parte la absolut tot, da? Vreau să am acces la toate operațiunile și toate testele și să primesc documentele și informațiile pe care le primiți și voi.

— S-a făcut. Dacă tot o să ai de-a face cu telefoane de amenințare, măcar să te lăsăm să iei parte la cercetări.

Cei doi bărbați își strânsesă mâinile. În acea clipă, Josh surprinse ceva cu coada ochiului.

— Ne urmărește cineva, șopti el.

Moshe întoarse capul.

— De unde știi?

— Am văzut ceva. Hai să plecăm, zise el și o porni în josul străzii.

— Unde mergem?

— Ne îndepărtăm. Să vedem dacă suntem urmăriți.

— Am o idee.

Moshe îl conduse pe Josh pe străduțele înguste. Se opriră în fața unui chioșc, iar Josh băgă de seamă un bărbat voinic, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, care se oprise la câțiva metri de ei. Ceva mai departe se opriră din nou; bărbatul le dădea în continuare târcoale.

— De ce ai trimite o asemenea namilă să ne urmărească? se miră Josh cu glas tare în clipa în care își reluară plimbarea. E ca și cum vor să știu că sunt urmărit.

— Vor să-ți fie limpede că nu e de glumă.

Josh râse amar.

— Nu era nevoie să se agite așa de mult.

Moshe îl prinse de braț.

— Vino. Pot să-i pun capăt chiar acum.

Intrară într-un magazin în care se vindeau copii după artefacte.

— Îl cunosc pe proprietar.

Joel era un bărbat scund, cu părul cărunt și fața ovală. Avea expresia omului care duce pe umeri tot gunoiul din lume.

— Trebuie să ieșim de aici, îl informă Moshe. Ne urmărește cineva.

— Vă urmărește? De ce?

— Îți explic altă dată.

În mod evident, Joel simți încordarea din glasul lui Moshe căci se grăbi să-i conducă în dosul magazinului. Deschise o ușă ce dădea spre o scară pe care coborâră toți trei. În capăt se afla o ușă groasă din lemn prin care intrară într-un tunel slab luminat.

— Ieșiți pe aici, zise Joel, uitându-se în susul scărilor.

Josh își ridică privirile. Namila în negru nu se zărea. Să fi avut Moshe dreptate? Oare prezența individului nu era decât o încercare de a confirma amenințările de la telefon? Dacă așa era, atunci își făcuseră efectul.

Merseră în jur de un kilometru până ce dădură de o ieșire în apropierea Porții Gunoiului. În urma lor nu venea nimeni și nimeni nu părea să-i urmărească pe stradă. Părăsiră Orașul Vechi și Moshe chemă un taxi.

— Poți să vii cumine la AIA? întrebă el, odată urcați în taxi. Vreau să mai trecem în revistă

niște lucruri.

— Vin peste vreo oră. Mai am de rezolvat ceva.

Moshe bombăni în momentul în care secretara îi reaminti că are fixată o întrevedere cu Alexander Paul. În ciuda faptului că era o persoană destul de amabilă și dona sume enorme muzeelor din Israel, Paul avea pretenția să fie tratat ca un VIP. În ziua aceea, Moshe nu avea dispoziția necesară să facă temenele și să lingusească. Nu-i stătea mintea decât la pergament.

Totuși, o jumătate de oră mai târziu, Paul se înființa la ușa lui.

— Mă bucur să te văd, Moshe. Sper că nu te deranjez prea tare.

— Tu nu mă deranjezi niciodată, Alexander, spuse Moshe, ridicându-se de la birou pentru a-l întâmpina pe mecena. Pentru tine îmi fac oricând timp. Ia loc, te rog.

Moshe așteptă ca Paul să-i urmeze îndemnul, apoi își reluă locul pe scaun. Vizitatorul era un bărbat deosebit. Avea peste 1,80 m înălțime, un fizic athletic și ochi albaștri vioi. Nu părea să aibă mai mult de cincizeci de ani, deși Moshe știa prea bine că este mult mai în vârstă. Își închipuia că secretul tinereții veșnice stătea în averea nebănuită a acestuia.

— Să te servesc cu ceva?

— O cafea ar fi minunată. Mai ales un cappuccino, dacă se poate.

Paul știa că se poate, doar că nu era chiar la îndemână. Pentru un cappuccino trebuia să o trimită pe secretară la cantina muzeului. Moshe o chemă și o anunță ce trebuie să facă. Pe urmă își îndreptă atenția către miliardar.

— Cu ce te pot ajuta, Alexander?

Paul se aplecă peste masă și zise:

— Expoziția cu descoperiri de la Muntele Templului se deschide în câteva săptămâni la Muzeul Israelului, așa e?

— Exact. Toată lumea e într-o agitație. Sper că vii la gala inaugurală.

— Categorical. Nici nu mă gândesc să o ratez.

Paul șovăi puțin.

— Problema sunt englezii.

— Englezii?

Paul se strădui să pară cât mai jenat, dar Moshe știa că trebuie să se aștepte la una din „micile” lui rugăminți.

— Partenerii mei într-o afacere imobiliară pe care am pornit-o de curând. O să-mi aducă un profit uriaș, și tu știi ce-mi place mie să fac cu banii. În felul ăsta e o afacere bună pentru amândoi. Ideea este că englezii vin la Ierusalim ca să semnăm contractul. Sunt sigur că le-ar plăcea să vadă expoziția, dar problema e că trebuie să plece cu câteva zile înainte de deschiderea oficială. Poți să faci ceva în acest sens?

Lui Moshe nu-i venea să creadă că trebuie să se ocupe de o chestiune atât de mărunță în loc să încerce să descifreze pergamentul. Dar fericirea lui Alexander Paul lucra și în beneficiul lui.

— Sunt convins că pot aranja ceva.

— Minunat, zise Paul și se ridică. O să te sune secretara mea cu mai multe detalii.

Da, să trăiți. La ordinele dumneavoastră, își zise Moshe iritat, dar fără să o arate.

— Perfect, spuse el, jucându-și rolul până la capăt.

Paul porni spre ușă.

— Nu mai aștepti să-ți bei cafeaua? întrebă Moshe, deși cunoștea răspunsul.

— Mă tem că nu se poate. Mulțumește-i secretarei din partea mea.

Moshe se ridică pentru a-l conduce. În clipa în care ajunseră în pragul ușii, Josh tocmai se pregătea să intre, dând nas în nas cu miliardarul. Cei doi bărbați se opriră la câțiva centimetri unul de altul.

— Alexander, dă-mi voie să ți-l prezint pe Josh Cohan. Ne va aduce un lucru foarte interesant. Josh, dânsul este Alexander Paul.

Paul se înclină ușor și-i strânse mâna lui Josh. Avea o strânsoare atât de puternică, încât Josh, luat prin surprindere, se strâmbă ușor de durere.

— O să-mi spui și mie despre lucrul acesta interesant?

Josh se uită spre Moshe, apoi din nou la Paul.

— Nu cred că putem să vă dezvăluim nimic deocamdată.

Paul râse. Îi dădu drumul lui Josh din strânsoare și își puse mâna pe umărul lui Moshe.

— Milioanele mele nu mai au aceeași trecere ca altădată.

Moshe îl bătu ușor pe braț.

— Dacă obiectul se dovedește autentic, îți aranjez eu o expoziție privată.

Bărbatul îl bătu pe umăr și ieși.

— De-abia aștept. Mi-a părut bine să te cunosc, Josh. Să mai faci și alte descoperiri.

— Asemenea. Mulțumesc, o să mă străduiesc.

Paul zâmbi, le făcu cu mâna și porni spre capătul holului.

— Alexander Paul ne ajută să ținem pe picioare unele dintre cele mai importante muzee din Israel, îl lămurii Moshe pe Josh, în vreme ce îl priveau îndepărtându-se.

— Chiar îi organizați expoziții private?

— Dacă ne gândim la donațiile pe care le face, poate să obțină tot ce-și dorește. Și ne-o amintește de câte ori are ocazia. Hai să ne ocupăm de lucruri mai importante.

În biroul lui Moshe domnea aceeași dezordine ca la ultima vizită a lui Josh. Dar pentru el conta prea puțin.

— Mă obsedează telefonul ăla și individul care ne-a urmărit. Cine și-ar putea dori pergamentul cu asemenea îndârjire?

— Poate că vom înțelege mai bine după ce reușim să-l studiem. Când ni-l dai?

— Imediat ce voi putea să-l iau. Pot să-l sun pe Avner?

Moshe îi făcu semn spre birou.

— Folosește telefonul meu. Apasă pe butonul al treilea. Mă întorc în câteva minute.

Din păcate, Avner nu răspunse la telefon. Josh stătu pe gânduri dacă ar fi înțelept să-i lase un mesaj și ajunsese la concluzia că nu are încotro.

— Salut, Avner. Sunt Josh. Situația devine cam periculoasă. Fii cu ochii-n patru. Cineva dorește obiectul și am senzația că sunt dispuși să facă moarte de om pentru el, zise Josh, verificându-și ceasul. Ne vedem la tine la ora 8, după ce închizi magazinul. Să nu lași pe nimeni să intre, cu excepția mea.

Două minute mai târziu, Moshe intră însoțit de un alt bărbat.

— Josh, dânsul este Michael Berg. O să lucreze cu noi la proiect.

Michael zâmbi.

— Felicitări pentru descoperirea făcută, zise el. Când ne-o arăți și nouă?

— Măine, răspunse Josh. Dacă supraviețuiesc.

Michael făcu ochii mari.

— Poftim?

— Documentul din vas are o mare putere. Din câte se vede, și alții sunt de aceeași părere, deși, din câte știu eu, sunt singurul care l-a văzut. Se întâmplă ceva aici și nu înțeleg ce anume.

Trase adânc aer în piept și se gândi la obstacolele pe care va trebui să le înfrunte.

— Sper doar să apuc să elucidez misterul.

Capitolul 9

În clipa în care Josh se așază pe locul din dreapta în mașina pe care Moshe i-o dăduse pentru a se întoarce la hotel, fu surprins să o vadă pe Danielle pe post de șofer. Îmbrăcată în pantaloni scurți kaki, ce îi lăsau la vedere picioarele lungi și frumoase, și o bluză albă largă, era indiscutabil cel mai seducător șofer pe care îl avusese vreodată.

Dar nu erau singuri. Pe locul din spate, ședea un bărbat brunet al cărui corp vânjos nu se potrivea câtuși de puțin cu fața copilăroasă și zâmbetul larg de pe față. Josh avea impresia că tipul acela știa un lucru cu care el nu era la curent, dar teama luă repede locul dezamăgirii

în momentul în care băgă de seamă că musculosul avea un Uzi ^[3].

Danielle își puse degetele calde peste mâna lui Josh.

— Josh, ți-l prezint pe Dov. E agent de securitate și a fost trimis să te apere.

Josh strânse neîncrezător mâna bărbatului.

— Vă mulțumesc, zise el. Dar nu am nevoie de pază.

— Ba ai, spuse Danielle răspicat. Am aflat ce se întâmplă. Ești în pericol.

Când a aflat despre amenințare? Cât de strâns colaborează cu tatăl ei? se întrebă Josh.

— Pot să mă apăr singur...

Danielle îl întrerupse.

— Nu cred că înțelegi cu ce ai de-a face. N-ar trebui să-ți spun, dar credem că cineva din cadrul AIA vrea să saboteze proiectul.

— Nu e o noutate.

— Persoana care ți-a răscolit camera de hotel e sigur cineva din echipa tatălui meu.

Are impresia că sunt dobitoc?

— Din nou îți spun că nu e o noutate. Știam deja. Nici nu mi-a luat prea mult să-mi dau seama.

Danielle se încruntă.

— Atunci o să-ți spun un lucru pe care nu îl știi deja. Repet, nu ar trebui să-ți spun toate astea, dar trebuie să știi cu cine lupți. Câteva artefacte au fost furate în ultimele șase luni. Suntem siguri că e vorba de cineva din interior. I-am pus pe unii sub supraveghere. Amenințările pe care le-ai primit ar putea să facă parte dintr-un plan mai amplu și, dacă e adevărat, nu ai nici cea mai mică șansă să te aperi singur.

Dacă intenția femeii era să-l sperie și mai tare, atunci îi reușea de minune.

— Cum mă puteți voi ajuta, iar eu singur nu pot?

Danielle îi făcu semn spre locul din spate.

— Păi, în primul rând, să folosim un Uzi cu o precizie mortală. Dacă nu cumva oi fi tu vreun lunetist și ai reușit să-ți strecuri armele peste graniță, zise ea și îl străfulgera cu privirea. În CV-ul tău nu scria despre așa ceva.

Josh se uită la Dov sau, mai exact, la arma lui Dov. Ar fi plăcut să-l aibă de partea lui.

Firește, cu condiția să fie de partea lui.

— Trebuie să ai încredere în noi, îi spuse Danielle, ca și când i-ar fi ghicit gândurile.

— Poți să-mi dai un motiv întemeiat?

— Fiindcă suntem alături de tine.

— Și eu cum pot fi sigur? o întrebă el tăios, lăsând toată tensiunea acumulată în ultimele zile să iasă la suprafață.

Imediat după aceea, însă, își regretă izbucnirea.

— Serios vorbind, Danielle, continuă el ceva mai blând, de unde să știu eu că sunteți de partea mea?

Femeia îi strânse mâna din nou.

— Poți să fii sigur pentru că și noi credem în aceleași lucruri. Amândoi iubim arheologia. În țara asta, arheologia nu e o glumă. Face parte din moștenirea noastră. Descoperirile ne pot schimba istoria, destinul.

Era un discurs simpatic, rostit cu mare pasiune, dar care nu suna convingător.

— Dacă aș putea avea încredere în cineva care iubește arheologia, nu aș fi în situația asta.

Presupun că „persoana din interior” despre care mi-ai vorbit iubește și ea arheologia.

Danielle se lăsă pe spate și expiră cu putere.

— Ai dreptate. Nu poți să ai încredere nici în mine, nici în tata, și în nimeni de la AIA. Uită tot ce ți-am spus.

Josh se întoarse spre Dov încă o dată. Zâmbetul i se ștersese de pe chip și se mulțumea să privească stoic pe fereastra mașinii. Se întoarse din nou spre Danielle. Putea oare să aibă încredere în ea? Avea o mulțime de motive pentru care își dorea asta. Instinctele îi spuneau că nu îi este dușman.

— În ultima vreme am fost cam încordat, zise el, rușinat.

Danielle închise ochii o clipă, apoi se întoarse spre el.

— Nici prin gând nu mi-ar fi trecut.

Josh chicoti, dornic să schimbe subiectul și să mai uite de primejdii.

— Să nu mergem la hotel, propuse el. La ce oră se închide Biserica Sfântului Mormânt?

Danielle păru ușor încurcată de întrebare.

— Cred că au orarul de vară, adică nu închid până la 8.

— Mi-ar prinde bine să merg până acolo.

— Atunci mergem. O să-ți arăt câte ceva pe drum. Ai urcat vreodată pe meterezele care înconjoară Orașul Vechi?

— De multe ori.

— Dar nu le-ai privit niciodată din perspectiva mea, zise ea și vârî cheia în contact.

— Mă las pe mâinile tale, spuse Josh, fără să-și dea seama ce înseamnă asta.

Zidurile Orașului Vechi fuseseră construite de Soliman Magnificul în secolul al XVI-lea și erau

locul ideal din care puteai admira câteva dintre cele mai spectaculoase priveliști. Danielle îi făcu semn spre Muntele Templului, unde Domul Stâncii poleit cu aur străjuia Ierusalimul.

— Sub toată strălucirea se găsește piatra pe care Avraam a fost cât pe-aci să-și sacrifice fiul, Isac, și unde, într-un vis, profetul Mohamed a urcat către rai pe armăsarul său. Este considerat sfânt de credincioșii din trei religii ce au irosit mii de ani și milioane de vieți în războaie în ciuda moștenirii spirituale comune. Până și romanii au simțit forța acestui loc. După ce au distrus Ierusalimul și cel de-al Doilea Templu, și-au înălțat propriul templu chiar pe locul celui vechi, în onoarea lui Jupiter. În secolul al VI-lea, a devenit biserică creștină. Pe urmă, în 638, orașul a fost cucerit de musulmanii care au distrus biserica și au înlocuit-o în 691 cu construcția pe care o vedem acum. Atât de multă distrugere și creație se întind sub ochii noștri. Dacă am reuși să înțelegem...

Nimic din cele spuse nu era nou pentru Josh, dar ascultând-o pe Danielle asta era impresia. Pentru ea, orașul avea o însemnătate profundă, ceva ce el abia începea să deslușească. Îi privi cu admirație chipul transfigurat în vreme ce-și continuau turul.

— Pe mine, Josh, mă fascinează ce anume se găsește sub Muntele Templului. Sunt convinsă că există straturi întregi de istorie îngropate acolo, o abundență de descoperiri arheologice care așteaptă să fie cercetate. Într-o zi sper să am ocazia să cercetez zona.

— De ce nu o cercetezi acum? întrebă el.

Știa prea bine motivul, dar ceva îi spunea că femeia aceea putea convinge pe oricine de orice.

— Nu se poate, răspunse ea. Totul e prea politizat.

Îi arată zidul de la picioarele lor.

— Vezi găurile alea?

— Da.

— Sunt cicatricile Războiului de Șase Zile din 1967. Le zărești peste tot în Orașul Vechi.

Pentru orașul acesta s-au purtat mai multe războaie decât pentru oricare altul. În ultimii trei mii de ani, patruzeci de bătălii s-au dus aici. Ironic, dacă te gândești că Ierusalimul e numit orașul păcii.

Urmați de Dov, Josh și Danielle își continuară plimbarea încet, aproape languros. Ținând cont de toate câte i se întâmplaseră în ultima vreme, era greu de crezut că s-ar fi putut simți atât de relaxat, dar în locul acela, toată graba se evaporase.

— Aici mă simt înălțată, spuse Danielle, visătoare.

Josh nu avea nevoie să ceară lămuriri.

Îi veni brusc să o prindă de mână. Ce-l apucase? Inima îi spunea să o creadă, dar mintea îi șoptea să fie prudent. În afară de Avner, nu știa dacă se mai poate încrede în cineva din țara asta. Și totuși, în privința lui Danielle nu voia să fie precaut. Întreaga ființă îi spunea să se bucure de acel moment, de prezența ei, să se lase scăldat în lumina ei. Ce se petrecea?

Danielle era fără îndoială o femeie frumoasă, iar Josh nu era imun în fața farmecului feminin. Însă rareori îi simțise puterea. Poveștile de dragoste erau pentru oamenii care nu găseau cu ce să-și ocupe timpul. Se gândea la iubire la fel de des pe cât se gândea la pensionare, adică deloc. Dar era de-a dreptul ridicol să ignore atracția pe care Danielle o exercita asupra lui, oricât de năucitoare ar fi fost ea.

— Unde ți-a zburat gândul? spuse ea, surâzând și se sprijini o clipă cu umărul de brațul lui. De câte ori o privea, i se părea și mai frumoasă.

— Eram pierdut în contemplație, zise el cu un zâmbet vinovat.

Femeia se învârti pe loc.

— E magnific, nu?

Pătrunseră pe Aleea Meterezului ce se întindea pe aproape patru kilometri în jurul Orașului Vechi, prin intrarea din apropierea Porții Jaffa și a Citadelei. Străbătură cam trei sferturi din distanță, dar, din motive de securitate, nu li se permise să intre în porțiunea ce dădea spre Muntele Templului.

Josh rămase cu ochii la priveliștea orașului viselor, al cuceritorilor și al speranței. Își ridică privirile spre cerul azuriu și norii albi ai Ierusalimului, apoi și le coborî spre pământul ce fusese martor al atâtor măceluri și războaie. Își va împlini vreodată orașul acesta destinul?

Se opriseră într-un punct din care se zăreau licăririle aurii ale Domului Stâncii. Asemeni multor lucruri din acest oraș și el era magnific, dar și sursă a nenumărate dispute.

Trecură câteva minute fără ca vreunul să spună ceva. Pentru Josh, momentul acela – Domul, orașul, femeia – era imposibil de redat în cuvinte. Timpul părea să se fi oprit. Ar fi putut sta acolo la nesfârșit dacă Danielle nu l-ar fi trezit cuprinsă de un proaspăt entuziasm.

— Hai să vedem Zidul de Vest, îl îndemnă ea cu voioșie.

Primul Templu fusese construit de regele Solomon în anul 950 î.H. și distrus de babilonieni în 586 î.H. Fusese reconstruit sub numele de al Doilea Templu între 538 și 515 î.H. În anul 20 î.H., împăratul Irod a început extinderea acestuia pentru a-l face mai grandios. A murit cu aproape cincizeci de ani înainte de terminarea construcției, la mijlocul secolului I. În 70 d.H., când romanii au distrus Ierusalimul, din al Doilea Templu nu au mai rămas decât ruinele. Singura porțiune care a supraviețuit a fost Zidul de Vest. Două mii de ani de rugăciuni și tradiții l-au transformat în locul cel mai sfânt al evreilor. Evreii din toată lumea, oriunde s-ar fi aflat, se întorceau în direcția lui pentru a se ruga, căci reprezenta legătura lor cu trecutul și speranța în viitor.

Când ajungeai la zid, conform tradiției ebraice, o bară metalică neagră despărțea femeile de bărbați. Josh aruncă o privire și o zări pe Danielle la doar câțiva metri distanță. Era strălucitoare, ca și când soarele se hotărâse să lumineze doar asupra ei. M-aș putea obișnui cu priveliștea asta, își zise Josh, dar alungă imediat acel gând. E momentul cel mai potrivit să mă trezesc la realitate.

Se uită la blocurile masive din calcar ce se ridicau până la peste cincisprezece metri. Pe urmă, atinse zidul, închise ochii și începu să se roage. Existența lui Dumnezeu nu fusese una dintre convingerile sale. Motivul pentru care continua să muncească era tocmai speranța că va descoperi un răspuns concret, măcar în ceea ce-l privea pe El. De cele mai multe ori, se simțise tentat să creadă că noțiunea unei puteri supraomenești care dirijează universul avea nenumărate neajunsuri. Și totuși, în fața acestui zid, cu mintea și sufletul împovărate de ultimele evenimente, Josh avea senzația că ar merita să trimită un mesaj în eter ca să vadă dacă primește ceva în schimb. Acesta era scopul agnosticilor, nu-i așa? Nu deținea el toate răspunsurile, dar cel puțin era deschis spre orice posibilitate.

Arată-mi ce trebuie să fac, murmură el, simțindu-se și emoționat și ridicol în același timp. Se îndepărtă de zid și deschise ochii. Primul lucru pe care îl văzu fu zâmbetul lui Danielle, care își încheiase propria rugăciune. Erau încă despărțiți de bara metalică, dar numai pentru un minut. Primul gând care îi trecu prin minte în clipa în care ajunse lângă ea fu să o prindă de mână, dar se înfrâna din nou. În schimb, întoarse capul după Dov și o porniră spre Biserica

Sfântului Mormânt.

Biserica Sfântului Mormânt era unul dintre locurile cele mai însemnate ale lumii creștine, dar nu avea măreția bazilicii Sf. Petru din Roma, a catedralei Notre Dame din Paris și nici măcar a catedralei Sf. Patrick din Manhattan. Înghesuită într-o zonă cu magazine și case, biserica nu reușea să domine împrejurimile. Avea două domuri, dintre care cel mai mare adăpostea locașul cel mai sfânt, Mormântul lui Iisus Hristos.

Dov așteptă la intrare, cu arma ascunsă sub pardesiu, în vreme ce Danielle și Josh pătrunseră în biserică. Josh o vizitase de mai multe ori și de fiecare dată îi dăduse un sentiment de neliniște, o senzație că lucrurile nu erau așa cum s-ar fi convenit. Imediat ce puse piciorul înăuntru, senzația îl cuprinse din nou, luând locul liniștii și bucuriei pe care le simțise la intrarea în Orașul Vechi.

Traversară o curte pietruită și trecură pe sub o arcadă masivă decorată cu calcar local. Biserica era înțesată de turiști, pelerini și clerici aparținând diferitelor confesiuni creștine: greci ortodocși, romano-catolici, armeni, sirieni, abisinieni și copti. Fiecare grup își păzea cu patimă teritoriul ce i se încredințase. Fiecare avea un moment prestabilit pentru liturghie, pentru a aprinde lumânări sau pentru întâlniri cu credincioșii. Rivalitatea dintre diversele culte se asemăna cu cea dintre echipele Yankees și Red Sox. De curând, Josh citise despre încăierarea dintre două grupări religioase.

Josh și Danielle trecură prin atrium, depășiră capelele grecilor ortodocși, ale armenilor și coptilor, și se îndreptară spre Golgota, locul crucificării. Ajunseră la Rotondă, un dom mare susținut de coloane din marmură și optsprezece stâlpi. În centru se afla Sfântul Mormânt. Se alăturară șirului de pelerini și turiști ce așteptau în tăcere. Josh se simțea încordat, neliniștea sa sporea. Spre deosebire de el, Danielle era deja copleșită de importanța momentului și de energia locului.

În momentul în care se întoarse spre ea, femeia îl simți și îi surâse cu o expresie profundă și înțelegătoare care i se păru curios de liniștitoare.

După aproximativ o jumătate de oră, pătrunseră în mormântul micuț și aglomerat. Josh rămase cu ochii la cele patruzeci și trei de candelice ce atârnav deasupra sarcofagului din marmură. Aici fusese așezat în mormânt Hristos, tot aici se spune că ar fi înviat. Mulți dintre pelerini și turiști plângeau, se lăsau în genunchi și se rugau copleșiți de intensitatea emoțională și spirituală.

— Nu aici s-a petrecut, îi șopti el lui Danielle.

Erau primele cuvinte pe care le rostea după mai mult timp; gândul îl străfulgera de parcă i-ar fi fost indus de altcineva.

— Ce vrei să spui?

— Nu știu cum să-ți explic. Nu sunt sigur.

Clătină din cap derutat și părăsi Sfântul Mormânt, îndreptându-se spre ieșirea bisericii. În tot acest timp, cerceta mulțimea de oameni și remarcă o siluetă înaltă, îmbrăcată în haine preoțești, care stătea în semiîntuneric. Josh era convins că este același bărbat care îi urmărise pe el și pe Moshe cu o zi înainte. Bărbatul se uită la Josh, apoi începu să caute ceva ascuns sub haine.

Dintr-odată, neliniștea atinse punctul culminant. O apucă pe Danielle de braț și o trase afară din biserică. Dov îi aștepta la intrare.

— E încărcată arma? îl întreabă Josh.

- Normal.
- Bun. S-ar putea să trebuiască să o folosești.
- Ce se petrece? se alarmă Danielle. De ce am plecat așa în grabă?
- Era cineva înăuntru. Hai să plecăm de aici.

Traversară în fugă străduțele înguste din Cartierul Creștin și se ascunseră într-un magazin de suveniruri.

Josh cercetă stradă, încercând să-și mai tragă sufletul.

- Se pare că nu ne-a urmărit.
- Ce-a mai fost și asta? întrebă Danielle.

Nu dădea semne că s-ar fi temut. De fapt, părea chiar ușor iritată.

Josh mai aruncă o privire să vadă dacă sunt în siguranță. Uriașul nu se zărea nicăieri. Trase aer în piept și se întoarse spre Danielle.

- L-am pierdut.
- Pe cine?
- Pe individul care ne-a urmărit și ieri. De două ori am scăpat de el.

Josh se străduia să-și explice ce anume se petrece. Dintre toate experiențele sale, niciuna nu îl pregătise pentru ceea ce se întâmpla în acel moment.

— Vrea să mă sperie. Să știu că e cu ochii pe mine. Nu vrea să mă prindă. Cel puțin, nu deocamdată.

Capitolul 10

Învățătorul aștepta cufundat în meditație tăcută în întunericul ascunzătorii subterane. Deși entuziasmul discipolilor săi creștea cu fiecare progres ori revelație a profeției, el își dorea să savureze plăcuta prevestire a evenimentelor ce aveau să urmeze. Era un statut de care nu se putea bucura decât un lider. Cu chipul ascuns sub o mască cu chip de șarpe, învățătorul trase aer în piept și odată cu acesta moleculele a mii de ani. Pretutindeni domnea miros de umezeală și de istorie. Era o senzație revigorantă.

După câteva minute de tăcere, se apucă să-și aranjeze sutana neagră și nu se opri până ce nu îndreptă și cea mai neînsemnată cută. În cele din urmă, își întoarse atenția către servitorul său.

— Învățătorule, rosti bărbatul uriaș și făcu o plecăciune.

Învățătorul îi făcu semn să se ridice.

— Te-ai descurcat bine. Următorul grup nu va mai opera la fel de vizibil.

— Mulțumesc, învățătorule. De multe ori s-a ivit ocazia să-lucid, dar n-am făcut-o pentru că așa mi-ai spus. De ce îl vrei viu?

Învățătorul mai trase o dată aer în piept, dar de data aceasta pentru a se calma. Uriașul acesta era extrem de folositor, deși insuportabil de dobitoc.

— Îl vreau viu ca să ne conducă la artefact. După ce punem mâna pe el, nu vom mai avea niciun motiv să-l lăsăm în viață.

Uriașul încuviință mișcându-și încet capul enorm, ca și când ar fi absorbit un soi de înțelepciune ezoterică profundă.

— Mulțumesc, învățătorule. Acum am înțeles.

Învățătorului i se părea de-a dreptul ironic ca un craniu atât de mare să adăpostească un creier atât de mic. Dar, la urma urmelor, inteligența și capacitatea de a gândi nu erau trăsăturile cele mai indicate dacă îți dorești adepți devotați. Credința și forța brută erau suficiente. Învățătorul se străduia să creeze un echilibru delicat pentru adepții săi, printr-un amestec între dependență și permisiunea de a-și hrăni flacăra credinței. Cât despre forța fizică, acesta de față nu ducea lipsă.

— Vreau să te duci la Poarta Gunoii, îi zise învățătorul. Te vei întâlni acolo cu unii din frații noștri. Am un plan care să ne ajute să punem mâna pe document. Cred că o să-ți placă. E vorba de o tânără extrem de atrăgătoare.

— Femeia e una de-a noastră? Îndrăzni servitorul, evident impresionat de propriu-i raționament.

— În principiu, nu, spuse învățătorul cu un rânj. Nu încă.

Capitolul 11

În drum spre mașină, Josh aruncă o privire spre ceas, observă că este 7:45 și se hotărî să-și schimbe planul. O atinse pe Danielle pe umăr.

— Ai vreo armă?

Danielle păru șocată de întrebare.

— Normal că nu.

— Cred că cel mai indicat ar fi să te urci în mașină și să mă aștepti la 8:15 la intrarea de la Poarta Gunoii. Dar să fii atentă. Dacă ți se pare că ești urmărită, cheamă ajutoare și pleacă imediat de acolo.

— Nu înțeleg. De ce ne despărțim? Întrebă ea, ușor iritată și cam dezamăgită. Eu am venit cu paza după mine sau ai uitat?

— Ești mai în siguranță dacă nu vii cu mine.

Danielle făcu ochii mari.

— Te duci să iei vasul?

O voce interioară îi spunea să fugă în lume cu ea, să uite de toate, și să părăsească Israelul împreună cu femeia din fața lui. Nu o luă în seamă.

— O să fii mai în siguranță dacă nu știi unde mă duc.

Danielle își înclină capul într-o parte.

— Josh, e foarte drăguț din partea ta să-ți faci griji pentru mine, dar am refuzat să mai fiu cocoloșită încă de la opt ani.

— Nu vreau să te cocoloșesc. Fac ce mi se pare că e mai prudent. Cu cât știu mai puțini despre asta, cu atât mai bine.

Danielle era pe cale să protesteze, dar Josh ridică mâna.

— Asta nu înseamnă că nu am încredere în tine.

— Mie așa mi se pare, spuse ea, supărată.

Josh clătină din cap.

— Crede-mă, te înșeli. Am încredere în tine. Pe cuvântul meu.

Danielle stătea pe gânduri dacă să continue discuția, apoi rosti ceva mai blând:

— Dar pe Dov îl iei cu tine, da?

Josh își întoarse atenția spre bodyguard.

— Nu se știe niciodată când ai nevoie de un Uzi.

Danielle se ridică pe vârfuri și îl sărută tandru pe obraz. Sărutul fusese discret ca o șoaptă, dar stârni ecouri adânci în sufletul lui.

— Ai grijă, spuse ea.

Josh respiră adânc.

— O să am. Ne vedem în curând lângă Poarta Gunoiiului.

*

Josh zări intrarea întunecoasă a magazinului lui Avner. Nu îi urmărea nimeni. În momentul de față, era convins că are dreptate căci urmăritorii săi își făcuseră cunoscută prezența în mod intenționat. Bătu la ușă și îl văzu pe Avner uitându-se pe vizor. Imediat după aceea, auzi zăvorul deschizându-se.

În clipa în care Avner deschise ușa, pe chipul său atât de vesel de obicei se citea neliniștea.

— Mesajul pe care mi l-ai lăsat m-a speriat de moarte. Care-i treaba cu asasinii? Toată după-amiaza am stat cu frica în sân.

Atunci îl remarcă pe Dov căruia îi aruncă o privire bănuitoare.

— El cine mai e?

— Dov. E unul dintre băieții de treabă. Se ocupă de securitatea AIA și acum mă păzește pe mine.

Avner îi îndemnă să intre și încuie ușa la loc, tremurând ca varga în timp de verificare de vreo două-trei ori dacă a încuiat-o bine. Apoi se îndreptă grăbit spre camera din spatele magazinului.

— Sper că știi ce să faci cu obiectul ăsta. Voi, arheologii, n-ar trebui să vă amestecați cu asasinii. Și nici cei ca mine.

Niciodată Josh nu-și mai văzuse prietenul atât de tulburat. Regreta că îl făcuse să treacă prin așa ceva, dar, atunci când îi adusese vasul, Avner era singura persoană în care putea avea încredere.

Avner intră în biroul său și se întoarse cu rucsacul pe care i-l înmână lui Josh ca și când ar fi fost o bombă în el. Josh îl luă, zâmbindu-i prietenului său.

— Cred că îți sunt dator cu mai mult de câteva pahare.

Avner chicoti, deși încă părea speriat.

— Pentru început, atenție, doar pentru început, poți să-mi faci cinste cu o cină bogată.

— S-a făcut. De îndată ce rezolv problema asta. Tu trebuie doar să alegi restaurantul.

În aceeași secundă, Josh simți un fior de gheață. Ce mai e și asta? Clar, era o situație tensionată care se suprapunea peste o altă situație tensionată, iar nervozitatea lui Avner nu ușura cu nimic lucrurile, dar sistemul său intern de alarmă o luase razna. Trebuia neapărat să ducă pergamentul la loc sigur. Până atunci nu va reuși să scape de griji.

— Hei, ce se întâmplă cu tine?

Josh se trezi din visare și dădu cu ochii de Avner.

— Scuze, zise el. În ultima vreme gândurile mele o mai iau razna.

— Aha, am priceput, pufni Avner. Asta o să fie scuza ta când o să ți-o ia mintea razna din nou și-o să uiți să-mi faci cinste cu o cină zdravănă.

Glumele bărbatului îl mai calmară pe Josh.

— Stai liniștit, o să țin minte. O să mergem la un restaurant de lux. Undeva unde ținuta e obligatorie. Bănuiesc că ai costum și cravată.

Avner se prefăcu derutat de întrebare.

— Măi să fie. Nu știu. Trebuie să scotocesc prin șifonier.

— Păi să scotocești. Poate ne întâlnim săptămâna viitoare.

— Rămâne stabilit.

Josh zâmbi. Abia aștepta să ia cina cu amicul său. O să fie plăcut să se relaxeze după toată nebunia din ultimele zile.

Nu le luă nici zece minute să ajungă la intrarea de la Poarta Gunoiiului. Era permanent bine păzită fiindcă despărțea Cartierul Evreiesc de cel Arab. La ora ceea târzie stația de autobuz de la intrare era pustie. Josh căută mașina lui Danielle, dar aceasta nu se zărea nicăieri. Își privi ceasul. Era 8:15. Era convins că și ea va ajunge în câteva minute.

Senzația de frig pe care o resimțise pe când se aflau la Avner îi trecuse oarecum, dar acum îl cuprinsese un nou fior. Ce naiba se întâmpla cu simțurile lui? Îi făcu semn lui Dov să-l urmeze și traversară stația de autobuz ca să verifice dacă îi urmărește cineva. Nici picior de om, dar cine știe ce ascundea întunericul?

Pe neașteptate, un curent de aer de undeva din stânga îi alarmă toate simțurile. Se opri, dar înainte să apuce să-l avertizeze pe Dov să fie atent, bodyguardul se prăbuși cu un pumnal înfipt în gât. În clipa în care se prăbuși, cu sângele țâșnindu-i din rană, Dov reuși să scoată arma și trase de câteva ori, cartușele zornăind pe ciment și rostogolindu-se în întuneric.

Josh nu înțelegea de unde apăruseră atacatorii și nici unde dispăruseră, dar nu avea timp să verifice. Alergă spre Dov și se trezi într-o baltă de sânge. Fără îndoială, lui îi fusese destinat pumnalul. Dar Dov fusese luat pe nepregătite. De ce nu îl atacaseră și pe el după ce îi doborâseră bodyguardul? Să se fi întâmplat ceva?

Scârțâitul cauciucurilor unei mașini îi atrase atenția spre intrarea porții. Doi bărbați în robe lungi și negre se repeziră spre mașina care încetinise. Nici nu apucă să-i treacă prin minte că i-ar putea urmări, că mașina se făcuse deja nevăzută.

Din direcția opusă, răsunară strigăte și zgomot de cizme. În timp ce poliția israeliană alergea spre ei, Josh își îndreptă atenția către Dov.

Cu sângele curgându-i șiroaie și cuprins de spasme, starea lui Dov era evident critică. Își scosese pumnalul din gât și sângele îi țâșnea din rană oricât ar fi încercat să-l oprească. Josh avea cunoștințe de prim ajutor, dar nu se mai lovise niciodată de așa ceva. Scoase o cârpă din rucsac și o apăsă pe rană ca să oprească sângerarea, deși știa că efortul este inutil.

Cu degetele pe rană, Josh închise ochii și ceru ajutor. Își imagina că sângerarea se va opri, iar Dov va respira din nou. Se simțea amețit; toată nebunia din jurul său era covârșitoare. Concentrează-te asupra lui Dov! Își ordonă singur. Deschise ochii să vadă dacă a făcut vreun progres și își găsi bodyguardul cu privirile ațintite asupra lui. Nu se mai zbătea. Părea chiar liniștit. Oare pentru că avea să moară? Respirația lui era ușoară, aproape relaxată.

Josh ridică ușor cârpa însângerată. Nu mai pierdea la fel de mult sânge.

Trei polițiști se opriră lângă el, cu armele scoase. Josh le arată că nu este înarmat și le făcu semn spre Uzi-ul ce rămăsese pe jos la câțiva metri distanță. Unul dintre polițiști îl ridică și ceilalți doi lăsară armele jos.

— Chemăm o ambulanță, îi spuse unul dintre ei. Arătați-mi un act de identitate.

Josh se conformă, apoi le povesti ce se întâmplase. În doar câteva minute, se făcu auzită sirena ambulanței. Israelienii erau obligați să fie pregătiți pentru situații de criză.

— Vreți să vă însoțiți prietenul la spital? îl întrebă unul dintre polițiști.

Dar Josh nu îl mai auzea. Tocmai realizase că mașina cu care fugiseră atacatorii îi era cunoscută. Era mașina lui Danielle.

Un polițist își notă numele hotelului la care stătea Josh și îi zise:

— Să veniți mâine la secție. Trebuie să mai răspundeți la niște întrebări.

Notă adresa pe o altă foaie și i-o dădu lui Josh.

Josh se ridică în momentul în care paramedicii bandajară rana lui Dov și îl urcară în ambulanță. În mod uimitor, Dov nu-și pierduse cunoștința nicio clipă. În mod normal, nici nu ar fi avut cum să supraviețuiască.

Ce se întâmplase când își pusese mâinile pe bodyguardul său?

Răspunsul trebuia să mai aștepte. Avea alte întrebări mai importante la care trebuia să găsească răspunsul.

Capitolul 12

Josh nu o zărise pe Danielle în mașina cu care fugiseră atacatorii, dar știa că este împreună cu ei. Fusesse răpită... sau era implicată în complotul în care se trezise antrenat și el, fără voia lui? Îi era peste putință să creadă că Danielle ar fi putut avea de-a face cu indivizii care îl urmăreau, dar parcă existau prea multe contradicții. Dacă era într-adevăr amestecată, atunci lucrurile nici că puteau fi mai grave. Dar, în cazul în care era nevinovată, viața îi era în mare primejdie.

Pentru Josh, unica certitudine era că avea nevoie de ajutor. Își închipuise că se poate apăra, dar nu reușise să-și identifice inamicii și nici să o salveze pe Danielle, presupunând că aceasta ar fi avut nevoie să fie salvată. Începuse să aibă încredere în ea, iar prezența lui Dov nu îl mai incomoda câtuși de puțin. Acum, când amândoi îl părăsiseră, nu mai exista decât un singur om la care putea apela. Îi ceruse cam multe lui Avner, dar se vedea obligat să abuzeze și mai mult de bunăvoința lui. Când toate acestea se vor sfârși, îi va datora o cină de lux.

Josh pășea singur pe străduțele întunecate. Cerceta clădirile din piatră și mortar, bântuit de senzația că se întorsese în timp. Curios cum oamenii au tendința să-și imagineze trecutul ca pe o perioadă a inocenței, își zise el. Dar prin locurile astea nu se prea potrivea, nu? Când fusese pământul acesta cu adevărat neprihănit?

După colț se zărea magazinul lui Avner. Lumina era aprinsă, iar ușa din față deschisă. Simțurile începură să-i vibreze. Nu avea nicio noimă ca Avner să țină prăvălia deschisă până la ora asta, mai ales după ultima lor discuție.

Josh intră cu mare atenție și se duse spre fundul încăperii.

— Avner?

Niciun răspuns. Ba mai mult, nu se auzea nici cel mai firav sunet. Magazinul părea cufundat într-o liniște nefirească, o liniște pe care Josh nu o mai simțise atunci când Avner era prin

preajmă.

— Avner? Sunt eu, Josh. Ești acolo?

Totți nervii îi erau încordați la maxim; ceva nu era în ordine. Totuși, pe măsură ce se apropia de fundul magazinului, o parte din el părea cuprinsă de acel calm bizar pe care îl resimțise în clipa în care începuse să traducă pergamentul. În locul neliniștii firești, Josh era pătruns de o luciditate perfectă și de încă ceva. Semăna cu un soi de tristețe apăsătoare, o emoție difuză și aproape impersonală. Se simțea ca și când i se sfâșia inima de milă.

Până ce deschise ușa.

Nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru ceea ce avea să vadă și tot acel calm se evaporă la fel de brusc pe cum apăruse.

Avner fusese dezbrăcat în pielea goală, iar palmele îi fuseseră pironite în cuie de un perete. Dintr-o rană adâncă, măruntaiele și sângele i se scurgeau până la picioare, iar pe piept, în locul în care de copil îi atârnasese crucea lui David, stătea scrijelită imaginea unui șarpe încolăcit pe o cruce. Pe chip îi rămăsese întipărită expresia agoniei.

Josh se prăbuși pe podea și vomită. Își jeli prietenul. Plânse până simți că leșină.

— Iartă-mă, Avner, se tângui el. N-am bănuir așa ceva. Altfel nu te-aș fi implicat.

Se sili să privească fața prietenului său împietrită într-o mască a durerii. Din acea imagine avea să-și tragă mânia, iar din mânie, dârzenia. Se ridică în picioare, luptând să-și înfrângă repulsia, și sărută obrazul bărbatului voinic.

— Nu voi permite ca moartea ta să fi fost în zadar.

În momentul în care se dădu înapoi, își observă mâinile mânjite de sânge.

Poliția sosi în doar câteva minute din momentul în care îi sunase Josh. Dacă era un lucru pe care te puteai baza în orașul ăsta, atunci cu siguranță era viteza de reacție a forțelor de poliție.

— Pare o crimă ritualică, constată unul dintre ofițeri după ce examinează trupul lui Avner. Josh își dădea seama că, deși polițistul văzuse multe în meseria lui, aceasta de față îi îngrozea chiar și pe el.

— Așa e, încuviință Josh.

— Ce știți despre asta?

— Mai mult decât mi-aș dori, dar nici pe departe suficient.

În următoarele douăzeci de minute, Josh îi explică ofițerului ce se întâmplase. Un al doilea polițist îi percheziționează rucsacul și dădu peste vas.

Josh i-l luă cu grijă din mână.

— E un vas pe care l-am descoperit într-o peșteră din apropierea Mării Moarte. Am stabilit să-l trimit Autorității Israeliene pentru Antichități.

Unul dintre polițiști se duse spre intrarea în prăvălie, își scoase telefonul mobil și sună. Cinci minute mai târziu, se întoarse.

— Am vorbit cu Moshe Ben Daniel care mi-a confirmat spusele tale. După ce terminăm ancheta aici, te ducem la AIA.

Josh încuviință nepăsător. Continua să oscileze între spaimă și mânie. În acele momente se simțea epuizat.

— Ar trebui să luați loc puțin, îi sugeră primul polițist.

— Vreau să vă ajut.

— Nu ne puteți ajuta aici. Vă rog să luați loc undeva, sunteți foarte tulburat.

Josh încuviință din nou și se așază pe unul dintre scaunele din spatele teighelei. Sosi și o ambulanță cu un sac pentru cadavru. Josh urmărea cum toată lumea își îndeplinea sarcinile, întrebându-se ce-l mai aștepta.

În momentul în care ajunse la AIA, Moshe îl aștepta la intrare împreună cu toată echipa de arheologi. Intrară cu toții în clădire.

— Te simți bine? se interesă Moshe.

— Unul dintre cei mai buni prieteni ai mei a fost ucis pentru ceea ce se află în acest rucsac. Cum aş putea să mă simt bine?

— Îmi pare nespus de rău, Josh.

— Asta nu e tot. Trebuie să vorbim între patru ochi.

Moshe se întoarse către restul grupului.

— Ne scuzați puțin.

Câțiva arheologi se arătară ofensați de modul în care fuseseră expediați. Lui Josh nici că-i păsa.

— Ce voiai să-mi spui?

— Dov e în spital, iar Danielle a... dispărut.

Expresia de pe chipul lui Moshe îngheță.

— Cum adică a dispărut?

— Trebuia să ne întâlnim la Poarta Gunoiiului. Nu a apărut, dar i-am văzut mașina. Indivizii care l-au atacat pe Dov au fugit cu ea.

Pe fața lui Moshe se citea acum îngrijorarea, iar privirea îi era distantă.

— Cât de bine îți cunoști fiica?

Moshe îi aruncă o privire tăioasă.

— Cât de bine își cunoaște oricine copilul adult. Ce vrei să insinuezi?

— Ți-a dat vreodată de bănuiră că ar putea fi amestecată în toate astea?

— Cu alte cuvinte, dacă mi-a dat prin minte că fiica mea este o infractoare și o ucigașă?

Josh așteaptă o clipă să se mai domolească tensiunea dintre el și Moshe.

— Te întreb dacă nu cumva ar putea fi complice fără voia ei.

Moshe clătină din cap dezaprobator.

— Danielle nu face nimic fără voia ei.

— În cazul acesta, s-ar putea să aibă necazuri mari.

Moshe închise ochii pentru câteva clipe, iar Josh se întrebă dacă se roagă.

— N-are rost să te neliniștești pentru Danielle, zise Moshe, deschizând ochii. Știe să-și poarte de grijă. S-ar putea să fie chiar prea puternică pentru tine, Josh.

— Nu vreau să te supăr, interveni Josh, dar nu cred că înțelegi...

— Ba da. Tu nu înțelegi. Ar fi trebuit să-ți explic mai devreme, atunci când am remarcat privirea din ochii tăi. Îmi pare rău, dar fiica mea este extrem de... pasională. Degajă un soi de energie care atrage o mulțime de bărbați, dar e și o fire independentă și oarecum impulsivă. Din câte o cunosc pe Danielle, umblă pe undeva, la vânătoare de obiecte antice sau de noi aventuri. Apare ea în câteva zile. Așa face tot timpul.

Josh era descumpănit, dar ceva mai profund decât propriu-i orgoliu îi șoptea că de data aceasta Moshe se înșală.

— Uite ce le-au făcut lui Avner și lui Dov. Danielle ar putea fi în mare primejdie. Trebuie să facem ceva.

— Fiica mea e în siguranță, zise Moshe ferm, apoi își lăsă capul în jos și continuă pe un ton mai blând. Trebuie să fie. E tot ce mai am pe lume.
Pe urmă schimbă și tonul și subiectul discuției, ca și când emoția de mai devreme nu fusese decât un fleac.
— Hai să examinăm vasul, spuse el. Atâtea grozăvii s-au petrecut în jurul lui... trebuie să aflăm din ce motiv.

Josh își puse o mână pe umărul bărbatului mai vârstnic și îl urmă în birourile AIA. O s-o găsim, își zise în sinea lui. Nu prea știu cum, dar o s-o găsim.

Capitolul 13

Arheologii se strânseseră în jurul vasului, fremătând de o nerăbdare aproape palpabilă. Cel puțin unul dintre ei este implicat în uciderea lui Avner și răpirea lui Danielle, își spuse Josh. Și totuși, acum arată ca niște băieței cumiți ieșiți la joacă.

— Seamănă cu ceramica din secolul I, spuse Jonathan, aproape îmbrâncindu-i pe ceilalți pentru a se uita mai bine.

Dar bătrânul și mai experimentatul părinte André nu avea de gând să încalce protocolul, oricât de mare ar fi fost entuziasmul tuturor.

— A fost ținut în apă curată ca să se îndepărteze toate sărurile solubile? întrebă el, ușor nemulțumit.

Josh cerceta cu atenție chipul fiecărui bărbat. Era uimitor cum cu numai câteva zile în urmă ideea unui asemenea moment i-ar fi trezit un entuziasm similar. Simțea că, de acum încolo, nimic nu va mai fi la fel de simplu.

Reverendul Barnaby, atât de costeliv și de urât încât aducea cu Ichabod Crane ⁴, aduse un vas din secolul I luat din colecția muzeului. Așeză cele două vase unul lângă altul.

Josh recunoscuse procedeul ca fiind cel de tipologizare. Prin intermediul acestui proces, vor putea clasifica noul vas în funcție de anumite attribute, comparându-l cu alte vase din aceeași perioadă. Era primul pas în datarea și stabilirea autenticității sale.

Arheologii se adunară în jurul vasului. Nu aveau voie să atingă obiectul; erau obligați să se bazeze doar pe proprii ochi. Ochiul era un instrument esențial atunci când evaluai și cercetai un obiect ceramic. Echipa studie forma, dimensiunea vasului și desenele de la suprafață. Analiză secțiunea transversală, care le indica gradul de căldură la care fusese lucrat lutul și calitatea, mărimea și cantitatea agenților adăugați la lut pentru a-i îmbunătăți calitățile de ardere. Toate aceste attribute îi vor ajuta pe arheologi să determine perioada și locul în care a fost realizat vasul. După aceea vor testa pergamentul cu carbon-14, care va îi determina vechimea cu o marjă de eroare de ± 50 de ani.

Era ora două dimineața când Moshe sugera să facă o pauză și să se reunească din nou la

prânz.

— Puteți veni cu toții?

Era o întrebare retorică, dar, în ciuda oboselii, toată lumea încuviință cu înflăcărare. Mai puțin Josh.

— Am o întâlnire la 10, spuse el, în vreme ce gândurile îi fugeau la Avner, Dov și Danielle.

Dar o să-ncerc să ajung la timp.

Părintele André îi ură primul noapte bună.

— Am auzit că descoperirea te-a costat deja nespus de mult. Îmi pare rău pentru pierderea suferită. Te rog să mă ierți dacă îți par nepoliticos, dar sunt teribil de încântat. Dacă vasul e autentic, pergamentul ar putea fi de o importanță majoră.

Josh încuviință din cap, privindu-l atent, ca un jucător de pocher care-și studiază partenerul, ca să-și dea seama ce cărți are.

— Vă mulțumesc pentru condoleanțe.

Părintele André plecă fără să mai adauge ceva, urmat imediat și de ceilalți. În cameră nu mai rămaseră decât Josh, Moshe și agentul de pază. Moshe apucă atent vasul și îl încuie în seif.

— E bine protejat? întrebă Josh.

— La fel de bine ca orice altceva de la AIA.

— Oare de ce asta nu mă liniștește deloc?

Moshe îl privi, apoi coborî ochii în pământ. Josh se lupta să-și înăbușe un acces brusc de furie. Nu uita. E la fel de îngrijorat ca și tine, își zise în sinea lui.

— Vom afla mai multe mâine, spuse Moshe tulburat. Unde dormi în noaptea asta?

— La hotel. Unde altundeva?

— Chiar e nevoie să mai întreb?

În ultimele ceasuri, Josh nu se gândise prea mult la propria-i siguranță.

— Ai vreo sugestie?

— Avem camere aici. Te ținem sub pază măcar până găsim o soluție mai bună. E destul de confortabil.

Josh pufni în râs. Noțiunea de „confort” i se părea complet stranie în împrejurările actuale.

Capitolul 14

Lui Danielle îi era frig. Stătea culcată pe o lespede de piatră, complet goală pe sub roba subțire. În întunericul adânc, nu deslușea nimic din locul în care se găsea și nici nu știa dacă era singură. Unicele certitudini erau funiile ce îi strângeau mâinile, brațele și picioarele. După un timp, auzi glasuri și se zbătu fără niciun folos să-și întoarcă privirile spre locul din care acestea veneau.

— Ce-ai de gând să faci cu ea?

— Aștept ordinele învățătorului.

— Dacă n-aș fi abstinent, știi ce mi-ar plăcea mie să-i fac.

— Suntem cuvioși. Nu trebuie să avem gânduri necurate.

Danielle închise ochii, străduindu-se să-și învingă neliniștea pe care i-o treziseră acele cuvinte. Din experiența sa, știa că mințile necurate săvârșesc fapte necurate, oricât de învățat sau de ignorant ar fi cineva.

Deschise ochii din nou și se forță să distingă ceva. Se obișnuise cu semiîntunericul, dar nu reușea să deslușească formele. După ecou și după lespedea pe care fusese așezată, bănuia că se găsește într-unul dintre mormintele străvechi ce înconjoară Orașul Vechi. Erau cu sutele, unele vechi de aproape trei mii de ani. Va fi greu să o găsească cineva; asta dacă o căuta cineva. Se întreba dacă tatăl ei îi remarcase măcar dispariția. Și înainte mai dispărea zile la rând, cel mai adesea cu vreun bărbat care i se părea atrăgător. Tatăl său nu se arătase deloc mulțumit de escapadele ei, dar se obișnuise.

Dar Josh? Ceva se petrecuse între ei cu o seară înainte, ceva ce Danielle nu simțea decât arareori. Nu își dorea să fugă cu el în lume, dar cu siguranță își dorea să fie cu el. Nu știa dacă și el simte același lucru, ceea ce era destul de curios ținând cont că își dădea întotdeauna seama când un bărbat este interesat de ea. Oare cum primise dispariția ei? Își făcea griji sau se gândea pur și simplu că fugise de el?

Dacă nici tatăl ei, nici Josh nu-și dădeau seama că de data aceasta se întâmplase ceva, atunci nu se putea baza decât pe propriile-i forțe. Începu să smucească funiile, dar înțelese numaidecât că îi era cu neputință să se dezlege.

Capitolul 15

Josh intră în secția de poliție din vecinătatea Orașului Vechi.

— Cu ce vă pot ajuta? îl întreabă un polițist supraponderal care stătea la un birou uriaș din lemn.

— Mi s-a spus să vin în dimineața asta pentru un interogatoriu, îl lămuri Josh. Ofițerii cu care am discutat nu mi-au spus cum îi cheamă, dar mi-au dat asta.

Polițistul întinse mâna după peticul de hârtie, fără să se obosească să se ridice. Îl examinează fără nicio tragere de inimă, apoi ridică receptorul și sună. În niciun minut, cei doi polițiști cunoscuți își făcură apariția și îl conduseră într-un birou.

— Cum se mai simte agentul de pază? se interesă bărbatul mai înalt, care se prezentă sub numele de Yosef.

— Am sunat la spital acum două ore și mi-au zis că starea lui e stabilă. Se pare că va supraviețui.

— Trebuie să vă mulțumească.

— Nicidecum. A fost doar norocos.

Polițistul mai scund, Avraham, spuse:

— Spre deosebire de celălalt prieten al dumneavoastră.

— Așa e, îngăimă Josh.

Yosef scoase la vedere un pumnal negru.

— Cu pumnalul ăsta l-au atacat pe bodyguardul dumneavoastră.

Josh îl cercetă îndeaproape.

— Nu e decât o copie, dar seamănă cu cuțitele pe care le foloseau sicarii acum două mii de ani.

— Cine?

— Sicarii. O grupare revoluționară din secolul I. Unii îi numesc asasini. Purtau pumnale asemănătoare pe sub haine, cu care îi atacau pe soldații romani și pe evreii care nu se răzvrăteau împotriva lor.

— Ei bine, spuse Avraham, se pare că atât agentul de pază cât și prietenul care v-a fost ucis...

— Îl chema Avner, rosti Josh, mai iritat decât și-ar fi dorit.

— Amândoi au fost atacați de aceeași grupare.

Josh clătină afirmativ din cap.

— Și eu am presupus la fel.

— Știți cine sunt?

— Nu, dar voi afla.

Avraham se apropie de el.

— Nu e treaba dumneavoastră, domnule Cohan.

Josh îl fixă cu o privire neclintită.

— Nu mai contează asta.

— Sunteți într-un oraș periculos. Ar fi trebuit să pricepeți asta până acum. Lăsați-ne pe noi să ne ocupăm de anchetă.

— Vă sunt recunoscător pentru eforturile dumneavoastră, dar nu pot să stau cu mâinile-n sân. Le sunt dator lui Dov și Avner.

Josh nu o adusese deloc în discuție pe Danielle. În realitate, nici nu știa ce să spună despre ea. Habar nu avea pe unde să o caute, dar i se părea mai nimerit să nu implice poliția. Nu-i rămânea decât speranța că astfel nu face o nouă greșală fatală.

Josh ajunsese ultimul la AIA, iar în momentul în care intră în laborator, ceilalți arheologi începuseră deja să examineze vasul roșu de pe masă.

— S-a păstrat așa de bine, încât e greu de crezut că poate fi foarte vechi, spuse părintele André.

Ceilalți își manifestară aprobarea cu entuziasm.

Alon, unul dintre cei patru arheologi israelieni, îl privea pe Josh cu neîncredere.

— Ai deschis capacul?

— Da, pentru scurt timp. Am scos pergamentul și m-am uitat în ce stare se află.

— Speram să nu fi făcut asta, zise reverendul Barnaby.

Dar Josh îi asigură încă o dată că se pricepea suficient de bine la așa ceva.

— Am umblat cu mare atenție. Am purtat mănuși chirurgicale ca să nu las urme și l-am pus la loc exact cum era.

Hotărâse să nu le pomenească despre faptul că fotografiase pergamentul înainte de a resigila vasul.

— Înseamnă că ai citit ce scrie pe el, spuse Smith.

Nu venea ca o acuzație, ci mai degrabă ca o presupunere plină de resemnare.

Josh își dădea seama că unii dintre membrii echipei nu erau prea împăcați cu prezența lui acolo, dar nu dorea să-și facă și mai mulți dușmani.

— N-am citit decât o mică parte. Știți bine că o asemenea traducere îți ia enorm de mult timp.

— Ce scrie?

— Sunt sigur că ați vrea să aflați singuri.

— Dacă tot ai făcut-o, de ce să nu ne spui? izbucni Alon.

— Fiindcă trebuie să-l citiți cu ochii voștri ca să credeți.

— Tu crezi? îl întrebă reverendul Barnaby, punându-l la punct pe mai tânărul său coleg.

— Aștept până aflăm rezultatele testului cu carbon-14, răspunse Josh, deși nici el nu știa dacă e convins de ceea ce spune.

Descoperirea metodei de datare cu radiocarbon fusese un eveniment capital pentru istoria arheologiei. Savantul căruia îi revenea acest merit, profesorul Willard F. Libby, primise Premiul Nobel în 1960 după ce descoperise că datorită ritmului constant și ușor măsurabil de descompunere a elementului, se puteau testa reziduurile de carbon-14 din orice obiect, pentru ca apoi să fie comparat cu o valoare-standard pentru a stabili vârsta aproximativă a mostrei. Descoperirea zguduise întreaga societate arheologică, oferindu-le un răspuns la întrebarea: Cât e de vechi?

Dar nu îi putea lămuri cu nimic în privința autorului pergamentului. În ciuda cunoștințelor lor vaste și a tehnologiei de care dispuneau, precum și a tuturor celor care muriseră pe parcurs, Josh era conștient că, în cele din urmă, totul se va reduce la credință. Savantul din el nu putea accepta acest lucru prea ușor. Cu toate acestea, persista acea senzație de calm și cunoaștere. Deocamdată nu știa cum să o interpreteze; dar se găsea într-un laborator, alături de alți arheologi, așa că, pentru moment, alegerea era relativ simplă.

Ca la un semnal, în laborator pătrunse un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu părul răvășit, care aducea mai degrabă a dirijor de orchestră decât a om de știință.

— Ți-l prezint pe Steven Fishman, îi zise Moshe lui Josh. Specialistul nostru în radiocarbon.

— Să vedem cu ce-avem de-a face, rosti Fishman înfierbântat, îndreptându-se direct către artefact. Pot să deschid capacul?

Câțiva arheologi încuviințară nerăbdători.

Steven deschise capacul cu grijă și extrase pergamentul. Purta și el, desigur, mănuși chirurgicale. Îl desfăcu și se opri la prima bucată.

— Pare făcut din piele de oaie.

— E scris în aramaică, remarcă părintele André și se apropie mai mult.

Cerceta documentul cu micală. Josh bănuia că traduce. Pe neașteptate, bărbatul se opri cu chipul alb ca varul.

— Cred că ar trebui să așteptăm până își termină Steven testele, rosti părintele André cu vocea gătuită.

— Nu durează mai mult de câteva zile, spuse Steven.

Tăie o bucată minusculă de la capătul pergamentului.

— O să cer permisiunea consiliului să folosesc spectrometrul de masă cu accelerator ca să terminăm cât mai repede. Dar tot o să-mi ia ceva timp ca să pregătesc mostra pentru că orice contaminare poate vicia rezultatul. Și eu sunt la fel de nerăbdător ca voi, dar nu merită

să riscăm.

Moshe se întoarse către ceilalți.

— Așteptăm?

— Nu! spuse Alon impacientat. Măcar să ne uităm la calitatea scrierii.

Câțiva arheologi se adunară în jurul pergamentului. Josh rămase la margine, cunoscând deja conținutul acestuia.

— O să fie o mare provocare să traducem toate cuvintele, observă Jonathan.

— S-ar putea să dureze ceva mai mult decât prevăzusem, dar îi dăm noi de cap.

Părintele André își ridică privirile de la document.

— Dacă se dovedește că e din perioada celui de-al Doilea Templu, o să fie o descoperire uluitoare.

Privirile i se întâlniră cu ale lui Josh, care nu putea descifra mesajul ascuns în privirile preotului.

Capitolul 16

Trecuseră câteva ore, iar lui Danielle i se făcuse și foame și sete. Legată zdravăn și neștiind dacă va mai vedea vreodată lumina zilei, mintea începuse să-i joace feste. Era convinsă că aude ceva mișunând în jur. Apoi începuse să vadă capete tăiate care pluteau pe deasupra ei și rânjeau. Pe tot corpul simțea înțepăturile a mii de ace. Durerea o străbătea prin toată ființa, o ataca simultan în fiecare părticică a trupului, iar ea nu putea schița nici măcar un gest. Voia să țipe, dar nici asta nu-i stătea în putință.

Dintr-odată durerea se domoli. Simți din nou lespedea pe care zăcea, iar pentru câteva clipe îi trecu prin gând că ar putea supraviețui, că ar putea cumva să scape. Pe urmă se foi ușor, dădu peste funiile care o imobilizau și se lăsă iarăși pradă disperării.

Peste ochii lui Danielle se lăsă o perdea albă și nu mai reuși să distingă absolut nimic. Inima îi bătea nebunește, în vreme ce ea se străduia să alunge această ultimă halucinație, dar, pe măsură ce vederea îi revenea, își dădu seama că nu era rezultatul minții sale chinuite, ci o lumină puternică ce îi cădea peste față. Încetul cu încetul, ochii i se obișnuiră și reuși să vadă unde se află – o nișă săpată în peretele de piatră. Bănuielile și temerile i se confirmară – se găsea într-un mormânt.

Lumina i se plimba pe tot corpul cu o lentoare agonizantă. În cele din urmă, bărbatul din spatele luminii i se adresă:

— O să te dezleg, zise el cu o voce adâncă. Să nu încerci să fugi, altfel o să te rănesc.

Se apropie de ea și cu mâinile sale uriașe îi desfăcu legăturile. În timp ce își frecționa membrele amorțite, bărbatul o trase din spațiul îngust.

Pe neașteptate, mai aprinse o lumină, orbind-o încă o dată pe Danielle. Un minut mai târziu, îl văzu pentru întâia oară. Purta o robă neagră. Chipul îi era ascuns de un văl din spatele căruia i se zăreau totuși ochii luminoși și pătrunzători. Îl cunoștea. Mai văzuse acei ochi. Dar

unde anume?

— Arăți ca naiba, îi zise bărbatul. Dă-ți jos roba.

Se supuse fără grabă și rămase complet goală. Se simțea vulnerabilă, umilită, neajutorată. Disprețuise dintotdeauna astfel de emoții, iar acum, resimțindu-le, se mânie teribil. Dar mânia nu-i era de niciun folos. Bărbatul era cu cel puțin treizeci de centimetri mai înalt decât ea și, probabil, de două ori mai voinic. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să se uite cum o privește. Gândurile lui erau dureros de transparente. Ce va face dacă o atacă? Ce ar putea face? Bărbatul îi întinse un colț de pâine și o cană cu apă.

— Bea. Mănâncă. Nu sta.

Danielle îi urmă ordinele, în vreme ce el continua să o agreseze din priviri. Era atât de înfometată încât abia îl băgă în seamă, dar, odată ce își mai potoli foamea și setea, o năpădi iarăși sentimentul de repulsie. Îl ura pe bărbatul acela. Dacă ar fi putut, l-ar fi ucis.

Lui nu părea să-i pese de toate acestea. Îi făcu semn spre un loc din colț, unde se afla o gaură în podea. Danielle șovăi, apoi se duse și se ușura. Îi dădu săpun și o găleată cu apă ca să se spele. Bărbatul nu rosti niciun cuvânt, mulțumindu-se să privească.

Dintr-odată, lui Danielle îi trecu prin minte că uriașul acela îi urmărise pe Josh, pe Dov și pe ea la ieșirea din Biserica Sfântului Mormânt. Pe Josh îl mai urmărise și înainte. Pentru cine lucra? Ce voia? Ce aveau de gând să-i facă?

Bărbatul de apropiere atât de mult încât trupurile li se atingeau. Își plimbă palma bătătorită peste umerii ei, coborî pe brațe, până la fese.

Păzește-mă, Doamne, să nu mi se întâmple una ca asta, își zise ea. Să nu mi se întâmple una ca asta.

Brusc, bărbatul se dădu înapoi. Se întoarse și ridică roba pe care tânăra o purtase mai înainte.

— Îmbracă-te la loc, îi porunci el.

Danielle se conformă fără să stea pe gânduri, pentru întâia oară fericită să se supună unui ordin.

Își dădea seama că este excitat și că nu i se poate împotrivi, dar totuși bărbatul se stăpânea. Să însemne asta că cel ce o răpise avea măcar un dram de cuviință? Sau nu făcea altceva decât să-i prelungească chinul?

Nu putea continua în felul ăsta. Trebuia să-și facă un plan, să găsească o modalitate de a scăpa. Se hotărî să-i vorbească. Poate că dacă îi dă impresia că este atrasă de el, necunoscutul va lăsa garda jos.

— Cum te cheamă? întrebă ea, sperând să nu i se citească neliniștea în glas și să pară chiar prietenoasă.

— Alu, mormăi el.

Danielle se strădui să schițeze un zâmbet.

— Un nume rar și interesant.

Bărbatul pufni.

— Ai idee cine a fost Alu?

— Nu.

— A fost fiul unei femei semite care s-a împerecheat cu diavolul.

Râsul lui îi îngheță sângele în vine.

Capitolul 17

Josh nu reușea să fie atent la discuțiile celorlalți arheologi. Uitase până și de pergament. Nu-și putea lua gândul de la Avner și de la ceea ce ar fi putut păți Danielle. Cu fiecare oră ce se scurgea, era tot mai convins că femeia nu avea nimic de-a face cu atacul asupra lui Dov. Fusese răpită; nu avea nicio îndoială. Dar din ce motiv? Ce își închipuiau răpitorii că ar putea ști despre pergament? Dacă cel care îi răscolise camera de hotel și îl amenințase la telefon lucra la AIA, ar fi știut că Danielle nu deține nicio informație importantă.

Nu sunt făcut pentru astfel de lucruri, își zise Josh. Astea nu sunt mistere pe care să le rezolv eu.

În ciuda orelor petrecute în dezbateri teoretice, arheologilor nu le rămâneau prea multe de făcut până nu primeau rezultatele datării cu carbon-14, așa că în toiu după-amiezii se hotărâră să ia o pauză până a doua zi. Josh așteptase cu sufletul la gură ca întâlnirea să ia sfârșit. Ce prostie să piardă atâta vreme când Danielle era încă dispărută. Dacă pentru ceilalți arheologi nu reprezenta o prioritate, în cazul lui Moshe ar fi trebuit să fie. Omul părea paralizat. Să fi fost chiar așa de șocat de dispariția fiicei lui încât să nu mai poată reacționa, ori se mai ascundea și altceva sub masca indiferenței sale? Josh nici nu mai știa ce să creadă.

Pentru a-l proteja, serviciul de pază al muzeului îl cazase pe Josh într-un apartament la nici doi kilometri de Orașul Vechi. Singurii care cunoșteau noua adresă erau Moshe, Josh și noua sa gardă de corp, Ari. Depășise deja termenul care i se dăduse pentru a ceda pergamentul și încă nu murise. Măcar ceva să funcționeze cum se cuvine.

Josh era istovit, abia reușea să se mai țină pe picioare. Avea nevoie de puțin timp ca să-și revină și apoi să plece în căutarea lui Danielle, deși habar n-avea cum să-i dea de urmă. Intră împleticindu-se în apartament, azvârli cheile pe bar și reuși să ajungă până la canapea. Trebuia să se odihnească puțin, să-și facă un plan. În doar câteva minute, ațipi.

Stă în fața Citadelei, cu Turnul lui David ce se ridică maiestuos pe deasupra splendidei fortărețe. În depărtare, se zărește domul Bisericii Sfântului Mormânt...

Josh face parte din peisaj, dar în același timp este absent. În vreme ce el privește, nevăzut și incapabil să interacționeze cu cei din jurul său, cruciații îmbrăcați în armuri îi strâng pe evrei – bărbați, femei, copii – și îi împing înspre sinagogă. Josh le simte spaima și știe că sunt în mare primejdie. Știe că și aceștia sunt neajutorați și le simte durerea și disperarea.

Odată ce au intrat toți, cruciații blochează orice ieșire din sinagogă. Pe urmă, nepăsători, ca și când ar face un lucru firesc, dau foc clădirii. Josh vrea să ajute, să găsească o cale de a elibera victimele nevinovate, dar nu se poate mișca.

Aerul răsună de urlete și pretutindeni se ridică fum negru și flăcări ce se reflectă în armurile cruciaților și aruncă umbre înfricoșătoare peste crucea de pe stindardul lor.

Josh nu poate decât să privească sinagoga cuprinsă de flăcări de la care nu reușește să-și dezlipească ochii. Într-un final, țipetele se sting, iar din clădire nu rămâne decât un maldăr de cenușă.

Josh se trezi din coșmar, cu inima bătându-i frenetic. Instinctiv, puse mâna pe Noul Testament și deschise la Matei 10:34.

Să nu credeți că am venit s-aduc pacea pe Pământ; n-am venit să aduc pacea, ci sabia.

Cruciații își folosiseră săbiile pentru a ucide mii de evrei. Săvârșiseră toate acestea în numele evreului Iisus?

După toate câte citise despre Iisus, părea un om ce propovăduia iubirea. Cum se putuse ca lucrurile să degenereze într-atât? Deși nu se găsisese nicio dovadă empirică a existenței sale, din toate scrierile reieșea că Iisus propovăduise bunătatea și cinstea, dar cei ce nu îl cunoșteau îi denaturaseră mesajul. Oare cel care încerca să fure pergamentul avea de gând să pervertească cuvintele nou descoperite în același mod și să lase în urmă aceeași moștenire însângerată?

Capitolul 18

Alu simțea nevoia să se plimbe. Trebuia să-și limpezească gândurile. Era o persoană extrem de religioasă, mai religioasă decât mulți dintre cei care se pretindeau evlavioși. Își lua în serios jurământul făcut învățătorului și, pe deasupra, și legământul de abținere. Dăduse mereu ascultare poruncilor și la fel trebuia să se întâmple și de data aceasta. Dar planul dăduse greș.

Poliția israeliană se înființase la Poarta Gunoii înainte ca ceilalți să apuce să-și ducă misiunea la bun sfârșit, iar pentru a scăpa, furaseră o mașină cu șoferiță cu tot. Inițial, voiseră să o omoare, înainte ca învățătorul să afle despre greșala lor, dar de îndată ce Alu dădu cu ochii de femeie nu se mai îndurase să-i lase pe ceilalți să o ucidă. O dusesse în catacombe și o ascunsese acolo până ce avea să găsească o soluție.

Nu reușea să-și înțeleagă propriile fapte. Era ceva în privirea ei înspăimântată, ceva amestecat cu... blândețe oare? Poate chiar tandrețe? Îi amintea de cineva – și de ceva – de care încercase îndelung să uite. Acum, când cutreiera străzile, fugind parcă de propria-i panică, se simțea transportat într-un alt timp, de demult, când învățase pentru prima oară ce înseamnă singurătatea. Totul era limpede ca și când de-abia s-ar fi petrecut.

Avea doisprezece ani, era doar un copil și în general stătea pe bancheta din spate a mașinii. Dar, de data aceasta, mama lui insistase să stea pe locul din dreapta șoferului.

— Ești frumos ca o vedetă de cinema, îi spusese ea, aranjându-i o buclă rebelă.

Alu se îmbujorase și începuse să se alinte.

— Spui asta pentru că sunt copilul tău.

— Ba nu. N-ai văzut cum se uită fetele după tine?

— Nu.

Era timid și destul de stângaci atunci când de-abia trecuse pragul adolescenței. Nu era obișnuit să i se dea atât de multă atenție, dar era plăcut să se simtă dorit astfel, ca un bărbat.

— Ești așa de înalt pentru vârsta ta și ai o bărbie atât de puternică. N-are nicio legătură cu faptul că sunt mama ta. Și dacă n-aș fi, tot mi-ai părea chipeș.

Alu zâmbi, uitându-se la chipul frumos al mamei sale.

Avea să fie ultima imagine senină din viața sa.

Pe neașteptate, o camionetă se izbise de spatele micuței lor mașini și se treziseră înconjurați de flăcări. Alu nu-și mai amintea ce se întâmplase după aceea. I se spusese că reușise să iasă din mașină și se prăbușise pe stradă, șocat și cu trupul acoperit de arsuri. Mama lui rămăsese blocată în mașină și arseese de vie în vreme ce se zbătea să se elibereze.

Alu rămăsese cu sechele fizice și psihice. Încă mai arăta ca o vedetă de cinema, doar că se transformase în personajul negativ al unui film de groază. Cu jumătate din față desfigurată și părăsit de iubita sa mamă, se izolase de lume. Singurul care nu-l izgonise și nu-l jignise era învățătorul. Îl luase alături de el și îi arătase adevărata lumină a lui Dumnezeu. Legătura dintre Alu și salvatorul său era mult mai profundă și nu se baza pe simpla recunoștință.

Dar femeia aceasta îl impresionase.

În clipa în care o privise, îi veniseră în minte o mulțime de amintiri uitate. Când a zărit-o pe Danielle, în mintea lui își văzuse parcă mama renăscută. Avea aceeași gură frumoasă cu buze moi și același păr negru. Iar în privirea ei zărise acea afecțiune pe care o văzuse odinioară în ochii mamei sale. Inima lui se deschisese în fața ei. Poate că femeia va reuși chiar să-l îndrăgească.

În clipa în care îi privise trupul gol, propriul lui trup se înfiorase de o dorință necunoscută până atunci. Femeia era superbă, când pusese mâna pe trupul ei parcă atinsese focul. Spre deosebire de focul ce îl desfigurase cu ani în urmă și îl obligase să poarte vâlul, aceste flăcări erau fermecătoare. Nu îl ardeau, ci îi dădeau mai multă forță.

O dorea cu atâta disperare încât ar fi fost dispus să-și nesocotească jurămintele și, la nevoie, să o posede cu forța – după cum știa că s-ar fi întâmplat, căci nimeni nu ar face de bunăvoie dragoste cu un monstru. Era copleșit de pasiune, dar când se apropiase și văzuse spaima din ochii ei, împietrise. Nu o putuse răni.

Apoi femeia vorbise cu el, nu cu teamă, ci prietenește. Îl plăcea. Poate chiar aprecia stăpânirea lui. O speriasc cu povestea despre numele lui fiindcă și el era speriat de valul de emoții care îl năpădiseră. Dar între ei se întâmplase ceva. Era absolut convins.

Alu o porni pe Via Dolorosa, la fel de grăbit ca și gândurile ce i se învolburau prin minte. Nu se opri să-și tragă sufletul decât în clipa în care răsună soneria telefonului mobil.

— Alo?

— Cum se simte femeia?

— Învățătorule, pot să-ți explic...

— Pe ceilalți i-am pedepsit deja pentru neatenția și nesupunerea lor. Problema noastră este dacă misiunea a fost cumva compromisă de această nesăbuintă.

— Femeia e bine. E speriată și zăpăcită, dar n-a pățit nimic. După ce i-am dat de mâncare, am legat-o și am pus-o la loc în nișă.

— Când te întorci acolo?

— Chiar acum sunt pe drum.

— Când ajungi acolo, omoar-o.

Alu simți că i se oprește inima.

— Dar, credeam...

— Nesocotești ordinele învățătorului? Tu ai altă treabă. Fă ce-ți poruncesc.

Pe fondul tăcerii care se lăsă se auzi doar un fâșâit ușor.

— Învățătorule, îmi dați voie să vorbesc? Niciodată nu v-am nesocotit ordinele și am dus la îndeplinire orice mi-ați cerut.

— Așa e. De-aia mai ești încă în viață.

Alu își mușcă buza. Un cuvânt în plus ar fi fost sinucidere curată. Dar îi veni în minte chipul frumos al lui Danielle și sufletul său începu să tânjească după ea. Trebuia se existe o soluție.

— Învățătorule, după toți anii în care ți-am fost credincios, vă cer să mă ascultați o singură dată.

Nu avea timp să stea pe gânduri. Se lăsă un nou moment de tăcere, apoi învățătorul rosti:

— Îți dai seama ce te așteaptă dacă nu-mi place ce-mi ceri.

Alu răspunse precaut:

— Îmi dau seama. Mulțumesc, învățătorule. Voi fi mereu umilul vostru servitor.

Inima îi bătea atât de repede, încât abia reuși să rostească următoarele cuvinte.

— Cred că ar fi mai bine să o cruțăm pe femeie.

— Nu se poate. Știe prea multe.

— Am interogat-o cât se poate de bine.

Mințea, dar nu avea de ales.

— Nu cred că știe ceva ce ne-ar putea afecta. Am putea să o dăm în schimbul artefactului.

— Știe unde se găsește unul dintre locurile noastre de întâlnire.

— Știe că e într-un mormânt, dar nu știe unde anume. Când am răpit-o, am legat-o la ochi și nu i-am scos legătura până când n-am pus-o în nișa din perete.

Aparent fără niciun motiv, stăpânul izbucni într-un râs crud și batjocoritor.

— Te-ai înamorat, Alu? Îți închipui că ea te place la fel de mult pe cât o placi tu?

Învățătorul râse prelung și cu sete, rănindu-l profund pe Alu. Dar durerea îi dădu curajul să spună până la capăt ce gândea.

— Învățătorule, dacă dorești să o ucid, o ucid, dar nu văd cu ce ne-ar afecta dacă îi dăm drumul. Am vărsat destul sânge.

— Dacă artefactul e autentic și poate dăuna cauzei noastre, se va vărsa destul sânge cât să hrănească o armată de vampiri multe secole de-acum încolo, râse din nou învățătorul.

Apoi râsetele se mai domoliră.

— Ai dreptate, Alu. Mi-ai fost servitor credincios. Dacă vrei s-o mai ții pe femeie ca să-ți hrănești fanteziile încă o vreme, voi fi generos cu tine. Te las pe tine să hotărăști când vrei s-o uci. Dar dacă se dovedește a fi o greșeală, tu singur vei fi vinovat pentru moartea ta.

— Da, învățătorule, zise Alu, plin de recunoștință.

Învățătorul puse capăt conversației, lăsându-l pe Alu cu ochii la telefon. Nu mai cunoscuse pe nimeni care să reușească să-l facă pe învățător să se răzgândească.

O să plătească cu viața această premieră?

Alu se simțea și puternic și înfricoșat. Trebuia să se elibereze de propriile-i gânduri și să ceară îndrumare lui Dumnezeu. Nu se putea duce decât într-un loc.

Scăldat în mituri și legende, se ridică Muntele Măslinilor, locul în care mulți dintre evreii pioși credeau că va veni Ziua Judecății de Apoi, când morții vor învia. Tot acolo se află și Grădina

Ghetsimani, în care Iisus și-a dus discipolii în noaptea dinaintea prinderii și judecării Sale. Deși nu se afla decât la începutul inițierii sale și nu se apropia de înțelepciunea și evlavia învățătorului, în clipa în care punea piciorul în acel loc, pe Alu îl încerca emoția dreptății lui Dumnezeu. Pe acea colină prăpăstioasă ce veghea peste zidul Orașului Vechi la est de Templul Muntelui, înconjurat de mormintele din vechiul Cimitir Evreiesc, ispita patimilor lumești dispărea și își regăsea credința.

Dar pe măsură ce înainta pe colina pustie, Alu devenea tot mai precaut. Doi bărbați păreau să-l urmărească la câțiva metri în spate. Se hotărî să nu riște, făcu cale-ntoarsă și porni spre Orașul Vechi. Intră prin Poarta Sf. Ștefan care lega Cartierul Musulman și pe cel Arab de partea estică a orașului. Alu străbătu strada Sha'ar Ha'arayot și trecu de Mănăstirea Flagelării, locul în care se spune că Iisus a fost biciuit și i s-a dat crucea. Grăbi pasul prin furnicarul străduțelor din Cartierul Musulman și se făcu nevăzut în mulțime.

Nu se întoarse la mormântul în care o ținea prizonieră pe Danielle înainte de căderea nopții. Trecuseră douăzeci și patru de ore de când era închisă acolo, nu mâncase decât un colț de pâine și băuse puțină apă. Alu se apropie de nișă, o scoase pe Danielle și o dezlegă. De data asta îi dădu și niște brânză. În momentul în care luă porția de mâncare, surâsul femeii îi umplu sufletul de căldură. Niciunul nu scoase vreun cuvânt cât timp ea înfulecă cele oferite, iar apoi se ușură.

Când se întoarse la loc, Danielle se așează în fața lui. În roba albă și vaporosă, semăna cu un înger, iar frumusețea sa părea să aducă lumină chiar și în întunericul mormântului. Dar era o lumină firavă, iar chipul i se schimonosi brusc sub povara lacrimilor.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Alu, neștiind cum să procedeze.

Voia să fie blând, dar glasul îi răsună prea puternic, iar mâinile mai degrabă aspre și stângace în clipa în care încercă să-i mângâie părul.

— Mi-e frică, suspină ea. Mi-e dor de tata. De viața mea. Știu că o să mă omori.

Hohotele de plâns îi cutremurau întreg trupul și Alu își deschise sufletul spre ea. Printr-un gest surprinzător chiar și pentru el, o strânse pe Danielle în brațe. Și mai surprinzător, femeia nu opuse rezistență. Ba chiar părea bucuroasă să primească alinarea lui.

„Mă place. Nu mă crede un monstru.”

— Nu o să te omor, îi zise el cu blândețe.

Danielle ridică privirile spre el, cu obrajii brăzdați de lacrimi.

— Cum să te cred?

Alu o prinse din nou în brațe, lipindu-și trupul de trupul femeii. Se lupta să nu dea frâu liber dorinței.

— Poți să ai încredere în mine, fiindcă n-o să te rănesc niciodată, zise el.

Danielle își sprijini obrazul de pieptul lui.

— Atunci, lasă-mă să plec.

Începu iarăși să plângă, în vreme ce lui Alu nu-i venea a crede cât de plăpândă părea în acele momente. Durerea ei îi sfâșia sufletul. Voia să o apere, dar învățătorul l-ar uide dacă ar lăsa-o să plece. Dacă nu o elibera și femeia ar fi avut de suferit – poate chiar din pricina lui – remușcările aveau să-l bântuie toată viața.

— Danielle, zise el, rostind cuvintele înainte să apuce să li se împotrivească, știi unde te afli? Femeia suspină adânc și așteaptă o clipă să se mai liniștească.

— Într-un mormânt.

Se lăsă un moment de tăcere, apoi continuă:

— Sunt sute de morminte în jurul Ierusalimului. Am mai fost și în altele, dar în interior toate sunt la fel.

Alu știa că nu minte. Intrase și el în multe morminte și era imposibil să le deosebești dacă nu le vedeai din exterior. Se simțea cuprins de bucuria că ar putea face un gest mărinimos fără să-și compromită învățătorul în vreun fel.

— Te las să pleci, zise el. Dar trebuie să-mi dai cuvântul că nu vei spune nimănui unde ai fost.

Danielle își ridică din nou ochii spre el. Strălucirea din privirile ei îl făcea să-și dorească să o poată ține alături pentru totdeauna.

— Îți jur că nu știu unde suntem.

— Nimeni nu trebuie să afle vreodată.

— Jur, spuse ea, clătinând ușor din cap.

Alu închise ochii, pătruns de consecințele a ceea ce avea să rostească.

— Atunci, o să-ți dau drumul.

Încă mai e timp să mă răzgândesc, își zise el în timp ce o lega la ochi; apoi o luă de mână și o conduse afară. Învățătorul nu trebuie să afle. Îi spun șoferului că am schimbat planul. Dar Alu știa prea bine că nu se va răzgândi. Puterea de a-i face rău se evaporase în clipa în care zărise înțelegerea și compasiunea din privirile femeii. Danielle nu îi văzuse deloc chipul, dar era convins că îl privise într-un mod în care ceilalți oameni nu o făcuseră niciodată.

Merseră aproape o sută de metri, când Alu îi spuse să se oprească.

— Mă întorc imediat, zise el. Să nu încerci ceva, fiindcă nu vreau să te rănesc.

— Te aștept, îl asigură Danielle.

După câteva minute, Alu se întoarse și o conduse la poalele colinei. Îi aștepta o mașină care îi duse într-o zonă pustie din Ierusalimul de Est.

După ce o ajută să iasă din mașină, Alu îi spuse să aștepte cinci minute înainte să-și scoată legătura de la ochi.

Danielle încuviință.

— Și nu uita, n-ai voie să spui unde ai fost.

— Promit, spuse ea, zâmbind vesel. Niciodată.

Alu ar fi dorit să o sărute sau cel puțin să o mai îmbrățișeze o dată. Dar cum i-ar explica asta șoferului? Trebuia să se stăpânească. O mai privi puțin, știind că s-ar putea să nu o mai vadă vreodată. Voia să memoreze fiecare detaliu.

— Să nu spui niciun cuvânt, repetă el și urcă în mașină.

Șoferul accelerează, dar Alu rămase cu privirile ațintite pe geamul din spate până ce Danielle se făcu nevăzută.

Capitolul 19

Căutarea lui Danielle era zadarnică. Orașul era prea mare. Prea multe locuri în care ar fi putut-o ascunde, iar Josh nu avea niciun indiciu. Era frustrat și mânios pe sine. Ar trebui să poată face mai multe pentru persoanele dragi. Era teafără? Mai trăia? Danielle devenise deja o victimă a descoperirii lui, dar, dacă avea să moară din cauza acesteia, știa că nu și-o va ierta niciodată.

Conștient că va înnebuni dacă nu face ceva, Josh căută alinare în pozele pergamentului pe care le salvase pe laptop. Pergamentul era alcătuit din nouă fragmente, toate scrise în aramaică. În unele locuri era aproape ilizibil. Examină textul, străduindu-se să găsească un indiciu care să-l îndrume. Gândurile îi fugeau în toate părțile, iar lumina ecranului îi provoca o migrenă ucigătoare. Și totuși, misterul pergamentului îl prinsese în mrejele sale.

Se întreba cum vor proceda cei de la AIA cu descoperirea lui. O vor considera autentică, sau doar unul dintre sutele de falsuri cu care se confruntau? Și dacă vor spune că e fals, va mai avea vreo importanță? Controverse existaseră mereu, ca în cazul Osuarului lui Iacob – mormântul din piatră al lui Iacob, fiul lui Iosif și fratele lui Iisus. Deși AIA declarase că este un fals, câțiva experți susținuseră contrariul.

Josh le înțelegea dilema: piața neagră a antichităților din Israel era înfloritoare. Unii dintre cei mai importanți negustori de antichități erau cercetați pentru fraudă și comerț ilegal, în vreme ce nenumărate obiecte se dovediseră doar niște falsuri. Cei de la AIA nu-și mai vedeau capul de treburi; dar era datoria lor să trateze fiecare descoperire cu un maxim de seriozitate. Din multe puncte de vedere, ei erau păstrătorii istoriei omenirii.

Josh avea sentimentul inexplicabil că acea descoperire este veritabilă, deși testele paleografice, tipografice și cu carbon-14 nu se încheiaseră încă. Acesta nu era decât primul pas, și în multe privințe, și cel mai simplu. Datarea pergamentului era partea ușoară, dar aflarea identității autorului său era aproape imposibilă. Și totuși, Josh avea credința fermă, deși inexplicabilă, că știe cine l-a scris.

Tradusese o parte din primul fragment, iar acum continua de unde rămăsese. Reciti numele autorului: Yehoshua ben Yosef – Ioshua, fiul lui Iosif. Era numele aramaic al lui Iisus din Nazaret. Pentru milioane de oameni, el era Dumnezeu. Pentru alții, era un profet ori un preacucernic. Pentru câțiva, era un rabin luminat. Mai erau și cei care îl priveau ca pe un muritor și alții care nu îl credeau decât un mit.

Josh însuși era un maximalist ce căuta adevărul istoric în poveștile biblice. În multe cazuri, se îndoia că autorii cărora li se atribuiă erau în realitate scriitorii originali. Studiile și cercetările întreprinse aproape îl convinseseră că cea mai mare parte a Bibliei avea la bază mituri și legende. Dar, dincolo de suspiciunile sale în privința autorilor reali, îi făcea plăcere să îi citească învățăturile și găsea multe lecții înțelepte și valoroase.

Arheologii căzuseră de acord să aștepte finalizarea testelor înainte de a se apuca de traducerea pergamentului, dar, firește, ei nu bănuiau că Josh se află în posesia acestor fotografii. Se hotărî să nu mai piardă vremea, căci era unicul lucru ce îi mai potolea neliniștea provocată de dispariția lui Danielle. Și de data aceasta traducerea se dovedea anevoioasă și lentă, iar sarcina îi era cu mult îngreunată de literele degradate și șterse. În miez de noapte, Josh izbuti să mai traducă un pasaj:

Încă de mic copil mi-am dat seama că nu sunt ca toți ceilalți. Mă jucam pe malul unui pârau când un alt copil m-a lovit în brațul drept, pricinuindu-mi o durere cumplită. M-a cuprins furia,

am dorit răul atacatorului care, spre mirarea mea, s-a prăbușit la pământ ca și când ar fi murit. Copleșit de vinovăție, am alergat spre băiatul neînsuflețit, mi-am așezat mâinile pe el și mi-am pus dorința să deschidă ochii. Și așa a fost. Din acea zi, am înțeles că trebuie să îmi stăpânesc mânia.

La vârsta de șase ani, mama mea, Maria, mi-a spus că la vremea potrivită îmi va împărtăși un secret. Nu am apucat să-mi spună care era acesta. Am auzit câțiva săteni sporovăind despre faptul că tatăl meu, Iosif nu era cu adevărat tatăl meu. Și mai spuneau și alte răutăți. În copilărie, eram neastâmpărat și dădeam mereu de necaz. Odată cu maturizarea, am început lupta cu demonii interiori. Am studiat Tora și mă rugam zilnic. Am gustat plăcerile trupului, dar am înțeles că nu sunt decât un obstacol în calea misiunii mele. Astfel, am ales calea abstenenței.

Încă de mic am simțit că viața mea are un scop mai înalt. La treizeci de ani am descoperit care era acesta. Razele soarelui scăpărau peste apele Iordanului și acolo l-am zărit pe Ioan. Oamenii îi spuneau Botezătorul. Ioan Botezătorul m-a privit ca și când m-ar fi cunoscut de o viață. M-a băgat în apă și a vorbit despre pocăință, căci împărăția cerurilor era aproape. „Pocăiți-vă”, a strigat el cu voce de tunet, iar mulțimea adunată era subjugată de fiecare cuvânt pe care îl rostea.

Ioan m-a privit și un zâmbet i-a luminat chipul trist. Ochii săi negri și sumbri îmi străpungeau sufletul, iar el a spus: „Tu ești Mântuitorul.” Nu știam despre ce vorbește, dar în noaptea aceea am avut un vis. Aveam să fiu păstorul celor sărmani, chinuiți, înșelați și deznădăjduiți. Aveam să le fiu rabin, învățător și tămăduitor.

Cu fiecare cuvânt tradus, Josh se convingea tot mai mult că pergamentul este autentic. Acesta nu era același Iisus din poveștile pentru copii sau din cărțile scrise la sute de ani după moartea sa. Erau cuvintele unui om ce cunoscuse viața, înțelegea vremurile în care trăia, dar care era nedumerit în privința darurilor cu care fusese înzestrat. Un om care vorbea despre plăcerile trupului și despre lupta cu propria-i mânie. Cu alte cuvinte, un om real, nu un mit ori un simbol.

Odată cu trecerea anilor, interesul lui Josh față de Iisus crescuse. Dar acum, pe măsură ce cuvintele Lui își croiau loc în prezent, se simțea mai legat de El ca oricând. Era un amestec de exaltare și uimire.

Epuizat, dar animat de un sentiment de împlinire pentru întâia oară după atâtea zile, Josh căzu într-un somn lipsit de vise. Mâine va găsi o cale să o salveze pe Danielle. Era convins.

Îl trezi târâitul telefonului. Ar fi putut jura că nu dormise mai mult de o secundă, dar razele soarelui se strecurau pe fereastra camerei.

— Josh, Moshe la telefon. Am o veste minunată. Danielle a scăpat.

Josh țâșni din pat.

— A scăpat? E teafără?

— E șocată, dar n-a pățit nimic. Îi dăm niște somnifere și probabil că va avea nevoie de ajutor, dar, slavă Domnului, e vie și nevătămată.

Emoția din glasul lui Moshe trăda spaima pe care o trăise după dispariția fiicei sale.

— Ai aflat ce-a pățit?

— A fost răpită de un bărbat uriaș pe nume Alu care a ținut-o închisă într-un mormânt. A reușit cumva să-l convingă să-i dea drumul.

Moshe chicoti ușor.

— Nu cred c-a mai dat vreodată peste cineva ca Danielle.

Lui Josh îi veni de îndată în minte uriașul îmbrăcat în negru care îl urmărise în două rânduri. Dar mai știa că trebuie să fie și alții implicați în asta. Cei doi bărbați care îl atacaseră pe Dov erau mult mai scunzi.

— Mă gândeam că te-ar interesa vestea, zise Moshe, trezindu-l pe Josh la realitate.

— Normal. Mulțumesc pentru telefon.

Pe măsură ce mintea i se obișnuia cu vestea cea bună, Josh dădu pentru prima oară frâu liber disperării care îl mistuise de la dispariția ei. Era un sentiment aproape la fel de copleșitor ca și bucuria de a o ști la adăpost.

— Când pot s-o văd? se interesă el, nerăbdător.

— Trebuie să o lăsăm un timp. Așteaptă să-și revină după toată această aventură.

— Aș vrea s-o ajut.

— O s-o ajuți, răspunse Moshe, ținându-l la distanță. Las-o un timp.

— Bineînțeles, spuse Josh.

La urma urmelor, Moshe avea tot dreptul să-și protejeze fiica într-un astfel de moment. În ciuda propriilor sale sentimente, era conștient că cei doi vor dori să petreacă un timp împreună.

— Moshe? zise el.

— Da.

— Mă bucur pentru voi.

Moshe rămase tăcut o vreme.

— Bucură-te pentru noi toți, Josh, spuse el cu un nod în gât.

Capitolul 20

Danielle deschise ochii și se trezi pe o saltea tare și comodă, alături de o cuvertură groasă. Se afla în patul său din copilărie, unul din locurile în care se simțea cel mai în siguranță. Se ridică încet în capul oaselor și își masă fruntea. Nu pricepea decât parțial motivul pentru care o eliberase Alu. Își amintea că o urcase în mașină legată la ochi și pe urmă se trezise pe o stradă necunoscută, iar mașina dispăruse. După aceea, amintirile erau destul de neclare, dar reușise să ajungă la locuința tatălui său. Acum se luminase de ziuă, dar nu știa ce oră este. Aruncă o privire la ceasul din cameră și observă că este după-amiază. Făcu o mișcare pentru a coborî din pat, dar, în clipa în care dădu păturile la o parte, simți un fior de gheață ca și când ar fi fost cuprinsă de răceală. Ura să i se întâmple asta – mai întâi răpirea, și acum se simțea slăbită și neajutorată. Nu era obișnuită cu o asemenea stare și încercă să i se împotrivească. După ce stătu câteva minute pe marginea patului, cu picioarele atârându-i ca niște greutate de plumb și cu capul zvâcnindu-i de durere, se lăsă păgubașă și se ghemui la loc sub pătură. Poate că era mai bine să-i lase pe alții să aibă grijă de ea, doar

puțin, doar de data asta.

Câteva minute mai târziu, tatăl ei vârî capul pe ușă să vadă ce face. Observând că nu doarme, se apropie de pat și o sărută tandru.

— Cum te mai simți?

— Mai rău decât mi-aș dori.

Tatăl său se așează pe marginea patului și îi prinse mâna.

— Ai trecut printr-o experiență îngrozitoare.

— Am mai trecut și prin altele, protestă ea, deși îi era greu să treacă cu vederea.

Tatăl îi strânse mâna.

— Dar nu chiar așa de rele.

Danielle închise ochii pentru o secundă. Viziunea o tulbură.

— Am crezut că o să mă violeze, murmură ea. Că o să mă omoare și-o să mă lase acolo să putrezesc.

— Va plăti pentru asta, scumpa mea. Găsim noi o cale să-l facem să plătească.

Danielle își privi tatăl în ochi. Dintotdeauna fusese atât de protector cu ea, deși îi arătase că își poate purta singură de grijă.

— Ca să fiu sinceră, m-aș bucura să pot uita că a existat.

— Poate că vei reuși, șovăi Moshe. Dar e posibil să nu reușești.

Danielle știa că are dreptate și că nu va putea să suprimе acele amintiri.

— Toată chestia asta are sigur legătură cu pergamentul lui Josh și cu telefoanele de amenințare...

În clipa aceea o străfulgeră un gând. Tatăl său văzu cum îi pierde culoarea din obraji și îi spuse pe un ton liniștitor:

— Josh e bine. Și-a făcut griji pentru tine, dar l-am sunat mai devreme și i-am spus că ești teafără.

Deși traumatizată și ostenită, o surprinse intensitatea sentimentului de ușurare care o cuprinse brusc. Totuși, își dădea seama că problemele erau departe de a se fi rezolvat. Pericolul încă plana asupra lui Josh. Un singur lucru nu-i dădea pace.

— Ai idee ce voiau de la mine?

Moshe o mângâie pe mână.

— Nu știu. Nu ne-au contactat deloc, zise el și chicoti ușor. Am sperat chiar să fi plecat într-una din escapadele tale... Singurul lucru de care îmi pasă e că ai reușit să scapi înainte să apuce să-ți facă vreun rău.

Danielle strânse mâinile tatălui său și se priviră în tăcere. Apoi îi dădu drumul și încercă din nou să se ridice.

— Ar trebui să stai în pat, zise Moshe, în stil tipic patern.

Danielle îndepărtă pătura cu piciorul. De data asta nu mai avu senzația de frig. Simțea că se poate ține pe picioare.

— Ba nu. Crede-mă, ultimul lucru de care am chef acum e să zac în pat. Vreau să-l văd pe Josh. Mă duci acolo unde l-ai ascuns?

Tatăl său înclină ușor capul.

— Nu-i nevoie. Așteaptă în salon de câteva ore.

Capitolul 21

Josh simțea forța transei meditative în care se cufundase. Astfel se refugia de câte ori dorea să reflecteze sau când avea întrebări al căror răspuns nu îl putea găsi. Când se afla în transă, câmpurile energetice ale corpului său deveneau vizibile și încerca să le controleze. La început, dăduse greș; dar, după ani de eșecuri, învățase suficient de multe pentru a obține un oarecare succes palpabil. Începuse să lucreze cu ceea ce păreau douăsprezece câmpuri energetice majore. Mai târziu, dăduse peste o carte despre medicina chinezească și aflase că erau aceleași câmpuri pe care le foloseau și specialiștii în acupunctura. Firește, aceștia din urmă utilizau ace; Josh își folosea puterea minții. Exersa cum să-și regleze fluxul sangvin în diverse părți ale corpului și cum să-și dirijeze energia.

Pentru prima dată conștientizase acest dar la vârsta de cinci ani. Avner avusese un accident la săniuș și își pierduse cunoștința. Printr-un gest instinctiv, Josh își pusese mâinile pe prietenul său și simțise cum propria sa forță vitală începe să radieze la exterior, iar câteva clipe mai târziu, Avner își revenea în simțiri confuz cu privire la cele întâmplate. Celorlalți copii li se păruse o ciudățenie și Avner însuși părea oarecum stânjenit de acea întâmplare. Episodul îl deranjase în asemenea măsură, încât Josh refuzase să-și mai folosească darul pe o altă persoană până la incidentul în care fusese implicat Dov.

Acum, în timp ce se concentra asupra respirației, își puna întrebări privitoare la pergament, la răpirea lui Danielle și la motivul pentru care cineva recursese la violență, răpise și omorâse pentru a pune mâna pe descoperirea lui. Prin fața ochilor i se perindau frânturi de imagini – un șarpe și un lanț din aur – dar răspunsul rămase un mister.

Apoi, fără să fi atins apogeul viziunilor, Josh se simți constrâns să iasă din transă. Toate reflecțiile sale încetau astfel, dar el nu se opunea. Fiecare ședință dura doar atât cât trebuia. În clipa în care deschise ochii, o zări pe Danielle. Inexplicabil, dar, după toate întâmplările prin care trecuse, reușea să fie la fel de strălucitoare.

— Moțăiai? îi spuse ea voioasă. Ce bine că nu ți-ai făcut prea multe griji pentru mine.

Josh râse. Îi fusese dor de glasul ei.

— Mă gândeam că n-are sens să-mi fac prea multe griji pentru cineva care e în stare să-și convingă paznicul uriaș să-i dea drumul din mormânt.

Îi tresaltă inima de bucurie când o auzi râzând. Se apropie de ea.

— Te simți bine?

Danielle se așeză lângă el pe canapea.

— O să mă simt.

Înainte să apuce să-și controleze gesturile, Josh se întinse spre ea și o prinse în brațe, strângând-o cu putere la piept. Ar fi vrut să-i insuflă putere, să-i spună că va face tot ce-i stă în puteri pentru a o cruța de astfel de chinuri. Dar, în același timp, îi căuta puterea, acea putere pe care o răspândea prin simpla ei prezență.

— N-ai idee câte griji mi-am făcut pentru tine, spuse el cu o voce surprinzător de aspră. Nu știam ce să fac. Am încercat să te găsesc, dar nu știam unde să te caut.

Danielle se ghemui lângă el.

— M-am întors. Am reușit.
— Îmi pare rău că ai avut de suferit din cauza mea. Pentru mine, nimic nu mai e la fel ca înainte.
Danielle își ridică privirea spre el.
— Nu pot să mai schimb nimic. Trebuie să aflăm tot ce se poate despre pergament. Să vedem de ce și-l dorește cineva așa de mult. Nu mai e cale de întoarcere. Tu...
Josh îi tăie vorba, zâmbind.
— Asta voiam și eu să spun.
Își lipi buzele de gura ei și o sărută tandru, apoi cu o pasiune neașteptată și deznădăjduită.
Era ca și când ar fi intrat într-o transă neexplorată până atunci.
Simțea că plutește, de parcă și-ar fi părăsit trupul. În același timp, era cea mai reală experiență din viața sa. Găsea răspunsuri la întrebări care nici nu-i trecuseră prin minte.

Capitolul 22

Santinelele se adunaseră în ascunzătorile lor de sub Orașul Vechi. Secta se stabilise acolo de mai bine de șaptezeci de ani, dinaintea creării Israelului modern. Înveșmântați asemeni preoților catolici, se puteau deplasa prin Cartierul Creștin fără să atragă atenția soldaților și polițiștilor obișnuiți cu prezența clericilor. Șiretlicul era cât se poate de nimerit, căci preoții erau socotiți fără prihană și nimeni nu se obosea să-i verifice suficient de atent pentru a băga de seamă armele și cuțitele ascunse pe sub sutane ale Santinelelor. Torțele de pe ziduri răspândeau umbre prelungi prin sala mohorâtă. Cei Doisprezece Aleși ședeau pe bănci din piatră datând din secolul I și așteptau sosirea învățătorului. Deși aparent tăcuți, cu toții cântau într-o singură voce interioară.
Slăvit fie Dumnezeu Creatorul.
Îți mulțumim pentru robul tău Pavel, căci numai el vorbește cu Vocea Adevărului.
Dă-ne puterea să ne opunem falselor profeții și Demiurgului, Dumnezeul inferior al Creației.
Lasă-ne să-ți purtăm mesajul până în ziua Judecății de Apoi.
Repetară cele patru incantații de mai multe ori cât timp așteptau.
În momentul în care energia vocilor interioare atinse apogeul, învățătorul le permise Celor Aleși să-i anunțe sosirea și își făcu apariția cu mare pompă. Purta aceleași veștminte ca și subordonații săi, dar chipul îi era ascuns sub masca șarpelui sacru. La gât purta simbolul sectei: șarpele încolăcit în jurul crucii.
— Avem multe de discutat, tună glasul învățătorului, dar mai înainte vreau să vorbim despre unul din frații noștri care ne-a dezamăgit și trebuie judecat.
Își lăsă adepții să freamăte de nerăbdare un timp, pentru ca vorbele sale să aibă impactul dorit.
— Înțelegeți cu toții importanța misiunii noastre. Fiecare dintre voi știe că este vital să ne împotrivim celor ce cred orbește în Dumnezeul fals. Este onoarea și datoria noastră să

pregătim această lume bolnavă pentru înălțarea la cer. Ați fost aleși pentru această misiune, iar eu am fost ales să vă conduc. Ca învățător, trebuie să am supunerea voastră absolută. Și totuși, unul dintre voi a ales să acționeze pe cont propriu, îndepărtându-se de la calea cea dreaptă. Astăzi trebuie să mă ajutați să-l judec pe cel care a greșit.

— Da, învățătorule, răsunară în cor vocile Celor Aleși.

Învățătorul se întoarse spre uriașul aflat între ei și îl pironi cu privirea, în timp ce bărbatul începea să se agite.

— Ridică-te, Alu.

— Da, învățătorule, zise uriașul și se ridică precaut.

— Știi de ce ți-am cerut să te ridici?

— Știu, învățătorule.

Învățătorul îl sfredelea cu privirea.

— Adică nesupunerea ta a fost cu bună știință?

Uriașul clătină grăbit din cap.

— Nu am făcut-o intenționat, învățătorule. Nici prin gând nu mi-a trecut. Dar evreica era atât de ispititoare că nu i-am putut rezista. Nu m-am putut abține.

— Și i-ai dat drumul.

Privirile lui Alu se opriră asupra învățătorului. Oare dăduse în vileag mai multe decât știa acesta? Nu mai era cale de întoarcere.

— Da, învățătorule, recunosc el, conștient de ceea ce ar fi putut însemna acele cuvinte.

— Ne-ai îngreunat planurile în mod inutil, Alu, iar slăbiciunea ta se poate să fi primejduit misiunea și pe frații noștri. Și pentru ce? Pentru o târfă evreică? M-am purtat cu tine ca și cu un fiu. Când te-au părăsit toți, te-am luat lângă mine și te-am privit ca pe copilul meu. Asta e răsplata pe care o primesc?

— Iartă-mă, învățătorule, îngăimă Alu, cu fața îmbujorată de rușine în spatele vălului.

— Mai ai ceva de spus în apărarea ta? Întrebă învățătorul, nemilos.

Alu simțea cum îi zvâcnesc tâmplele, iar vederea i se încețoșa din cauza furiei stârnite de atâtea sentimente contradictorii. Dar emoția se dovedi prea puternică și îi anulă orice fărâmbă de bravadă. Rămase mut minute în șir. În momentul în care vorbi din nou, cuvintele i se prelinseră firave de pe buze.

— Mă plăcea.

Învățătorul își îndreptă atenția dinspre Alu înspre ceilalți.

— Alu este posedat. Fraților, trebuie să-l ajutăm. Trebuie să ucidem demonul din el.

Cei Aleși încuviințară dând din cap. Învățătorul se întoarse din nou spre Alu.

— Dezbracă-te, i se adresă el, disprețuitor.

Fără să stea pe gânduri, Alu își scoase hainele și rămase în chiloți.

Toți Cei Aleși apucară câte un bici și începură să-l lovească pe uriaș. Alu suportă durerea în tăcere, tulburată doar de ecoul pocnetelor de bici.

După câteva zeci de lovituri, învățătorul puse capăt flagelării. Alu se sprijini greoi de zidul cel mai apropiat.

— Ești gata să te căiești pentru păcatele tale, fiule?

Alu era plin de sânge.

— Da, învățătorule, zise el, gemând, cu vocea înecată de durere.

— Dacă vreodată îmi mai nesocotești ordinele, știi care vor fi consecințele.

— Da, învățătorule.

— Să știi că am și eu un suflet, dar să nu îți închipui că îl voi cruța chiar și pe cel mai destoinic asasin al nostru de pedeapsa impusă ereticilor de legea sfântă.

Ca la un semnal imperceptibil, doi dintre discipoli pătrunseră în sală și îl scoaseră de acolo pe uriașul prăbușit. Odată ieșiți, învățătorul se adresa celorlalți membri.

— Am așteptat mai bine de o mie nouă sute de ani ca profeția să se împlinească, iar acum, fraților, a venit timpul. Chiar în această clipă, Autoritatea Israeliană pentru Antichități se află în posesia documentului sacru ce va confirma învățămintele primului nostru învățător și scrisorile ascunse ale lui Pavel. După cum spune profeția, acest document va aprinde flacăra sfântă a judecății, va dezlănțui cea mai mare bătălie din toate timpurile și va curăța lumea de rău. Din această confruntare, Iisus va coborî pe Pământ pentru a doua oară după cum se spune în sfintele scripturi. Pregătiți-vă; vom da lovitura de îndată ce pergamentul va fi autentificat.

Capitolul 23

Josh o strânse în brațe pe Danielle cât de mult putu. Se sărutară pasional câteva minute, iar focul dorinței îi învălui pe amândoi. Indiscutabil, Josh ar fi vrut să treacă la următorul pas – atingerea lui Danielle dezlănțuise în el un sentiment pe cât de sălbatic pe atât de înălțător – și își dădea seama că și ea simțea același lucru. Dar nu se găseau în locul potrivit. În niciun caz pe canapeaua lui Moshe care tocmai ieșise cu niște treburi. Se mulțumi să o sărute până ce simți că toată dorința i se stinge, pe urmă o îndepărtă cu blândețe și îi așează capul pe pieptul său. La început, Danielle nu reuși să înțeleagă ce se întâmplă și începu să-l tragă de cămașă, dar înțelese mesajul în momentul în care Josh o sărută pe frunte. Rămaseră tăcuți – vorbele erau oricum de prisos – și savurară momentul.

— În ultimele zile, parcă am fost în trenulețul groazei, rupse în cele din urmă Danielle tăcerea.

Vocea sa părea să plutească pe deasupra liniștii.

— Puteam să mă lipsesc de căderile abrupte.

Danielle îl mângâie pe piept.

— Și eu. Dar senzația de la urcuș e incredibilă.

Întinse gâtul și îl sărută pe bărbie.

— Îmi place panorama văzută de sus.

Josh se lipi și mai mult de ea.

— Nu știu când se va termina totul. Nu pricep ce-au vrut răpitorii. Totul are legătură cu pergamentul, n-are cum să fie altfel, dar nu-mi dau seama ce pun la cale.

— Îmi pare rău că n-am aflat nimic cât timp am fost acolo.

Josh căzu pe gânduri.

— Indivizii știu cine e autorul pergamentului sau, oricum, cine se pretinde a fi. Dacă sunt într-adevăr cuvintele lui Iisus, consecințele vor fi uriașe. Unii ar vrea să le țină ascunse, dar cum

de știu toate astea înainte ca documentul să fie autentificat și tradus? Dacă mesajul e complet diferit decât ne așteptăm?

— Unii nu sunt dispuși să-și asume un asemenea risc.

— Ai dreptate... grupările religioase vor interpreta mesajul în moduri diferite.

Josh căzu pe gânduri.

— Catolicilor și creștinilor tradiționaliști nu le va pica bine dacă Iisus nu se declară Mesia.

Sau, și mai rău, dacă nu pomenește de latura sa divină.

— Josh, îți dai seama ce controversate ar putea trezi pergamentul? S-ar putea să ne trezim în mijlocul unui uragan.

— Să presupunem că în pergament nu se spune că Iisus este Dumnezeu. În primele rânduri, autorul menționează că scrie aceste lucruri cu două săptămâni înainte de a-și împlini destinul. Asta înseamnă că evenimentul crucial din viața lui Iisus – Patimile – nu s-a petrecut încă. Multe se puteau întâmpla în acele două săptămâni.

— Eu rămân la părerea mea că pergamentul va isca discuții aprinse.

— Nu neapărat. Din ceea ce-am tradus până acum, nu reiese o prezentare a lui Iisus din punct de vedere religios, ci istoric. Mulți se vor simți mai aproape de el dacă îl percep ca pe un om.

— Nu crezi că Iisus a fost Dumnezeu sau Mesia, nu?

— Nu, răspunse Josh, observând forța convingerii sale abia în clipa în care rosti acele cuvinte. Nu prea.

Danielle îl privi în tăcere. Apoi se cuibări la loc la pieptul lui.

Josh o îmbrățișă pătimaș. Dacă nu era pergamentul, n-ar fi ajuns să o cunoască. Pe de altă parte, viața ei n-ar fi fost în primejdie. Uneori viața era prea năucitoare ca să o poți înțelege. Se mișcă ușor, pregătit să se ridice.

— Plecăm? Întrebă Danielle.

— Din păcate, eu plec. Am stabilit cu tatăl tău să ne întâlnim cu echipa ca să vedem ce facem în continuare.

Unica lui dorință era să o țină în brațe toată ziua.

Danielle se ridică, dezlipindu-se de el.

— Vin cu tine.

— Nu, te rog. Aici ești în siguranță. Nu știu ce se poate întâmpla afară.

Danielle îi aruncă un zâmbet afectat.

— Tu poți să fii în pericol și eu nu? Vrei să faci pe cavalerul?

— Nu ți se pare că ai trecut prin destule în ultima vreme? zise el, mirat și totodată impresionat de vitalitatea ei.

Pe chipul tinerei se întipări o expresie de tristețe în momentul în care cedă în fața argumentului lui Josh.

— Poate că ai dreptate.

O sărută pe frunte și apoi, mai drăgăstos, pe buze.

— Odihnește-te. Ești în convalescență. Te simți bine acum, dar nimeni nu-și revine așa de repede după o asemenea experiență.

Danielle încuviință.

— Când te întorci?

— Nu știu, zise el și zâmbi. Unii arheologi sunt în stare să bată câmpii la nesfârșit.

Danielle îl sărută pe obraz și își lipi fața de a lui.

— Ai grijă să te întorci.

Lui Josh nici prin gând nu-i trecea să nu se întoarcă. Simțea cu tot sufletul că nimic nu îl poate despărți de acea femeie.

Capitolul 24

În momentul în care Josh și Moshe ajunseră la cafeneaua Chagall de pe strada Ben Yehuda, André, Alon, Barnaby, Jonathan și Michael, deja adunați în jurul unei mese mari, rotunde, discutau și își beau cafeaua. În farfurii se zăreau firimiturile de la covrigi și pateuri.

— Cum se mai simte Danielle? întrebă părintele André.

— E uimitoare, se scăpă Josh.

Moshe îi aruncă o privire piezișă, care îl făcu să adauge imediat:

— Vreau să spun că e uimitor cât de repede își revine. E tare bățăioasă.

— Se ține cât se poate de bine într-o asemenea situație, zise Moshe răspicat.

Se întâlnise cu Josh pe drum spre cafenea. În clipa în care îl întrebase ce părere are despre starea Daniellei, Josh avu certitudinea că Moshe știe ce s-a petrecut între ei. Și totuși, niciunul dintre ei nu suflă o vorbă. Mai exista o problemă, chiar dacă una mult mai simplă.

Moshe îi făcu semn chelnerului și comandă cafea și croasanți pentru amândoi.

— Vreo veste despre teste? se interesă Alon, aducând în discuție chestiunea care îi preocupa pe toți.

Starea de spirit a grupului se modifică simțitor în clipa în care toată lumea lăasă deoparte fleacurile și se strânseră mai aproape unul de celălalt.

— Nu încă, îi informă Moshe. Steven a zis că mai are nevoie de câteva zile, iar paleografii nu au terminat de studiat inscripțiile de pe pergament. Așteptăm un prim raport marți.

Nu era răspunsul pe care îl așteptau și Jonathan bodogăni ceva nemulțumit. Cei mai vârstnici erau obișnuiți să aștepte și se resemnară.

Reverendul Barnaby se întoarse spre Josh.

— Crezi că pergamentul e autentic?

— Nu știu, răspunse Josh, precaut. Dar simt că este.

— Și crezi că autorul este Iisus din Nazaret?

— El așa zice.

Barnaby închise ochii. Părea să se fi cufundat într-o rugăciune mută. În momentul în care îi deschise, pe chipul său se citea un calm desăvârșit.

— Ani la rând am căutat o dovadă istorică menită să ateste existența Mântuitorului. Dacă documentul se dovedește autentic, mi se împlinesc toate rugile.

— Dar dacă contrazice Evangheliile din Noul Testament? întrebă Alon, mult prea entuziasmat de considerațiile pur teoretice pentru a mai da dovadă de tact. Îți va schimba credința?

— Nu va conta, îl asigură Barnaby. Credința nu izvorăște din minte, ci din suflet. Credința în Iisus a dat sens și scop vieții mele. Dar, dacă aş putea să pătrund gândurile și existența lui

Iisus, atunci munca și viața mea ar fi mai împlinite.

Michael interveni în discuție, fluturând o bucată de covrig.

— Evanghelia după Marcu a fost scrisă în jurul anului 70 d.H., la patruzeci de ani după ce Iisus a fost răstignit. Cea după Matei a fost scrisă pe la anul 80 d.H., cea după Luca pe la 90 și cea după Ioan pe la 100. Evangheliile nu concordă întotdeauna. Niciunul dintre ei nu l-a cunoscut personal pe Iisus, deci trebuie să existe anumite inadvertențe.

Părintele André îl întrerupse.

— Evangheliile sunt inima Scripturii. Cred în ele din tot sufletul. Iisus este Domnul și Mântuitorul meu. A murit pe cruce pentru a salva omenirea, iar dacă oamenii i-ar urma învățăturile, lumea nu ar fi ajuns în halul în care e acum.

Josh se simțea extrem de sceptic în fața unui asemenea efluviu extatic.

— Tu îi urmezi toate învățăturile? Întrebă el. Îți iubești toți semenii, mai ales pe aceia ale căror credințe sunt opuse credințelor tale?

André se încruntă.

— Îmi pasă de lume și îi compătimesc pe cei ce nu cred în Mântuitorul nostru, chiar dacă vor sfârși în flăcările iadului.

Josh sorbi o înghițitură de cafea pentru a-și ascunde aversiunea față de viziunea lui André despre lume.

— Tu ce crezi? îl provocă André.

— În legătură cu ce?

— Cu Dumnezeu și religia.

— Religia e un subiect delicat și evident există o mulțime de opinii. Nu vreau să jignesc pe cineva.

— Nu cred că ne-ai ofensa dacă ne-ai împărtăși convingerile tale, spuse Alon.

Josh observă că ceilalți arheologi erau de aceeași părere. Deși nu îi venea prea ușor să discute despre convingerile sale intime, se simțea obligat să răspundă.

— Am motive să cred că universul e guvernat de o putere superioară. Cu toate acestea, cred că nu suntem capabili să înțelegem ce sau cine este această putere.

— Mi se pare că ești agnostic, spuse Jonathan.

— După părerea mea, agnosticii își acceptă contradicțiile mult mai ușor decât mine, recunosc Josh. Îmi doresc un răspuns, deși nu mă interesează prea tare care ar fi acesta. Sunt sigur că va veni ziua în care îl voi găsi.

Își închipuia că și-a încheiat discursul, dar mai simți nevoia să adauge:

— Recunosc, nu suport fanaticii care pretind că dețin adevărul absolut. E ca și cum ai spune că Dumnezeu se află aici și nu în altă parte. Intoleranța religioasă, mai ales din partea celor ce se vor cuviosoși, este cea mai urâtă formă a ipocriziei.

Josh se simțea tot mai tulburat. Odată ce deschisese gura, avea mult mai multe de zis. Dar glasul îi fu acoperit de o cumplită explozie.

Arheologii ieșiră în goană din restaurant și dădură cu ochii de oamenii care zăceau peste tot morți sau răniți. Josh se uită la trupurile de bărbați, femei și copii și ochii i se umplură de lacrimi. El provocase toate astea cu vorbele lui? Chiar avea lumea nevoie de un nou exemplu al intoleranței pe care tocmai o acuzase?

Zeci de oameni erau răniți. Josh trebuia să-i ajute, dar nu știa de unde să înceapă. Drept răspuns răsunară vaietele unei fete. Josh alergă la ea. Pierdea mult sânge.

Imaginea îi trezi amintirea unui eveniment ce se petrecuse cu ani în urmă, când Josh nu era decât un copil zglobiu de cinci ani. Ninsese, iar Josh și Avner se alăturară unei cete de copii care se dădeau cu sania pe strada Franklin, în nordul orașului Philadelphia. Strada îngustă era mărginită de blocuri vechi cu trei sau patru etaje, construite în secolul al XIX-lea. Șinele de tramvai, rămase în paragină, brăzdau strada în două. Ninsoarea îl orbea și Avner nu se zărea pe nicăieri.

Dintr-odată, se auzi un țipăt. Josh își lăsă sania și alergă în direcția sunetului. Câțiva copii se strânseseră în jurul lui Avner – întins pe jos, inconștient și abia respirând. În partea dreaptă a capului se zărea un cucui de mărimea unui ou și avea o tăietură urâtă la tâmpla stângă.

Sania, ruptă în urma impactului cu treptele de la intrarea unui bloc, zăcea răsturnată.

Josh țâșni spre Avner. Instinctiv, parcă posedat de o forță magică, Josh închise ochii și își puse mâna pe capul plin de sânge al lui Avner. În numai câteva secunde, hemoragia se opri și prietenul său deschise ochii.

Ceilalți copii îl priveau uimiți. Pe urmă, Seth Feinberg, un nesuferit înalt și gras, cu un păr roșcovan și pielea urâtă, se apucă să strige: „Ești un monstru!”

Ca și când ar fi fost dirijorul lor, ceilalți copii îi ținură isonul.

— Ești un ciudat, îl sâcâiau ei. Nu te apropia de noi, ciudatul!

Cu inima tremurându-i în piept, Josh îl ajută pe Avner să se ridice, fără să ia în seamă strigătele din jur.

— Nu trebuia să faci așa ceva, îl repezi Avner.

Josh rămase năucit.

— Te-am ajutat, băigui el. Ești prietenul meu cel mai bun.

Avner își întoarse privirea zăpăcit și poate ușor speriat.

— Habar n-am ce-ai făcut, dar nu trebuia s-o faci.

Pe urmă își luă sania și se îndepărtă.

Copleșit de rușine, Josh își jură să nu-și mai folosească vreodată puterea inexplicabilă. Dar aici, în Israel, îi era peste putință să-și respecte jurământul.

O privi pe fata rănită și se hotărî să treacă la fapte. Își rupse o fâșie din cămașă, apoi o înfășură strâns în jurul piciorului ei drept pentru a opri sângerarea. Așa cum făcuse și în cazul lui Dov, se concentra pe rană și se rugă – dacă se putea spune așa – să se vindece. După vreo două minute, ridică pâza să se uite la rană și observă că hemoragia se diminuase considerabil.

Într-un moment mai liniștit, dacă se va mai întâmpla, o să încerce să înțeleagă cum poate realiza asemenea minune. Acum nu avea timp de întrebări.

— O să te faci bine, îi spuse Josh. Vine ambulanța imediat și te duce la spital.

Fata scânci din nou.

— Doare așa de tare.

Josh îi simțea durerea ca și când ar fi fost în trupul lui.

Mânat de dorința de a o ajuta, își puse mâna pe capul ei și zise:

— O să te simți mai bine în curând.

Fata continuă să se strâmbe și să se zvârcolească timp de câteva secunde. Dar, la un moment dat, deschise ochii și se uită fix la Josh. La început nu făcu altceva decât să se uite. Apoi încordarea i se șterse de pe față și închise ochii. Respira mai ușor și mai relaxat.

Moshe își puse mâna pe umărul lui Josh.

— Cum ai făcut asta?

— N-a fost nimic deosebit. Doar am liniștit-o.
Se auziră sirenele ambulanțelor.
Josh se ridică în picioare.
— Moshe, te rog să ai grijă să o urce imediat în ambulanță. Mă duc să văd cu ce mai pot ajuta.
Aruncă o privire în jur în căutarea altor răniți. La nici treizeci de metri, zări trei preoți. Nu îi ajutau pe răniți, mulțumindu-se să privească întregul spectacol cu un interes pasiv. Dar când băgară de seamă că Josh se uită la ei, se făcură nevăzuți în mulțime.
Josh era convins că are legătură cu pergamentul, cu uciderea lui Avner, cu răpirea lui Danielle... dar pentru moment vina și motivele lor erau prea puțin importante. Își întoarse atenția către suferinzii care erau urcați în ambulanțe, în vreme ce câțiva evrei pioși încercau să îndepărteze urmele masacrului.
Alon se apropie de el.
— E totul sub control acum. Paramedicii știu ce au de făcut. Ar trebui să ne întoarcem la ședința noastră.
Josh găsea că este o idee cât se poate de absurdă să discute despre arheologie în fața unui asemenea masacru.
— Poate că ar fi mai bine să ne întâlnim mâine la muzeu.
Alon miji ochii.
— Avem lucruri importante de discutat. Dacă nu erai american, ai fi înțeles că e de datoria noastră să ne asigurăm că viața merge înainte chiar și când ne confruntăm cu asemenea tragedii.
— N-am de gând să mă scuz fiindcă sunt american. Și nici pentru compasiunea mea.
Alon îl privi mâniat. Josh era la capătul răbdării. Nu știa dacă va reuși să se abțină la o nouă provocare din partea lui Alon.
Moshe și restul echipei erau și ei prin apropiere.
— Are dreptate Josh, spuse Moshe.
Ceilalți încuviințară, unii cu mai puțină tragere de inimă decât alții, și se împrăștiară, lăsându-l pe Josh să vegheze până ce ultima victimă fu ridicată de la locul incidentului.

Capitolul 25

Josh se plimbă vreo oră prin Orașul Vechi, străduindu-se să-și explice evenimentul la care asistase. În calitate de student la arheologie și apoi de arheolog, aflase o mulțime de exemple de atrocități umane deliberate. Totuși, cele petrecute în ultimele zile îl zdruncinaseră profund. Văzuse atât de multă ură – îndreptată spre el, spre persoanele dragi, spre alți oameni pe care nu îi cunoștea – încât instinctele de supraviețuire îl îndemnau să plece cât mai departe de acel loc.
Cu toate acestea, era conștient că nu poate fugi. Trebuia să afle mai multe despre

pergament și să se lămurească dacă autorul acestuia era chiar Iisus. Trebuia să fie de față în clipa în care specialiștii vor confirma ceea ce el simțea deja în inima lui – că pergamentul este autentic.

La drept vorbind, nu mai exista cale de ieșire. Era prins la mijloc. Termenul pentru predarea pergamentului către dușmanii săi expirase de mult, dar Josh era convins că nu renunțaseră la amenințări. Își cumpăneau acțiunile. Josh nu înțelegea de ce.

După plimbare, se urcă într-un taxi și porni spre noua sa locuință. Rămase mirat să o găsească pe Danielle în salon împreună cu alți câțiva bărbați necunoscuți. Primul său impuls fu să sară în apărarea ei, dar femeia părea mult prea calmă ca să fi fost în pericol.

— Ce faci aici? întrebă el.

— Se pare că suntem colegi de apartament, îi spuse ea, cu ochi strălucitori. M-au mutat aici pentru mai multă siguranță după întâmplările de după-amiază.

— Cine?

— Tata și autoritățile.

— Tatăl tău te-a pus să te muți aici?

— Știe că aici sunt protejată, îi spuse ea cu un zâmbet fermecător. Și în plus sunt mai multe dormitoare.

— Așa e, zise Josh, ușor îmbujorat. Mai multe dormitoare.

Se uită la cei patru bărbați din cameră.

— Nu mă prezinți prietenilor tăi?

Danielle îi făcu semn spre bărbatul zvelt ce ședea pe canapea.

— El e Ethan, bodyguardul meu personal.

Bărbatul înclină din cap către Josh care îi zâmbi plin de recunoștință.

— Aceștia, spuse Danielle, arătând spre ceilalți bărbați, sunt de la securitatea israeliană. Ne apără pe amândoi.

Danielle nu le pronunțase numele. Era foarte probabil ca nici să nu le fi știut. Josh bănuia că sunt inspectori de la Autoritatea Israeliană pentru Antichități ori agenți Shin Bet, echivalentul FBI-ului din America. Înseamnă că guvernul știe ce se petrece și a înțeles care sunt consecințele. Josh spera să fie de bun augur.

Pergamentul ar putea reprezenta o bombă politică pentru Israel, o țară micuță, de dimensiunea statului New Jersey, care se bucura de mai multă atenție din partea presei decât alte țări mai mari. Aveau dreptate să-și facă griji în privința pergamentului, care ar fi putut naște dezbateri violente atât în cercurile creștine, cât și în cele evreiești și ar fi putut crea grave probleme politice.

— Situația devine tot mai interesantă, remarcă Josh fără să se adreseze cuiva în mod special. Privirile i se intersectară cu cele ale lui Danielle. La ultima lor întrevvedere, trupul lui tânjea deznădăjduit după ea. Deși senzația era încă puternică, va dura probabil ceva timp până când vor reuși să rămână din nou singuri.

— Așadar, suntem colegi de apartament.

— Așa se pare.

— Doar tu și cu mine și cu patru dintre cei mai buni agenți israelieni.

Danielle își dădu ochii peste cap.

— Mda.

Josh inspiră adânc.

— Mă duc puțin în camera mea. Am avut o zi plină de peripeții.

Josh închise ușa dormitorului. Știa că i-ar prinde bine să doarmă după o zi atât de agitată. Dar mai știa că nu avea timp de somn. Nu acum, când Danielle se afla în camera alăturată. Nu după ce se întâmplase între ei de dimineață. Nu după explozie, după incidentul cu fetița rănită și după ce-i văzuse pe acei preoți care îl pândeau. Se duse în debara. Sub un maldăr de haine murdare era ascuns laptopul. Îl scoase, introduse parola pe care o crease pentru acel fișier și pe ecran apărură pozele cu pergamentul. În seara aceasta, traducerea îi va fi de mai mare ajutor decât somnul sau meditația. Concentrarea intensă de care avea nevoie îi va alunga orice alt gând. Pentru moment, i se părea o perspectivă extrem de atrăgătoare.

Mi-am lăsat în urmă părinții și am pornit în misiunea mea. La scurt timp după aceasta, mama și frații mei au încercat să mă prindă și să mă împiedice să predic. Credeau că mi-am pierdut mințile. Mă certam tot timpul cu fratele meu Iacob. El era preferatul părinților. În ultima lună ne-am împăcat, iar acum împărtășim aproape aceleași convingeri. Dacă va fi să mor când mă voi duce la Ierusalim, i-am cerut lui Iacob să îmi continue misiunea.

Am plecat prin țară, prin orașele și sate. Orașul meu natal m-a alungat, la fel și oamenii din împrejurimi. Cele mai multe dintre învățăturile mele au fost nesocotite. Aceasta m-a tulburat și m-a mâniat într-atât încât am blestemat orașele Chorzin și Bethsaida să aibă parte de osândă veșnică. Regret acest gest. Întreaga viață m-am luptat să îmi înfrâng mânia și nemulțumirea.

Nu a crezut în mine decât un mic grup de evrei cuvioși. Am ocolit orașele altor seminții, căci mesajul meu nu este menit decât poporului meu, tribul lui Israel, care e persecutat politic și chinuit sufletește.

Aici, în Galileea, nu ne aflăm sub guvernarea directă a romanilor, ci a marionetei lor, Irod. Sunt înconjurat de galileeni mândri, naționaliști și buni oșteni. Iuda Galileanul a format o grupare numită a ziloților care pun la cale răsturnarea romanilor prin forță. Aceasta se potrivește cu profeția mesianică: pământul nostru trebuie slobozit din jugul invadatorilor romani și niciodată nu vor mai fi lupte. Poporul nostru crede că Mesia sau Unsul lui Dumnezeu este o căpetenie de oști ce ne va conduce la victorie și se va înscăuna regele evreilor.

Aștept cu înfrigurare ziua în care lumea va fi unită într-o singură comunitate, națiunea umană.

Dar însăși familia mea este dezbinată. Mă tulbură ura dintre saducei, farisei, baptiști, ziloți și comunitate. Suntem cu toții evrei. Putem alege căi diferite, dar toate conduc la Dumnezeuul nostru. Unii dintre tovarășii mei doresc să ajut în bătălia împotriva asupritorilor. Dacă biruim, ei cred că voi deveni promisiul rege mesianic al evreilor. Dar poporul meu este prea învrăjbit pentru a duce aceasta la bun sfârșit. De aceea aleg o altă cale, o cale a spiritului. Mulți dintre evrei și-au închipuit că lumea se va sfârși, după cum propovăduiseră baptiștii. Și eu am crezut la fel. Acum mi-am schimbat convingerea. Mii de luni vor trece până când va veni sfârșitul.

Mii de luni. Josh rămase cu gândul la ultima propoziție în vreme ce oboseala începea să-l învăluie.

Capitolul 26

La finalul turei, Ethan verifică o ultimă dată dormitorul lui Danielle, apoi lăasă totul în seama înlocuitorului său. Ieși din clădire și porni în josul străzii. Sub haina subțire, maro, era ascuns un Uzi special miniatural.

Până la stația de autobuz erau două intersecții. Era o noapte neagră, fără lună, iar străzile erau neobișnuit de tăcute. Aerul stătea rareori atât de nemișcat.

Ethan auzi motorul unei mașini și se întoarse spre ea. Un Mercedes negru opri în dreptul lui. — Vrei să te duc acasă? se auzi o voce din mașină.

Ethan recunoscu chipul șoferului; era unul dintre arheologii de la AIA. Era obosit după tură și acceptă cu bucurie oferta.

— Mulțumesc mult, spuse el, și se așeză pe locul din dreapta. La ora asta, autobuzele vin cam rar.

— Pentru puțin.

Ethan băgă de seamă că mai este cineva în mașină, întoarse capul și dădu cu ochii de doi bărbați voinici, îmbrăcați în negru. Pe chipurile lor nu se citea nimic. Îl străbătu un fior de neliniște.

— Cum merg lucrurile la ascunzătoare? se interesă șoferul.

Ethan își întoarse privirea, deși ceva îi șoptea să nu-i piardă din vedere pe cei doi necunoscuți.

— Bine. N-a apărut nicio problemă.

— N-au mai fost alte amenințări?

— Absolut nimic.

— Minunat. Nimeni nu vrea să se întâmple ceva rău. Apropo, nu ai pomenit nimănui că mi-ai spus adresa ascunzătorii, nu?

De unde și până unde o asemenea întrebare? Ethan nu își amintea să-i fi dat arheologului această informație. Era convins că acesta știa dinainte.

— Normal că nu.

— Ai făcut o treabă bună, Ethan. Ți-ai îndeplinit perfect scopul.

Bodyguardul înțelegea acum că teama lui este justificată. Mai știa și că ceea ce făcuse nu era nici pe departe „o treabă bună”. Dând în vileag adresa, chiar și involuntar, îi pusese în pericol pe Danielle și pe Josh.

Trebuia să-i salveze pe cei pe care fusese angajat să-i apere. Trebuia să-și salveze și propria viață. Ethan vârî mâna după Uzi, dar înainte să apuce să facă vreun gest, simți lama rece a cuțitului alunecându-i de-a curmezișul gâtului.

Apoi, o durere fulgerătoare și cumplită.

Capitolul 27

Luni dimineața, Josh sosi la muzeu însoțit de doi agenți și intră în sala de conferințe. La masa ovală îl așteptau Moshe, reverendul Barnaby, Alon, Jonathan, Michael și părintele André.

— Arăți frânt, remarcă Jonathan.

— A fost o săptămână grea. Am dormit prost azi-noapte, le explică Josh, trecând sub tăcere cele zece ore pe care și le petrecuse cu traducerea pergamentului.

Constată că niciunul dintre arheologi nu părea la fel de afectat ca el de explozia din ziua precedentă. Așa se întâmpla cu toți cei care trăiau mai mult în acel loc?

— Domnilor, rosti Moshe, înainte să începem, trebuie să discutăm câteva aspecte legale cu privire la pergament. De-abia spre sfârșitul săptămânii vom afla dacă este autentic. Dar, dacă este, trebuie să păstrăm secretul. Vreau să-mi dați cuvântul că nu veți discuta cu nimeni despre descoperirile noastre până când nu obținem autorizație de la guvern să le facem publice.

Toți ceilalți încuviințară. Josh își privi colaboratorii, apoi se întoarse spre Moshe cu fața îngândurată.

— De ce îi interesează pe cei din guvern să păstrăm totul secret? De ce se tem?

Moshe dădu impresia că întrebarea i se pare ridicolă.

— Dacă pergamentul este autentic, nicio părticică din lume nu va scăpa neafectată.

— Normal, spuse Josh. Am priceput asta de când am citit primele cuvinte. Dar nu vi se pare un pic cam devreme să ne facem griji în privința impactului pe care îl va avea pergamentul? Nici măcar nu a fost autentificat; și chiar dac-ar fi fost, n-avem cum să demonstrăm că Iisus e autorul.

Reverendul Barnaby i se adresă pe un ton calm și liniștitor:

— Îți dai seama că niciodată nu s-a găsit vreo dovadă istorică a existenței lui Iisus. În cazul în care pergamentul este autentificat și cuprinde principiile și învățăturile Noului Testament, nu puțini se vor grăbi să-l considere demn de crezare, deși nu avem nicio dovadă concretă.

— Înțeleg de ce guvernul nu vrea să-l facem public, zise Michael. Ierusalimul este centrul credinței. Uită-te în jur la miile de oameni care vizitează presupusele Locuri Sfinte, deși nici măcar unul nu se poate dovedi că ar fi avut vreo legătură cu Iisus ori cu alt personaj biblic. Părintele André era vizibil iritat.

— Credința nu sălășluiește în minte, ci în suflet. Toți cei ce vizitează Locurile Sfinte trăiesc o experiență profund religioasă și se simt înălțați spiritual.

Moshe ridică mâna.

— Știți că îmi plac dezbaterile aprinse, dar trebuie să ne întoarcem la problemele noastre. Trebuie să ne supunem ordinelor de la guvern. De acord?

Josh tot nu-i vedea rostul, dar consimți la fel ca și ceilalți membri.

Atunci Moshe scoase din servietă un teanc de acorduri de confidențialitate.

— Înseamnă că sunteți dispuși să semnați contractele astea.

Înmâna fiecărui arheolog câte o copie.

— Nu ai încredere în noi? spuse părintele André, vădit ofensat.

Moshe clătină din cap.

— Cu unii dintre voi lucrez de ani de zile. Știți că am încredere în voi. Trebuie semnate la insistențele guvernului.

Semnară cu toții fără nicio tragere de inimă.

Barnaby îi înapoie contractul.

— Mai primim mâine rezultatele analizelor?

— Da, îi confirmă Moshe.

— Pentru ceramică ai primit vreun rezultat preliminar?

— Da, când am venit azi-dimineață. Specialiștii au comparat vasul în care s-a găsit pergamentul cu unele din colecția muzeului. Testele au arătat că este similar cu vasele folosite la depozitarea alimentelor din secolul I d.H. Culoarea și structura se potrivesc perfect, dar testele preliminare cu izotopi nu sunt concludente. Nu s-au găsit monede ori inscripții care să ne ajute la o datare mai precisă. Vor continua analizele.

Ca la un semnal, Steven Fishman, coordonatorul testelor cu carbon-14, își făcu apariția în sala de conferințe și îi dădu lui Moshe un bilet. Rezultatele testelor cu radiocarbon erau așteptate abia pe la sfârșitul săptămânii.

— M-a luat pe nepregătite, spuse Moshe. Testele au decurs ceva mai repede decât am anticipat. Așadar, am o surpriză pentru voi. Primul test cu radiocarbon s-a încheiat. Steven, te rog să ne spui tu rezultatul.

Fishman avea înfățișarea distinsă a unui savant și aducea cu Einstein, cu o tunsoare mai reușită însă. În dimineața aceea, nu-și putea ascunde încântarea și entuziasmul.

— Domnilor, am putut să testez pergamentul cu ajutorul spectrometrului de masă cu accelerator. După cum știți, pentru acest test nu ai nevoie decât de un fragment din mostra folosită în testele clasice cu carbon-14, dar costă dublu, chiar triplu. Mare noroc am avut că mi s-a dat aprobarea să-l folosesc.

Când am venit azi-dimineață, continuă Fishman, am făcut testul cu spectrometrul de masă. Dar mi-a rămas destul din mostra de pergament ca să fac și un test cu radiocarbon. Știți bine că durează câteva zile până obții rezultatele acestui test. Vreau să folosesc datele obținute la acesta pentru a confirma rezultatele obținute la primul. Testul cu spectrometrul ne arată că pergamentul datează din perioada celui de-al Doilea Templu, între anii 50 î.H. și 50 d.H.

Întrucât mostra nu a fost contaminată, cred că rezultatele sunt corecte și sigure.

Vestea nu îl miră pe Josh câtuși de puțin. În sinea lui, știa că pergamentul este autentic. Nu spuse nimic, mulțumindu-se să urmărească reacțiile colegilor săi. Moshe, Michael, Jonathan și Barnaby nu-și mai încăpeau în piele de fericire. La polul opus, părintele André și Alon nu trădau nicio emoție. Oare așa reacționau mereu la veștile importante?

— Mi-aș dori să vă pot oferi o datare exactă, se scuză Fishman, neconvingător, dar testele cu carbon-14 au o marjă de ± 50 de ani față de vârsta reală a obiectului.

— Deci e autentic, spuse voios Barnaby.

Steven clătină din cap în semn de încuviințare.

— Conform testelor cu spectrometrul, este.

Un freamăt de emoție se răspândi în tot grupul, dar Alon îl curmă brusc.

— Faptul că pergamentul datează din perioada celui de-al Doilea Templu nu înseamnă neapărat că autorul e cel ce se pretinde a fi. În Antichitate se întâmpla frecvent ca o persoană să scrie sub o falsă identitate.

— Alon are perfectă dreptate, interveni Josh. Abia după ce primim rezultatele finale și traducem pergamentul, putem încerca să stabilim dacă Iisus este adevăratul autor. Atunci cel puțin ne vom putea baza pe o ipoteză solidă.

Murmurul din sală se domoli. Părintele André se întoarse spre Moshe.

— Unde e pergamentul în acest moment?

— L-am pus într-un seif special și am luat măsuri drastice de securitate. Va fi fotocopiat și, începând de mâine, veți fi împărțiți în echipe de câte doi. Fiecare echipă va primi o parte din pergament. Când terminați de tradus, mi-o aduceți și vă dau alta.

— O să vedem traducerea integrală? se interesă părintele André.

Moshe încuviință.

— Și o să mai vedem și pergamentul original?

— Da, le răspunse Moshe. Dar numai în condiții speciale.

— Ești așa de misterios. Mai întâi acordul de confidențialitate și acum chestia asta. Ce se petrece?

— Nu-ți pot spune, André. Aș vrea, dar nu pot.

— Nu au încredere în noi, zise Alon.

— Nu-mi vine să cred că nu au încredere în noi, spuse reverendul Barnaby, strâmbându-se și căutând prin sală persoane care să-l susțină. De când lucrez aici, n-am mai pomenit așa ceva.

— Vă dau cuvântul meu că tot acest mister are motive serioase, rosti Moshe calm. Cât se poate de serioase.

La prânz, toată echipa de cercetători se duse la restaurantul muzeului, mai puțin Moshe.

— N-am mai văzut atâtea forțe de pază, spuse Barnaby după ce se așezară. Mișună peste tot. Pe unii nu i-am văzut în viața mea.

— Mai multă pază și acorduri de confidențialitate, i se adresă părintele André lui Josh.

Descoperirea ta ne-a schimbat tot protocolul.

Alon și Michael îi dădură dreptate.

— S-ar putea să schimbe întreaga lume dacă-i dovedim autorul, interveni Jonathan înflăcărat. Josh preferă să-i răspundă lui André din priviri. Încă nu se dumerise cum să se comporte în compania acestor oameni – și nu-i ieșea nicio clipă din minte că unul dintre ei fusese implicat în uciderea lui Avner, în atacul asupra lui Dov, în răpirea lui Danielle și îl amenințase cu furtul vasului urmărind cine știe ce scop dubios.

Josh își dădu seama că nu știe aproape nimic despre cei trei arheologi israelieni, Jonathan, Alon și Michael. Era destul de improbabil ca vreunul dintre ei să facă parte dintr-o societate secretă, mai ales una cu implicații religioase, dar în Israel te puteai aștepta la orice.

Se gândi că a venit vremea să-i cunoască ceva mai bine și știa că o abordare amicală și degajată era metoda cea mai nimerită pentru a afla care dintre ei este trădătorul. Se întoarse spre Michael.

— Am înțeles că lucrezi de puțin timp la AIA.

— De câteva luni, confirmă Michael.

— Ți place?

— Cum ar putea să nu-mi placă? E o muncă fascinantă. Nu tot timpul la fel de fascinantă ca acum, dar suficient.

— Cum te-ai hotărât să devii arheolog?

Michael își întoarse privirea, meditănd asupra întrebării.

— Cele mai fericite amintiri din copilărie sunt din zilele în care tata mă ducea la Locurile Sfinte și îmi povestea istoria lor. La unsprezece ani, m-a dus la o movilă făcută din rămășițele mai multor așezări anterioare și m-a lăsat să sap. Mă lua cu el peste tot în țară. Mereu exploram câte ceva și ne distrăm de minune. Iubea istoria și cred că m-a molipsit și pe mine. Din glasul lui Michael răzbătea o căldură sinceră atunci când vorbea despre tatăl său, iar Josh nu putea rămâne indiferent.

— Pare un om cumsecade.

— A fost.

Chipul lui Michael se întristă și nu-și mai ridică privirea.

— Acum doi ani, s-a urcat în autobuzul nepotrivit.

De acum, Josh învățase ce înseamnă acest lucru.

— Îmi pare rău, spuse el, deși cuvintele sunau dureros de inoportune.

— Mulțumesc. Orașul ăsta nu iartă pe nimeni.

În ultima săptămână, Josh învățase asta pe pielea lui. Dintr-un impuls surprinzător chiar și pentru el, Josh întinse mâna și îl bătu pe Michael ușor pe braț.

Atunci băgă de seamă că Alon nu îi scăpa din ochi. Dar, în clipa în care se întoarse spre el, bărbatul își mută grăbit atenția în altă parte. Îi trecu prin minte să-l includă și pe Alon în discuția lor, dar se răzgândi. Își spuse că va afla mai multe despre el din gesturi, și nu din vorbe. Josh remarcase că Alon se ține la distanță de cele mai multe ori, de parcă ar fi fost dintr-o altă lume. Unica lor conversație adevărată fusese cearta care urmase exploziei din ziua precedentă. Josh mai cunoscuse și alții ca el, oameni extrem de interiorizați. Oare mintea acestuia ascundea idei geniale sau secrete?

Josh se întoarse spre Jonathan. Cu pletele roșcovane și mustața căzută, semăna mai degrabă cu un rocker din anii '60 și prea puțin cu un arheolog.

— Hei, Jonathan, cum ți se pare proiectul?

— E beton, zise Jonathan pățimaș.

Josh râse sincer pentru prima dată în ziua aceea. Cuvintele sunaseră atât de comic din gura lui Jonathan, cu accentul lui israelian. Probabil îi plăceau filmele americane.

— Interesantă exprimare. Ai fost vreodată în State?

— De câteva ori. Mi-am vizitat niște rude la New York și în California. Acolo faci surf mai bine decât la noi. Ești necăsătorit?

— Poftim? zise Josh, luat prin surprindere și neștiind cum să-i spună adevărul.

— Ești necăsătorit? Ar trebui să ieșim în oraș într-o zi. Mi-ar plăcea să te duc la Tel Aviv. Are niște cluburi super și israeliencele știu să se distreze.

Josh se duse imediat cu gândul la Danielle. Nu fusese niciodată genul care să iasă în oraș în căutare de „distracție”, iar în momentul de față, era ultimul lucru la care îi stătea mintea.

— Cred că sunt cam ocupat...

— Muncă multă, și mai multă distracție, e deviza mea. Să nu-ți închipui cine știe ce despre mine. Am absolvit al treilea Universitatea Ebraică și îmi plac șantierelor arheologice mai mult decât orice altceva pe lume. Proiectul nostru e lucrul cel mai palpitant care mi s-a întâmplat în ultimii ani, incluzând aici și un weekend de acum câteva luni despre care nu-mi amintesc prea multe, dar pe care nu-l voi uita câte zile oi trăi.

Josh chicoti din nou. El fusese vreodată la fel de destins ca Jonathan? Câți oameni erau așa? Sunetul alarmei îi întrerupse gândurile și o voce răsună printr-un megafon:

— Vă rugăm să rămâneți la locurile dumneavoastră.

Părintele André se piti sub masă, urmat de alți câțiva arheologi.

Josh rămase pe scaunul său, pregătit ca la nevoie să ajute în orice mod ar fi putut. În timp ce agenții de securitate traversau restaurantul îndreptându-se spre coridorul din partea opusă, îi trecu prin minte că atacul – dacă despre asta era vorba – ar putea fi o diversiune menită să creeze panică în clădire și să înlesnească furtul pergamentului. Dar dacă așa stăteau lucrurile, Josh nu putea face nimic. Această perspectivă îl îngrijora.

Apoi alarma se opri brusc și în încăpere se lăsă o tăcere stranie. Un minut mai târziu, se auzi din nou vocea de la megafon:

— Vă mulțumim pentru cooperare pe durata verificării sistemelor de securitate.

Părintele André și ceilalți scoaseră capetele de sub masă și toți cei prezenți în sală se întoarseră la discuții și la farfuriile cu mâncare.

Și dac-aș trăi aici un milion de ani, tot nu m-aș obișnui, își zise Josh, deși în multe privințe știa că începuse deja să se obișnuiască.

Capitolul 28

Josh se întoarse la apartament însoțit de doi agenți Shin Bet. În momentul în care intră și dădu cu ochii de Danielle care citea în salon, i se relaxară toți mușchii. Cât de frumoasă ar fi viața lui dacă ar putea să se scalde în strălucirea ei în fiecare clipă!

La vederea lui, ochii femeii se luminară. Sări de pe scaun, își azvârli cartea pe jos și îl sărută gingaș pe buze.

— Cum te simți? o întrebă Josh.

— Turbez. Musculoșii ăștia nu mă lasă să merg nicăieri. Pe Ethan sigur l-aș putea vrăji, dar n-a apărut încă.

— Ideea era să te odihnești câteva zile într-un loc bine păzit.

Danielle își flutură mâna prin aer.

— Dacă stau în locul ăsta înăbușitor nu mă ajută cu nimic.

Josh râse ușor. Israelienii erau o nație tare aprigă, dar Danielle îi depășea pe cei mai mulți.

— Dacă vrei să ieși, trebuie să discuți cu șeful. Când ai vorbit ultima oară cu tatăl tău?

— M-a sunat azi-dimineață. Vine diseară în vizită.

— Sunt sigur că o să găsești tu o cale să-l convingi.

În ochii ei se ivi o luminiță care-i dădu de înțeles că nu dăduse greș niciodată în a-și convinge tatăl. Josh nu prea și-ar fi dorit să reușească și de data asta. Nici prin gând nu-i trecea să o țină prizonieră, dar îi plăcea ideea de a ști că se află într-un loc în care nimeni nu o putea găsi.

— Până atunci trebuie să te joci cu mine.

— Cine ți-a spus că am timp de joacă?

Danielle se apropie și mai mult.

— Adică nu vrei să te joci cu mine?

Josh se simțea din ce în ce mai înfierbântat.

— Nu asta am zis.

Aruncă o privire celor patru agenți așezați în diferite colțuri ale camerei.

— La ce te-ai gândit? Știi, nu suntem chiar singuri.

— Hai în dormitorul meu.

Îl trecu un fior pe șira spinării.

— În dormitorul tău? N-ai auzit că nu suntem singuri?

Danielle îl învălui într-un zâmbet hipnotizant.

— Tu vino cu mine în dormitor.

Josh nu era convins că se simte pregătit pentru așa ceva – mai ales ținând cont de gorilele angajate de tatăl ei – dar o prinse de mână și o urmă în camera alăturată, unde pe o masă era așezată o tablă de șah.

— Vrei să jucăm șah? se miră el, stânjenit.

— Dar tu la ce credeai că mă refer?

Lui Josh îi veni în minte senzația sărutului și atingerii ei și i se înmuiară genunchii.

— Mi te închipuiam genul care joacă Dame.

— Damele sunt pentru copii. Stai jos și pregătește-te să iei bătaie.

Josh clătină din cap uluit și își trase un scaun în fața lui Danielle. Agenții rămaseră afară.

Habar n-avea ce le putea trece prin cap. Nu se îndoia că Danielle încercase deja să-l convingă pe vreunul dintre ei să joace șah cu ea.

Josh nu mai jucase șah din facultate. La primele mutări, aceasta se dovedi un real impediment căci Danielle îl puse în fața unei deschideri pe care nu o mai întâlnise niciodată.

După vreo zece mutări, izbuti să se dumirească și se ținu tare până spre sfârșit. Atunci lipsa de experiență își spuse din nou cuvântul. Era evident că Danielle avea un plan, iar el nu.

Ghici că îl va face șah mat cu patru mișcări înainte ca acest lucru să se întâmple.

Danielle zâmbi fericită în clipa în care îi răsturnă regele.

— Joci binișor.

— Serios? Cum ți-ai dat seama?

Îl bătu ușor pe mână.

— La colegiu am fost campioană la șah. I-am bătut pe toți, inclusiv pe un tip care acum e între primii zece din lume. Te-ai descurcat mai bine decât mulți alții.

Pentru Josh nu era cine știe ce consolare.

— Să știi că voi cere revanșa. Eu n-am mai jucat de mult. Data viitoare o să fiu mult mai bun.

Danielle se ridică de pe scaun și se apropie de Josh. Îl mângâie pe gât și i se așază pe genunchi.

— Dacă tot veni vorba de revanșe, am tot așteptat una de câteva zile.

Se ghemui mai mult și îl sărută pe ureche.

— Dacă data viitoare și la asta o să fii mai priceput, nu știi cum voi reuși să mă abțin.

Josh o trase spre el și o sărută cu toată patima care îl mistuia. Trupul femeii se topi în al său și îl străbătu un val de energie cum nu mai simțise vreodată. Îi mângâie ușor spatele, zdrobindu-i sânii sub pieptul său. În momentul în care Danielle își coborî degetele pentru a-i scoate cămașa din pantaloni, Josh o ridică în brațe și o purtă până la pat. Când o lăsă jos, îi citi dorința din priviri și își dădu seama că o iubește cu disperare.

— N-ai idee cât de mult mi-am dorit asta, șopti el.

Imediat ce se întinse alături de ea, se auzi țârâitul îndepărtat al unui telefon. Îl ignoră, străduindu-se să desfacă nasturii de la bluza lui Danielle. Dar nu reuși să ignore și bătaile la ușă.

— Nu poți prelua mesajul? întrebă nerăbdătoare Danielle.

— E tatăl tău. I-am zis că sunteți ocupați, dar spune că vrea să vorbească cu tine.

Josh își îngropa capul în pernă. Danielle îl sărută pe ceafă.

— Nu durează mult. Să nu cumva să pleci.

— N-am cum să plec nicăieri, spuse Josh înnebunit de frustrare.

Danielle deschise ușa și luă telefonul din mâna agentului.

— Salut, tată.

— Shalom.

Era vocea tatălui ei, dar din ea lipsea căldura familiară.

— Te simți bine, tată?

— A intervenit ceva și nu ne mai putem vedea diseară. Îmi pare rău.

— Pari supărat, e totul în regulă?

— Stai liniștită, n-o să pățesc nimic. Tu cum te mai simți?

— Bine. Chiar excelent.

— Minunat. Mă bucur să aud asta.

Asprimea din tonul tatălui său o neliniști.

— Tată, sigur ești bine?

— Da, categoric. Îmi cer scuze că te-am deranjat, dar n-am vrut să te anunț printr-un mesaj.

Ne vedem mâine, bine?

— Bine, murmură ea. Shalom. Te iubesc.

— Și eu te iubesc, scumpo.

Convorbirea luă sfârșit și Danielle rămase cu ochii la telefon. Niciodată nu vorbise astfel cu tatăl ei. Se cunoșteau prea bine pentru a-și ascunde ceva. De ce n-a vrut să-i spună ce s-a întâmplat?

Se așează pe marginea patului. Josh rămăsese culcat, dar acum stătea lungit pe o parte cu capul sprijinit într-o mână.

— Nu mai vine azi tata, spuse ea.

— S-a întâmplat ceva?

— Așa cred. Mi-a părut încordat.

— O fi apărut vreo problemă la AIA. N-au dus lipsă de necazuri de câteva zile încoace.

— Mda, probabil, rosti încet Danielle, știind prea bine că nu e doar atât. Josh, te superi pe mine dacă te rog să mă ții în brațe?

Josh se ridică în capul oaselor, o prinse în brațe și o trase în pat.

— Te țin în brațe ori de câte ori vrei.

O îmbrățișă și mai puternic. Danielle era fericită să-l simtă pe acel bărbat alături de ea. Dar nu era îndeajuns pentru a-i alunga senzația că se petrecuse ceva extrem de grav.

Capitolul 29

Cei Doisprezece Aleși se ridicară și își plecară capetele la intrarea învățătorului.

— Vă salut, fraților, li se adresă el, pe un ton glacial. Sursele noastre ne-au adus la cunoștință că primele teste au demonstrat autenticitatea pergamentului. Înscrișul datează din vremea când Domnul pășea pe aceste meleaguri. Acum, mai mult ca oricând, sunt convins că acesta este pergamentul sacru amintit în profeție. Dacă este adevărat, ne va adevăra convingerile și vom putea să ne punem planul în aplicare. Și totuși, este posibil ca pergamentul să cuprindă un mesaj cu totul diferit. În acest caz, trebuie distrus – la fel ca și toți cei ce știu de existența lui – înainte ca ereziile sale să fie făcute publice. Indiferent ce ar cuprinde, trebuie să punem mâna pe pergament cu orice preț.

Învățătorul cercetă chipurile discipolilor săi. Simțea puterea, controlul pe care îl exercita asupra lor, iar acest lucru îi stârnea o uriașă mulțumire.

— Nimic nu ne va sta în cale. A sosit momentul; lumea a atins apogeul decăderii și e de datoria noastră să-i nimicim pe cei vinovați. Pe necredincioși trebuie să-i atragem spre credință, dar cei ce se opun vor împărtăși soarta celor mântuiți de frații noștri în perioada Inchiziției. Trebuie să pregătim calea pentru întoarcerea Spiritului Domnului. S-au scurs o mie nouă sute de ani de când Marcion, slăvit fie-i numele, s-a despărțit de păgâni și a devenit primul nostru mare învățător. Frații noștri nu și-au pierdut credința și tăria și au mers mai departe în ciuda oricărei împotriviri, ascunși de ochii lumii. Sacrificiile lor ne-au ajutat să ajungem în acest punct.

Cei Doisprezece Aleși clătinară din cap la unison, ca și când ar fi repetat mișcarea înainte.

— Mulți dintre susținătorii noștri ocupă posturi importante în lumea întreagă și așteaptă un semn de la mine. Clipa judecății se apropie. Victoria va fi a noastră. Nimic nu ne poate sta în cale. Voi ați fost aleși mulțumită credinței, inteligenței și bărbăției voastre. Vom avea nevoie de toate trei pentru a duce la îndeplinire planul divin.

Ochii învățătorului priveau dincolo de cei doisprezece bărbați, dincolo de ziduri, spre un viitor pe care doar el îl deslușea.

— Fraților, se ivesc zorii unei lumi noi în care noi suntem lumina.

Capitolul 30

Soarele Ierusalimului strălucea pe cerul dimineții, învăluind orașul într-o aură de speranță și visare.

Josh porni televizorul ca să asculte știrile. Prima pe care o auzi îl întristă enorm.

Douăsprezece persoane, printre care doi teroriști sinucigași și doi copii, au murit în urma unui atac asupra centrului comercial din Ierusalim.

Josh opri televizorul, scârbit. Se strădui să-și stăpânească mânia, dar ochii i se umplură de lacrimi. Când se va sfârși violența?

O oră mai târziu, se afla la Muzeul Rockefeller alături de ceilalți arheologi care îl așteptau pe Moshe să le împartă sarcinile. De la convorbirea cu Danielle, Josh nu mai știa nimic despre el, iar discuția aceea o tulburase pentru tot restul zilei. Era convinsă că îl frământa ceva, iar expresia de pe chipul lui Moshe în clipa în care își făcu apariția îi dădu de înțeles lui Josh că Danielle nu se înșelase. Moshe părea extenuat, ca și când întreaga greutate a lumii atârna pe umerii lui.

Moshe se opri în fața lor, cu capul plecat.

— Înainte să ne apucăm de treabă, trebuie să vă dau o veste groaznică. Ieri după-amiază, poliția a descoperit cadavrul unui agent de securitate de la muzeu. E vorba de Ethan Benjamin, pe care îl declarasem dispărut cu ceva timp înainte. Mulți dintre voi îl cunoșteau. A lucrat aici cinci ani.

Josh tresări la auzul veștii. Ethan era unul dintre bodyguarzii lui Danielle. Îi spusese că Ethan nu venise să schimbe tura, dar Josh nu-i dăduse prea mare atenție. Ar fi trebuit să i se pară neobișnuit ca un agent de securitate israelian să întârzie la datorie – așa ceva era imposibil. Vestea nu făcea decât să-i confirme că trebuie să fie mereu cu ochii-n patru. Lumea pe care o cunoscuse el se schimbase și trebuia să țină pasul cu ea.

Ceilalți arheologi erau evident șocați și mâhniți, dar Moshe își dădea impresia că abia se ține pe picioare. Să fi fost doar din cauza morții lui Ethan sau mai avea vreun motiv ascuns?

— I-au găsit cadavrul pe o stradă pustie din Ierusalimul de Est, spuse Moshe.

— A fost ucis de un terorist? se interesă părintele André.

— Nu. Credem că a fost o crimă ritualică. Avea corpul ars și beregata tăiată. L-am identificat după verigheta de la mâna stângă.

Încă o crimă ritualică, la fel ca în cazul lui Avner – doi oameni care nu aveau mare legătură cu pergamentul. Pentru a mia oară, Josh nu putu să nu se întrebe ce blestem abătuse asupra lumii.

— Aveți idee cine l-a omorât? îngăimă reverendul Barnaby.

— Nu. Ucigașii n-au lăsat nicio urmă. Detectivii au presupus că, din moment ce tocmai ieșise din tură, răpirea trebuie să se fi produs înainte să urce în autobuz. Se pare că a fost omorât și pe urmă dus la locul în care i s-a dat foc.

Josh ședea tăcut și îi urmărea pe ceilalți. Nu avea niciun dubiu că persoana responsabilă pentru moartea lui Ethan stătea la aceeași masă cu el chiar în acel moment. Cu cât se prelungea misterul, cu atât mai multe vieți nevinovate erau în primejdie. Josh trebuia să descopere identitatea trădătorului înainte să mai moară cineva.

Moshe vorbi din nou.

— Să revenim la problema noastră, chiar dacă ne e greu după o asemenea veste. Astăzi după-amiază sau mâine, va veni șeful departamentului Antifraudă de la AIA să vă vorbească despre proiectul de față.

— Chiar e nevoie? protestă Alon.

Chipul lui Moshe se întunecă.

— În momentul de față, totul este necesar.

Nimeni nu mai scoase o vorbă.

— Între timp, noi ne ocupăm de traducere. Ne vom împărți în echipe de câte doi. Alon, tu ești cu reverendul Barnaby. Jonathan cu Michael, și eu cu părintele André. Așa cum am stabilit la început, Josh va fi observator.

La semnul lui Moshe, asistenții de laborator aduseră trei fotografii mari pe care le așezară pe

masa fiecărei echipe.

— Am reușit să facem fotografii foarte clare după primele trei părți ale pergamentului. Cu toții vorbiți fluent aramaica, dar vă rog să nu vă pripiți. Dacă întâmpinați probleme sau aveți nevoie de ajutorul colegilor, nu ezitați să spuneți. Vrem ca traducerea să fie cât se poate de corectă.

Echipele se apucaseră să studieze fotografiile când Isaac, șeful departamentului pentru studiul inscripțiilor, pătrunse în încăpere.

— Moshe, am terminat datarea inscripției.

Apoi se întoarse către restul grupului.

— Am comparat scrisul de pe pergament cu cel de pe pergamentele de la Marea Moartă.

Grafia și stilul sunt similare. După cum știți, majoritatea pergamentelor de la Marea Moartă au fost scrise în ebraică, nu în aramaică. Dar ebraica și aramaica sunt înrudite. Am descoperit asemănări în forma și înclinația literelor. Concluzia noastră este că documentul a fost scris între anii 50 î.H. și 50 d.H.

— Testele se confirmă reciproc, observă Barnaby. E din ce în ce mai probabil ca pergamentul să fie autentic.

Moshe ridică un deget.

— Să nu ne grăbim. Mai sunt și alte teste care trebuie făcute.

Arheologii începură să traducă paginile pe care Josh le citise deja. Ce reacție vor avea? Vor crede, la fel ca el, că sunt scrise de mâna lui Iisus din Nazaret?

Josh își dorea enorm să afle la ce rezultat vor ajunge. Dar, în același timp, îl măcinau două întrebări: Câți oameni vor mai muri din cauza pergamentului? Și care dintre ei se va face vinovat pentru acele morți?

Capitolul 31

Danielle începea să sufere de claustrofobie, iar Josh simțea nevoia să se elibereze de povara gândurilor. Era timpul ca ei doi să aibă o întâlnire în adevăratul înțeles al cuvântului.

Cum bodyguardul ei fusese ucis, Moshe devenise nefiresc, deși explicabil, de intransigent cu privire la ieșirile ei în oraș.

— Tu ești responsabil, îi spusese lui Josh, iar el nu știuse dacă să privească afirmația ca pe un semn de încredere sau ca pe o acuzație.

Oricum ar fi fost, va mai dura o vreme până să ia cina împreună în oraș.

Pentru moment, Josh trebuia să dea dovadă de inspirație dacă dorea să-i ofere o întâlnire romantică între pereții apartamentului. După calcule îndelungi, se hotărî că comande mâncare de la Chakra, unul dintre cele mai bune restaurante din oraș. Meniul era dintre cele mai alese – mai ales găluștele cu carne de miel – și Josh era convins că împreună cu Danielle va reuși să creeze o atmosferă plăcută. Iar pentru ca totul să fie perfect, îi trimise pe agenți să ridice comanda de la restaurant, pentru a se putea bucura de câteva clipe de intimitate.

— Mă bucur așa de mult că suntem în sfârșit singuri, spuse Josh în timp ce deschidea sticla de cabernet Jerusalem Heights.

Turnă în două pahare, îi întinse unul lui Danielle care ședea pe canapea și se cuibări alături

de ea.

— Mă îndoiesc că tatăl tău ar fi prea încântat dacă ar ști.

— Cred că tata a înțeles că spiritul lui protector nu trebuie să depășească anumite limite, spuse ea. Și în plus, te sigur că orice ai fi pus la cale pentru astă-seară, o să-ți fiu complice. Danielle ridică paharul și amândoi băură în cinstea acelei seri, dar Josh tot nu reușea să se simtă în largul lui. În ciuda vrăjii pe care femeia o exercita asupra lui, nu-și putea lua gândul de la pericolele care pândeau în jurul ei.

— Moshe s-a schimbat mult după moartea lui Ethan, remarcă Josh. Am senzația că vrea să mă țină la distanță. Să fie doar din pricina grijilor sau crezi că mai e ceva?

— Cred că se simte oarecum vinovat, spuse Danielle. Dacă nu l-ar fi însărcinat pe Ethan să mă păzească, probabil că nu s-ar fi întâmplat o asemenea tragedie.

Josh știa prea bine ce înseamnă să te simți vinovat pentru nenorocirile altora.

— Dar nu e o certitudine. Nu am nicio îndoială că Ethan a fost ucis din cauza pergamentului, dar e posibil să nu fi avut nicio legătură cu faptul că te păzea pe tine.

— Probabil. Cred că tata îl plăcea mult. Ethan îi povestea mereu despre copiii lui.

Încă o dată, Josh resimți povara descoperirii sale. Deja suferiseră prea mulți din cauza pergamentului. Oare va merita tot acest sacrificiu? Slabe șanse ca familia lui Ethan să privească vreodată lucrurile dintr-o asemenea perspectivă.

Josh încercă să se gândească la altceva. Nu-i stătea în putere să-l redea pe Ethan copiilor săi, după cum nu putuse să-l învie pe Avner. Inima sa va continua să-i plângă, dar mai știa că alături de el se află o altă ființă iubită pe care trebuia să o apere.

— Deci, ieri am aflat, spre mirarea mea, că ești o jucătoare de șah necruțătoare. Ce alte secrete îmi mai ascunzi?

Danielle sorbi din vin și zâmbi sfioasă.

— Dacă ți-aș spune, n-ar mai fi secrete, nu?

— Adică trebuie să le descopăr de unul singur?

— Nu e ăsta tot farmecul?

Conotațiile sexuale ale întrebării erau evidente. Lui Josh îi veni instantaneu în minte senzația trupurilor înlănțuite pe pat, înainte ca telefonul să le curme toată pasiunea. Îl trecură fiori.

— Da, chiar îmi place să descopăr, îi spuse el pe un ton sugestiv. Dar poate îmi dai câteva indicii.

Danielle ridică din umeri.

— Nu sunt decât o femeie modestă dintr-o familie modestă.

— Oare de ce nu prea-mi vine să te cred?

Danielle pufni în râs.

— De ce sunt eu cea interogată? În afară de faptul că ai o minte de geniu și săruți bine, nu știu absolut nimic despre tine.

— Crezi că sărut bine?

— Poate că nu ești chiar așa de deștept pe cât credeam.

— Serios, chiar mă interesează. Niciodată n-am stat să mă gândesc dacă sărut bine sau nu.

Danielle se apropie de el și îl pironi cu privirea.

— Săruți divin. Ești campion mondial. Acum putem să trecem și la altele?

— Știi multe despre cum sărută bărbații?

Expresia de pe chipul ei se înăsperi.

— Glumești, nu?
Josh ridică brațele.
— Retrăg întrebarea, zise el, uitându-se rușinat la vinul din pahar. Scuze, reminiscențe din adolescență...
— Sunt extrem de utile când vrei să eviți un subiect.
Josh scutură din cap.
— Nu evit subiectul. Doar că nu sunt prea multe lucruri pe care să nu le cunoști. Un creier mare are nevoie de multă hrană.
— Adică intelectul ți-a anihilat instinctele primare?
— În niciun caz. Crede-mă, am o mulțime de instincte primare. Doar că nu le las să-și facă de cap prea des.
— De ce?
— Fiindcă nu mă stimulează la fel de mult.
— Aha.
Dintr-odată, Danielle deveni mai rece și se îndepărtă ușor de el. Îi trebuiră câteva secunde lui Josh ca să-și dea seama că spusese o prostie. În clipa în care se dumiri, o prinse din nou de mână.
— Corect era să spun că nu mă stimulau la fel de mult, până să te cunosc pe tine. Aș minți dacă nu aș recunoaște că o iau razna când sunt în preajma ta.
Danielle îi strânse mâna, apoi o ridică până la buze și o sărută.
— Mulțumesc.
— Doar că nu au nimic primar când sunt cu tine. Mă simt, nu știu cum să spun, înălțat.
— În multe culturi se spune că o legătură afectivă puternică este și spirituală.
— Așa am citit și eu. Dar până acum n-am simțit-o.
— Să-ți spun un secret: nici eu. Dar o simt acum.
Josh o sărută cu toată patima de care era capabil, și îi răsturnă paharul în clipa în care o ridică de pe canapea.
— Mi-a cam trecut pofta de mâncare, spuse el, timid. Ce-ai spune să ne retragem în dormitor și să-i lăsăm pe agenți să se bucure de o cină liniștită?

Clipele de pasiune alături de Danielle fuseseră exact cum își imaginase. Ea avea evident mai multă experiență decât el și o mică parte a creierului lui Josh nu putea să nu se întrebe de unde învățase să ofere atât de multă plăcere. Totuși, cealaltă parte – conștientă, inconștientă, spirituală, sau toate la un loc – era copleșită de cea mai intensă senzație pe care o trăise vreodată.

Josh nu se mai sătura de trupul ei. Pielea ei mătăsoasă, rotunjimea formelor, frumusețea sculptată a siluetei îl vrăjeau. Chiar și acum, când pasiunea lor se mai domolise, nu își putea lua mâinile de pe ea. Degetele o mângâiau visătoare, iar gurile își ofereau sărutări tandre.

— Ți dai seama că nu-ți mai dau drumul să pleci din pat câte zile vei avea, îi spuse el, blând. Danielle toarse ca o pisică.

— De-ar fi posibil.
— Nu te mai las să pleci.
— Sună perfect.

Îl mai sărută o dată, apoi își puse capul pe pieptul lui.

Danielle, nu te mai las să pleci, repetă Josh. Dar de data aceasta o ținu numai pentru el. Și

totuși, cumva, era convins că ea îl aude.

Capitolul 32

A doua zi dimineța, Josh se trezi devreme. Cu Danielle în brațe, avusese parte de un somn odihnitor, dar niciodată nu dormea mai mult de patru ore pe noapte. Soarele își strecura razele firave printre jaluzelele orizontale, învăluindu-l într-o stare de profundă armonie. Parfumul răspândit de părul lui Danielle, apăsarea caldă a femeii ghemuite la pieptul său... era bine, era exact așa cum trebuia. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era să o deranjeze, așa că se hotărî să mediteze.

Josh închise ochii și respiră adânc, începând procesul de inducție pe care îl descoperise în studenție. Se văzu coborând un șir de trepte, iar cu fiecare treaptă, pătrundea tot mai adânc în propria-i minte.

Avea stiluri diferite de meditație, în funcție de scopul urmărit. Dacă dorea să obțină răspunsul la vreo întrebare sâcâitoare, repeta întrebarea de mai multe ori. Când încerca să-și lămurească vreo problemă încâlcită, o purta cu el până la inconștient. Dacă voia să se relaxeze, nu făcea decât să-și elibereze mintea de gânduri.

Astăzi, nu avea nevoie de relaxare. După noaptea petrecută alături de Danielle, trupul îi era mai relaxat chiar decât înainte să ajungă în Israel. Astfel, se hotărî să hoinărească, să-și lase mintea să-i spună ce dorea ea.

Undeva, în străfundurile transei, i se înfățișară imagini ce păreau să ruleze pe ecranul minții sale: chipurile părinților săi adoptivi, Miriam și Emmanuel, i se perindau prin fața ochilor. Se văzu alergând și râzând împreună cu ei, jucându-se cu ei în curtea din spate pe când avea patru ani, cu doar câteva luni înainte ca ei să moară într-un accident aviatic. Scena se estompă și zări o femeie plimbându-se singură. Era înaltă și avea părul negru, și, în ciuda faptului că nu o întâlneau niciodată, i se părea uimitor de cunoscută. Femeia părea să știe totul despre el și aștepta ca el să-și amintească și să o urmeze. Dar imaginea se șterse din nou și Josh văzu un bărbat singur la volanul unei mașini, pe autostradă, și nicio altă mașină cât vedeai cu ochii. De data asta bărbatul îi păru cunoscut. Dar totul dispăru la fel de repede pe cât apăruse și i se înfățișă un băiețel care se îndrepta spre el. În spatele copilului nu se vedea nimic, iar el părea să plutească. Josh se strădui să facă un stop-cadru chiar pe chipul băiatului, dar nu reuși să-l deslușească limpede.

Din negură, se iviră siluetele a patru bărbați apoi se făcură nevăzute, iar în locul lor apărură un bărbat îmbrăcat în blugi și cămașă albă. Năluca fără chip se repezi asupra lui Josh și începură să se lupte. Timpul părea să fi împietrit, iar ei erau prinși într-o luptă nesfârșită. Niciunul nu izbuti să-l doboare pe celălalt, până când Josh privi chipul nălucii și se văzu pe el însuși. În clipa aceea, Josh începu să iasă din transă. Își simți din nou capul sprijinit pe pernă și brațul lui Danielle încolăcit pe piept. Și mai auzi o bătaie slabă la ușa dormitorului. Dădu ușor la o parte brațul lui Danielle ca să nu o trezească, coborî din pat, își trase pantalonii pe el și

răspunse. Era Boaz.

— Știu că e devreme și-mi cer scuze că vă deranjez, dar trebuie să vedeți asta. Acum un minut am ieșit pe balcon să fumez și am dat de piatra asta cu un mesaj legat de ea.

Boaz îi dădu bilețelul.

Putem să te ucidem în orice clipă, și clipa se apropie. Bucură-te cât mai poți, Josh. Nu știi niciodată când îți va suna ceasul.

— Trebuie să vă mutăm pe amândoi, spuse bodyguardul.

— Nu vreau.

— Nu prea aveți de ales. Au aflat unde sunteți.

— Și dacă ne mutăm, vor afla iarăși.

Josh nu încerca să facă pe eroul; în sinea lui știa că nu se pot ascunde. Orice i-ar rezerva viitorul, era conștient că va trebui să-l înfrunte.

— E o prostie dacă nu luăm nicio măsură, protestă Boaz.

— O prostie e dacă luăm vreo măsură.

Josh întoarse capul spre patul în care Danielle dormea lipsită de griji.

— Mut-o pe Danielle dacă vrei. Ea trebuie să fie în siguranță.

Capitolul 33

Josh reveni la loc în pat și o trase pe Danielle mai aproape. Cu fiecare clipă petrecută împreună, îi devenea tot mai dragă; dar fericirea lor avea să fie din nou curmată. O s-o convingă să se mute în altă parte, chiar dacă asta însemna să se despartă. Dacă ea ar păți ceva, ar fi mai rău decât dacă el ar muri.

Danielle deschise ochii și se uită fix la el.

— M-ai privit cum dorm? Întrebă ea cu un zâmbet pierdut.

— M-ai prins.

Femeia se ghemui în el.

— Cum arăt când dorm?

— Semenii cu eternitatea, îi răspunse el simplu.

Cuvântul „eternitate” îl străfulgerase și-i ieșise din gură înainte să apuce să se gândească la sensul lui.

Privirile lui Danielle se luminau și, fără să mai rostească vreun cuvânt, îl împinse pe spate și îi acoperi trupul cu sărutări. Timpul și spațiul se topiră în vreme ce ei își răsărau trupurile cu pasiunea pe care o trăiseră în noaptea precedentă.

*

Pe la 10:30, Josh se întâlni cu ceilalți arheologi care îl așteptau pe Moshe în laborator. Când acesta își făcu apariția un sfert de oră mai târziu, era însoțit de cineva.

— Domnul este Goner Goldman, spuse Moshe. Este directorul Departamentului Antifraudă și

Antifurt de la AIA.

Bărbatul înalt și voinic făcu un pas înainte.

— Departamentul pe care îl conduc cunoaște proiectul dumneavoastră; e chiar un subiect preferat de discuție printre agenții mei. Ne lovim de probleme grave de fraudă și furt de artefacte. Mulți oameni sunt atât de disperați să se simtă mai legați de religia lor, încât ar face orice pentru o relicvă sau o amintire. Din această cauză suntem victimele comercianților lipsiți de scrupule. O mulțime de persoane sunt păcălite cu falsuri.

— Ce legătură are asta cu noi? Întrebă părintele André. E puțin probabil ca vreunul dintre noi să vândă pergamentul unui negustor de antichități.

Goner clătină din cap aprobativ.

— Aveți dreptate. Dar este esențial să prevenim orice activitate ilegală în cazul de față. Ce spuneți, părinte?

Bătrânul încuviință tăcut.

— Datorită importanței pe care ar putea-o avea acest proiect, vom urmări situația îndeaproape. O să venim din când în când să vă punem întrebări. Sperăm să cooperați.

Jonathan ridică mâna.

— Ce fel de întrebări?

— Vom discuta cu fiecare dintre dumneavoastră în particular în legătură cu evoluția traducerii pergamentului și despre părerile dumneavoastră cu privire la pergament.

— Tot nu-i înțeleg rostul. Ce legătură avem noi cu fraudele sau furturile?

— Noi nu vrem decât să protejăm descoperirile pe care le-ați putea face. Vă mulțumesc pentru timpul acordat și pentru cooperare.

Odată Goner ieșit din cameră, se împărțiră din nou fotocopiile și traducerile și echipele se apucară de treabă.

— Aș vrea să ne lase în pace, spuse Michael.

Alon încuviință.

— Toate întreruperile astea sunt doar o pierdere de timp.

Moshe tuși ușor pentru a le atrage atenția.

— Guvernul și Autoritatea pentru Antichități nu fac altceva decât să se asigure că proiectul decurge așa cum trebuie. Nu se apără doar pe ei, ne apără și pe noi.

Părintele André părea îngrijorat.

— Am senzația că toată chestia asta e o risipă de timp. Dacă ne luăm după puținul pe care l-am tradus, eu aș zice că e un fals antic foarte bine realizat. Nu se poate să fie cuvintele lui Iisus...

— Suntem de-abia la început, îl potoli reverendul Barnaby. O să se rezolve totul.

André părea în continuare sceptic.

— Nimic nu îmi poate zdruncina credința în Dumnezeu, spuse el încet, ca și când cuvintele ar fi fost rostite doar pentru el.

— Credința nu se bazează pe logică, spuse Josh. Se bazează pe sentimente. Îți dă speranță în momentele grele, te ajută să-ți înfrunți temerile și, în condiții mai fericite, te ajută să devii un om mai bun.

— Presupun să fanatismul nu se numără printre „condițiile mai fericite”, îndrăzni Moshe. Josh căzu o clipă pe gânduri.

— Orice lucru dus la extrem poate fi periculos. Dacă cineva se uită la Cartea Sfântă – fie ea Biblia, Coranul ori Bhagavad-Gītā – vede dragoste și cum să te porți frumos cu cei din jur.

Altul, care este mânat de ură, nu citește decât pasajele care îi justifică ura și habotnicia. — Dumnezeu meu este un Dumnezeu al păcii și al iubirii, sublinie reverendul Barnaby. Iubește-ți dușmanii, binecuvântează-i pe cei ce te afurisesc și fă-le bine celor ce te urăsc. Așa a spus Iisus în predica de pe Munte.

Josh aprobă.

— E o superbă dovadă a iubirii și a toleranței, dar cei plini de ură vor înțelege mai degrabă „Dacă cineva nu rămâne în Mine se aruncă afară ca mlădița și se usucă; și le adună și le aruncă în foc și ard”. Biserica Catolică a folosit sute de ani acest pasaj pentru a justifica arderea pe rug a necredincioșilor.

Barnaby îi aruncă lui Josh o privire mânioasă. Citise și el pasajul de sute de ori. De ce se simțea atât de stânjenit acum?

Capitolul 34

Alu zărea apartamentul chiar și de la două intersecții depărtare. Aflase adresa după strădanii și cercetări atente, dar acum trebuia să se ferească de agenții de pază postați la intrarea în clădire... sau de propriii frați. Situația lui era destul de ingrată: nu putea risca să iasă din grațiile învățătorului, dar gândul la Danielle îl măcina. Era sigur că ea ține la el. Refuzând să o ucidă, îl sfidase pe învățător și plătitise pentru nesupunerea sa. Dar tot ce conta era ca ea să rămână în viață; nimic nu era mai important decât șansa de a se întâlni din nou cu ea. Rămas orfan și desfigurat în urma accidentului în care îi murise mama, Alu devenise un paria. Părăsit de toți, colindase pe străduțele mărginașe ale Ierusalimului, frământat de o furie amară și nepotolită. Dar învățătorul îl luase sub aripa lui și îl învățase adevărurile sfinte, iar Alu înțelesese că sacrificiul este singura cale spre Dumnezeu. Pe măsură ce învăța să accepte binecuvântarea suferinței sale, începuse să-l idolatrizeze pe omul care îl ajutase să-și afle destinul. Și deși nu văzuse niciodată fața ascunsă sub masca cu chip de șarpe, Alu știa că iubirea învățătorului îl vindecase.

Atunci când învățătorul îi poruncise că ucidă pentru întâia oară, rămăsese trăsnit. Nu era convins că Dumnezeu iartă crimele, dar își dădea seama că învățătorul îl înțelege pe Dumnezeu la un nivel mult mai profund decât el. I se poruncise că omoare un membru al grupului, suspectat că ar furniza informații secrete unora din afara sectei. La început, Alu șovăise, dar sosise momentul adevărului și fu surprins de plăcerea pe care o resimți în clipa în care înfipse cuțitul în pânțelele fratelui căzut în dizgrație. Din acea zi, crimele deveniseră un act sacru.

Învățătorul nu se zgârcea deloc cu laudele ori de câte ori Alu omora pe cineva. Odată ce se dovedise un asasin destoinic și un bun discipol, Alu fusese ridicat în rang și devenise unul dintre cei Doisprezece Aleși. Învățătorul îi vorbise între patru ochi despre tainele misiunii lor. — Trebuie să întoarcem Biserica la origini, Alu, la învățăturile scrise de Pavel și acceptate parțial în 325 de Conciliul de la Niceea. Vom îmbrăca din nou armurile și îi vom nimici pe necredincioși și vom uni lumea întru Hristos.

Chiar și după atâta timp, lui Alu încă îi mai răsunau în urechi vorbele solemne ale învățătorului. Inima i se înflăcărase de forța lor și de mândria de a avea un rol în acea

misiune. Învățătorul era un om extraordinar, un slujitor al Domnului. Totuși, acum când spiona locuința temporară a lui Danielle, știa că are o misiune mai importantă. Amintirea chipului femeii îi înflăcăra inima și mai tare. Dacă ar putea fi împreună cu ea, viața lui ar fi desăvârșită. Astăzi nu putea decât să privească. Dar în curând o va revedea, și data viitoare, va fi a lui pentru totdeauna.

Capitolul 35

Manuscrisele de la Marea Moartă fuseseră scrise de esenieni, o sectă religioasă stabilită în deșert, atestată între secolul I î.H. și secolul I d.H. Când manuscrisele au fost descoperite în 1947, s-a format o echipă de arheologi din care făceau parte învățați care erau preoți catolici, protestanți și un laic. Niciun arheolog evreu nu fusese convocat. Mai grav, majoritatea clericilor erau considerați antisemiți și antisioniști – un conflict de interese destul de frecvent la acea vreme.

Drept răspuns la acea excludere, Israelul se străduise să includă mereu savanți de religii și naționalități diferite în proiectele arheologice. Procesul de selecție al Autorității Israeliene pentru Antichități nu făcea excepție. Deși echipa era coordonată și formată în majoritate din evrei, creștinii aveau din nou un rol important. Unul dintre acei creștini, părintele André, se apropie de ceilalți cu chipul marcat de neliniște.

— Barnaby, vino cu mine în hol. Trebuie să discutăm despre prima parte a traducerii.

Barnaby încuviință.

Ceilalți arheologi erau cufundați în muncă și nu dădură atenție celor doi bărbați care ieșiseră din laborator.

André și Barnaby se retraseră într-un colț. Părintele André părea consternat.

— Mă îngrijorează teribil ce ar putea să conțină pergamentul. Nu crezi că...

— Liniștește-te, André, îl întrerupse americanul. Suntem de-abia la început.

— Știi bine că sunt catolic conservator.

Barnaby dădu din cap.

— Da, și?

— Mă tem că pergamentul va infirma divinitatea și misiunea mesianică a lui Iisus.

— De ce să-ți bați capul? Nici măcar nu știm dacă Iisus l-a scris.

— Am senzația că nu se va termina cu bine.

— Nu mai fi pesimist. Toată viața am căutat o dovadă istorică a existenței lui Iisus. Dacă El a scris documentul, în sfârșit o s-o avem.

— Poate că pentru un liberal ca tine e suficient, dar eu nu vreau să îmi schimb convingerile.

— Gândește-te bine ce spui. Dacă tu crezi cu adevărat, nimic nu îți poate zdruncina credința.

Și în plus, e aproape imposibil să demonstrăm că Iisus e autorul.

André trase o gură de aer.

— Ai dreptate.

— Dar eu sper că El să-l fi scris. Fragmentul pe care l-am citit m-a făcut să mă simt și mai aproape de El. Îmi place latura Lui umană. Autorul pergamentului e un mare om și învățător, un adevărat profet.

— Eram sigur că așa gândești. Tu ești în stare să-i înțelegi chiar și pe creștinii care încearcă să desființeze unele dintre învățăturile și istorisirile din Noul Testament.

— Îl iubesc pe Iisus la fel de mult ca tine. Dacă am șansa să-L cunosc mai bine cu ajutorul pergamentului și îmi rezervă vreo surpriză, eu mă declar fericit.

Pe chipul lui André se citea sentimentul contrar.

— Ai informat Vaticanul despre existența pergamentului? îl întreabă Barnaby.

— Nu încă. Aștept să traducem mai mult. Dar orice ar conține pergamentul, nu-i voi permite să-mi zdruncine credința.

Barnaby îl cuprinse după umeri.

— Așa și trebuie.

Ziua se scurse cu repeziciune și arheologii începură să-și strângă lucrurile. Jonathan ceru voie să plece mai devreme ca să aibă timp să se pregătească pentru o întâlnire amoroasă.

Michael se oferă să-l conducă pe Alon cu mașina, fiindcă locuia la periferia Ierusalimului; nu mult după aceea, părintele André și Barnaby părăsiră clădirea împreună și se despărțiră odată ajunși în stradă pentru a se îndrepta spre casele lor.

De la muzeu până la apartamentul său nu erau nici doi kilometri, iar André era bucuros să se plimbe puțin și să mediteze în liniște la cuvintele pe care le tradusese în acea zi. Nu apucă să meargă prea mult, când îi ieșiră în cale doi bărbați înalți îmbrăcați în haine preoțești.

— Bună ziua, frate, i se adresă unul dintre ei.

Vocea îl trezi pe André din meditație. Se uită la preot fără să-l recunoască inițial. Apoi își dădu seama că îl mai văzuse, dar nu-și amintea unde anume.

— Bună ziua, spuse André. Vă pot ajuta cu ceva?

Bărbatul voinic se opri în loc și, pentru o clipă, părintele André îl pierdu din vedere pe celălalt.

— Cred că da.

André era pe punctul de a întreba cum le poate fi de folos, când se trezi cu o cârpă urât mirositoare peste față. Înțelegând primejdia, începu să se zbată sălbatic, dar totul fu în zadar.

Cu o secundă înainte să-și piardă cunoștința, remarcă o mașină neagră oprindu-se la doar câțiva metri distanță.

Jonathan parcursese aproape doi kilometri, când băgă de seamă mașina care îl urmărea. Se alarmă, aruncă o privire în oglinda retrovizoare și se liniști când văzu la volan chipul blajin al unui preot catolic.

Jonathan ieși din Ierusalim și se îndreptă pe Autostrada 1 spre Tel Aviv. Mașina neagră era tot în urma lui. Simțea că ceva nu e în ordine. Firește, mai erau și alte mașini pe autostradă, iar preotul putea să se îndrepte spre Tel Aviv la fel ca și el. Dar în momentul în care trecu pe o altă bandă, mașina din spate făcu același lucru. Când accelerează, mașina se ținu după el. Pe urmă, pe neașteptate, mașina neagră se făcu nevăzută. Jonathan aruncă o privire peste umăr, dar parcă intrase în pământ. Cum dispăruse așa de repede? Îi juca feste propria-i imaginație?

Trase aer în piept, se liniști și începu să se gândească la femeia de care îl despărțea mai

puțin de o oră. Cu o noapte înainte, la bar, îi dăduse de înțeles că în particular știe să se distreze mult mai bine decât în public. Jonathan o invitase la cină la el acasă, deși era convins că va dura un timp până vor mânca ceva.

Dintr-odată, lumina orbitoare a unor faruri îi atrase atenția la drum. Încetini și observă că pericolul nu trecuse, mașina neagră își făcuse din nou apariția și se ținea în coada lui. Însălmântat și aflat doar la jumătatea drumului spre Tel Aviv, Jonathan își tură motorul la maxim. Se avântă printre mașini în speranța că își va pierde următorii. Nu avea nici cea mai vagă idee ce treabă ar putea avea cu el, dar nu avea de gând să oprească și să afle. La intrarea în oraș, Jonathan viră prea aproape de Mercedesul unei doamne. Îi văzu chipul însălmântat în clipa în care trase de volan în direcția opusă, reușind cu greu să stăpânească mașina. Intră pe o bandă liberă, convins că următorii săi vor să-l forțeze să producă un accident... dar, în momentul în care reuși să îndrepte mașina, aceștia dispăruseră din nou.

— Cum crezi că merge proiectul? îl întrebă Michael.

— Deocamdată bine, murmură Alon.

Michael râse disprețuitor.

— Ești persoana cea mai taciturnă pe care am cunoscut-o vreodată. Lucrăm la cea mai importantă descoperire din cariera noastră și tot ce spui tu e „bine”?

— Dacă vorbești prea mult, intri în belele. Cu cât spui mai puține, cu atât mai bine. Tăcerea e de aur.

— Vai de mine, trei fraze la rând. Mulțumesc că ți-ai deschis sufletul.

Intraseră pe una dintre străzile mărginașe ale Ierusalimului, când Michael băgă de seamă că o mașină neagră părea să se țină după ei. Când încetini la semafor, mașina neagră se opri la niciun metru în spate. Michael întoarse capul și în lumina intersecției văzu că șoferul era un preot. „Ce ciudat”, își zise el, și hotărî că ar fi mai înțelept să se îndepărteze de el, indiferent dacă era sau nu slujitorul lui Dumnezeu. În clipa în care semaforul se făcu verde, Michael accelerează, dar preotul se ținea în continuare după el.

— Am impresia că ne urmărește un preot, spuse el cu voce tremurândă.

Alon întoarse capul să verifice.

— Cred că ești paranoic. Ce-i așa de ciudat ca un preot să fie la volan? Vezi sute în oraș.

— De obicei, nu se țin chiar în coada ta. Țsta mai are puțin și dă peste mine.

— Crezi că preoții au vreun talent divin la condus? Or fi și șoferi slabi printre ei.

Alon avea probabil dreptate. Era doar paranoic. Proiectul și evenimentele tragice din ultimele zile îl marcaseră mai mult decât ar fi crezut.

În momentul în care se apropiară de un alt semafor, Michael închise ochii și se strădui să se calmeze. Nici nu apucă să vadă mașina neagră care opri chiar în dreptul lor. Nici arma semiautomată care îi zbură creștetul capului.

Zgomotul de pași îl alarmă pe reverendul Barnaby. Întoarse capul și dădu cu ochii de doi bărbați în sutane preoțești care veneau grăbiți spre el. Cu fiecare pas, erau tot mai aproape. Ceva îi spunea lui Barnaby să fugă cât mai repede. Căută din priviri un loc în care să se poată ascunde de ei și se mai liniști la vederea unui cuplu arab care se îndrepta spre el din direcția opusă. Barnaby dădu fuga la ei și îi salută prietenește. Arabii se arătară mirați, dar îi răspunseră politicoși. Asta era scăparea lui. Nu departe se afla o cafenea. Poate că îl vor conduce până acolo.

Surprinzător totuși, preoții nu încetînă deloc pasul. Trecură pe lângă ei, aruncându-le arabilor priviri scârbite, și, spre groaza lui Barnaby, își scoaseră armele. În timp ce preoții îl târau după ei, Barnaby apucă să vadă cum sângele arabilor se strîngea în bălți mici în crăpăturile trotuarului și își dădu seama că se făcea vinovat de moartea celor doi necunoscuți amabili. Se rugă la Dumnezeu să-l ierte.

Capitolul 36

Josh intră în apartament cu mintea frământată de gânduri, dar simpla apariție a lui Danielle i le alungă numaidecât. De-a lungul anilor, dăduse cu piciorul mai multor iubiri fiindcă era veșnic aiurit. Iar acum, nu-i stătea mintea decât la acea femeie plină de energie.

— Ați făcut vreun progres astăzi? îl întrebă ea după ce îl sărută ușor pe buze.

Josh se întreba ce pricepeau bodyguardii din toate aceste gesturi drăgăstoase, dar nu-și bătu capul prea mult în căutarea unui răspuns.

— E destul de greu să spui că progresezi în cazul de față. Au mai tradus din manuscris și am avut parte de o predică pe teme de securitate. Se poate numi progres?

— O să aflăm cât de curînd. Aș fi vrut să pot veni și eu cu tine.

Josh o sărută din nou și o prinse de mână. Agenții nu vor îndrăzni să vină după ei în dormitor și se vor putea bucura de puțină intimitate.

— Și mie mi-ar plăcea să colaborezi la proiect. Dar e cam problematic, mai ales când bănuim că cineva din echipă e vinovat pentru tot ce ai pățit.

Danielle închise ușa în urma lor, apoi îl sărută pe gât și îi desfăcu fermoarul de la canadiană.

— Pun pariu că eu aș reuși să aflui cine e.

Josh o sărută pătimaș.

— Pe de altă parte, nu știu cât de mult am mai apuca să lucrăm dacă am fi împreună.

O cuprinse în brațe și se trîntiră amîndoi pe pat. În ora ce urmă, nu se gîndi decât la moliciunea pielii ei, la adîncul ochilor ei și la mîngâierile-i fierbinți.

Mai târziu, pe cînd zăceau vlăguiți unul lângă celălalt, Josh își dădu seama că astfel de momente semănau cu transele lui meditative – imprevizibile și extrem de odihnitoare. Dar în vreme ce plutea în acest spațiu, cu trupul lui Danielle cuibărit lângă el, cineva bătu la ușă.

— Pot să intru, Josh?

Era glasul lui Moshe.

— O secundă. Ies imediat.

Se întoarse spre Danielle și îi sărută părul.

— Presupun că a sosit vremea să afle și tatăl tău.

— Probabil știe deja. Doar el a angajat bodyguardii.

Josh se îmbracă în grabă și ieși din dormitor. Danielle îl urmă îndeaproape. Moshe îi măsură pe amîndoi cu privirea, fără să scoată vreo vorbă.

— Salut, spuse Josh, șovăielnic. Nu mă așteptam să vii.

— Avem probleme mari și, când zic mari, nu exagerez.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Danielle, te rog să ne lași singuri, îi spuse Moshe pe un ton autoritar.

— Poate să stea. E membru neoficial al echipei, nu?

— Nu mai există nicio echipă. Părintele André, reverendul Barnaby și Alon au fost răpiți.

— Nu se poate! gemu Danielle și îl prinse pe Josh de mână.

Josh nu îi împărtășea mirarea.

— Ar fi trebuit să avem bodyguarzi pentru toți. Trebuia să ne dăm seama că o să se întâmple una ca asta, mai ales după ce Danielle și Ethan au fost atacați.

— Asta nu e tot, spuse Moshe, în al cărui glas se citea descumpănirea.

— Ce mai e? întrebă Danielle.

— L-au omorât pe Michael.

— Dumnezeule mare, suspină Danielle.

Ai fi zis că pierduse un prieten apropiat; lacrimile îi brăzdau obrazii. Josh o strânse la piept, iar Moshe continuă.

— Singurul care a reușit să scape e Jonathan.

Josh făcea eforturi să priceapă cele petrecute.

Dacă toți arheologii fuseseră atacați, atunci care dintre ei era trădătorul?

Se uită la Moshe, dar alungă imediat bănuiala.

— Jonathan îi poate identifica?

— Erau preoți sau îmbrăcați ca preoții.

— Preoți adevărați? Mă îndoiesc. Asta e tot ce poate spune?

— Asta e tot ce am aflat eu. Singura informație solidă pe care o avem este că cei care l-au răpit pe Barnaby au ucis doi arabi israelieni care treceau prin zonă.

Josh clătină din cap, neîncrezător.

— Doar ca să înrăutățească situația și mai mult.

— Agenții noștri de securitate și Shin Bet sunt deja în căutarea altor indicii. E destul de probabil ca și Mossadul să li se alăture.

Danielle îl trase de mână pe Josh, străduindu-se să pară cât mai optimistă.

— Dacă s-a tras cu arma, în douăzeci și patru de ore vor fi prinși.

— Ar fi bine, spuse Moshe, dar nu prea cred. Indivizii ăștia sunt foarte pricepuți. E clar că au spioni peste tot. Nu sunt o grupare teroristă recunoscută, dar acționează ca și cum ar fi.

— Cum de știi atâtea despre ei? se interesă Josh, pierzându-și cumpătul. Ce mai ascunzi de noi?

— E datoria mea să cunosc astfel de lucruri. Și nu vă ascund nimic important. Tot ce mai știu sunt speculații și diverse piste.

Danielle se apropie de tatăl ei.

— Cu ce vă pot ajuta?

Moshe ridică brațul.

— Cu absolut nimic. Tu nu te amesteci, ai înțeles?

Făcu semn spre agenții de pază.

— Ai grijă să nu te piardă din ochi.

Capitolul 37

Santinelele se aliniază în fața Învățătorului, în vechea ascunzătoare subterană.

— Fraților, sunt mândru de voi, le spuse el. Misiunea a fost încununată de succes. Avem trei prizonieri care vor fi interogați și pe care îi vom ceda în schimbul pergamentului. De acum încolo, trebuie să ne infiltrăm și mai adânc. Să fim mai precauți ca oricând, altminteri frăția noastră va fi distrusă, iar noi vom fi acoperiți de rușine în fața lui Dumnezeu. După ultimele operațiuni toată lumea e cu ochii pe noi; dar nu puteau fi evitate. Trebuie să facem sacrificii, așa cum au făcut și frații noștri în trecut. Avem o misiune clară și nimic nu ne poate sta în cale. Ani la rând, ne-am ascuns sub rase călugărești și am stat în umbră, așteptând ca profeția să se adevărească. Am îndrăznit să credem că pergamentul recent descoperit este cel pomenit în profeție, cuvintele lui Hristos și vestitorul întoarcerii Sale. Dar, ce păcat, nu este decât un fals scris de un impostor care se pretinde a fi salvatorul nostru. Trebuie distrus înainte să provoace daune iremediabile.

Sala răsună de zumzetul vocilor uluite până ce învățătorul ridică brațul pentru a reinstaura liniștea. Se întoarse spre unul din paznici.

— Adu primul prizonier.

Paznicul se întoarse cu părintele André.

— Fii binevenit, îl ironiza învățătorul. Sper că ospitalitatea noastră nu a lăsat de dorit.

Părintele André nu scoase o vorbă, dar zvâcnetul nervos al unui ochi îl dădea de gol.

— Ei bine, suferința ta e abia la început, rosti învățătorul, pe un ton aspru și glacial. Firește, dacă ești de acord să cooperezi, s-ar putea să te lăsăm să pleci în schimbul pergamentului. Nu ai nimic de spus?

Ochiul preotului zvâcnea tot mai des.

— Sunt doar un biet preot care duce o viață modestă închinată rugăciunii, studiului și arheologiei. Nu cred în violență și în crime. Acestea te aruncă în flăcările iadului.

— Părinte, nu-ți face tu griji pentru sufletele noastre. Am omorât mulți înaintea ta, dar nu vom trece prin chinurile iadului, căci suntem păstrătorii adevăratei Biserici și îi apărăm învățăturile. Nu e un păcat să ucizi în numele Domnului.

— Să-ți fie rușine că te folosești de religie ca să-ți justifici faptele. Te compătimesc.

Unul dintre paznici scoase un bici subțire și îl plesni pe preot peste spate.

Părintele André se strâmbă de durere, dar nu scoase un sunet.

— Stai, porunci învățătorul. Nu-l mai lovi. Discuția noastră îmi face plăcere. Ești preot catolic, nu?

— Da, rosti André printre dinți.

— Desigur. Știu totul despre tine. Ești un conservator. Să știi că avem multe lucruri în comun.

— Sunt sigur că nu avem nimic în comun, spuse părintele André, regăsindu-și curajul în credință. Eu nu sunt de acord cu uciderea nevinovaților.

— De ce nu? Întrebă învățătorul, plin de venin. Hristos a iertat uciderea necredincioșilor.

— E o minciună.

— Se pare că nu cunoști Biblia așa cum m-aș fi așteptat.

Învățătorul apucă una din torțele prinse de zid și i-o apropie de față.

— Torța aceasta a fost folosită pentru a aprinde rugurile din perioada Inchiziției. E una dintre

prețioasele noastre moșteniri.

Părintele André privea torța ca și când avea să se aprindă de una singură și să-i dea foc.

Învățătorul părea extrem de satisfăcut văzând tulburarea preotului.

— Unul din frații noștri de demult a scris o cărticică intitulată Protocoalele Înțelepților din Sion, spuse învățătorul. E una dintre marile scrieri antisemite din ultimii o sută douăzeci și cinci de ani. Ai citit-o? Știu că în privința evreilor avem aceleași păreri.

— Te înșeli, îl contrazise preotul. Poate că în unele privințe sunt subiectiv, dar nu urăsc pe nimeni.

— Nu zău? Ai văzut pergamentul. Ești de acord că a fost scris de un impostor?

— Nu am tradus suficient ca să tragem vreo concluzie.

— Dar îl descrie pe Hristos ca fiind evreu.

— Evreu a și fost.

— Blasfemie! Iisus le-a spus evreilor: „Șerpilor, familie de vipere, cum să scăpați voi de iadul ce v-așteaptă?”

— Poate că era supărat pe o parte a poporului său, îi replică André, dar și-a iubit religia și pe frații săi evrei. Mama și tatăl său au fost evrei, la fel și discipolii lui. Chiar le-a spus acestora din urma că ar trebui să le predice doar evreilor. Le-a zis: „În calea păgânilor să nu mergeți și în vreo cetate de samariteni să nu intrați. Ci mai degrabă mergeți către oile cele pierdute ale casei lui Israel.”

— E o minciună! Nu-ți cunoști dușmanii? Aproape toți oamenii din lume îi cunosc. Când puterea va fi în mâinile noastre, nu va rămâne picior de necredincios: musulmani, evrei și creștinii ce și-au uitat religia. Până și budiștii, hindușii ori ateii vor cădea victime ale mâniei noastre.

Vocea învățătorului căpăta din ce în ce mai multă forță.

— Nu cunoști adevărul... doar eu și discipolii mei cunoaștem adevărata natură a lui Iisus.

— Crezi în a doua înviere?

— Desigur. O așteptăm. Atunci victoria noastră va fi deplină.

— Deci crezi în întoarcerea lui Iisus.

— Știm că așa va fi, chiar în timpul vieții noastre.

— Atunci, când se va întoarce, spuse părintele André clocotind de indignare, o să-l ucideți... fiindcă este evreu.

În spatele măștii, ochii învățătorului se încruntară într-un amestec de mirare și dezgust, iar vocea îi tună plină de mânie:

— Luați-l de-aici.

Capitolul 38

Cu inima strânsă, Josh se conformă deciziei lui Moshe de a opri traducerea cât timp poliția îi căuta pe membrii dispăruți. Nici nu avea vreo alternativă, atâta vreme cât Jonathan își luase

câteva zile libere, iar Moshe rămăsese unicul implicat oficial în proiect. Dar ceea ce nu știa nimeni, nici chiar Danielle, era că Josh avea o copie a manuscrisului salvată în laptop. Profitând de ieșirea lui Danielle la cumpărături însoțită de un agent Shin Bet, Josh deschise fișierul și se apucă de tradus în continuare.

Ajunsesse la partea în care scrisul era destul de șters. Aceasta avea să fie cel mai greu de tradus. Unele litere nu se distingeau deloc, iar în alte locuri cuvintele lipseau cu desăvârșire. Traducerea era anevoioasă, dar încetul cu încetul cuvintele începeau să se închege.

Oamenii îl așteaptă pe Mesia. Mulți s-au dat drept el. Dar niciunul nu a îndeplinit profeția lui Isaia, cum că Israelul va scăpa de sub stăpânirea străinilor și războaiele vor înceta.

Aici, în Galileea, Ipan Botezătorul a fost ucis la ordinul lui Irod, de teamă ca mulțimea de discipoli să nu se revolte. Ioan nu era un pericol, el nu făcea decât să-i îndemne pe oameni la pocăință. Dar a fost ucis, asemeni multor altora care își câștigaseră adepți.

Calea mea înseamnă mai mult decât pocăință. Am sperat să ajut la ridicarea unei împărății drepte aici pe Pământ care să pună capăt suferinței, să vindece sufletele bolnave și să-i pregătească pe oameni pentru unirea cu Dumnezeu: am predicat puținor oameni, dar cei puțini s-au înmulțit. Am ales câțiva evrei pioși care mi-au devenit discipoli. Am predicat celor neștiutori și săraci, căci viața lor era cea mai tristă. Îmi spuneau „Rabi”, și uneori „Domnul meu”. Nu voiau decât să-și arate respectul, ca și atunci când oamenii din Galileea și Iudeea m-au numit „fiul lui Dumnezeu”, căci la fel se strigau uneori și între ei pentru a arăta că sunt toți copiii lui Dumnezeu.

Și totuși, rău m-a tulburat când adepții mei au început să îmi spună Mesia. Încă nu am împlinit profeția. Romanii i-au ucis pe cei ce și-au zis profeți ori Mesia. Cei mai mulți erau oameni pașnici, dar cu toții au avut un sfârșit înfiorător.

Josh citi traducerea de mai multe ori, străduindu-se să întrezărească noi înțelesuri, înțelesuri care să-i poată fi de folos în situația de față. Știa că apelativul „Domnul meu” era des întâlnit, dar de „fiul lui Dumnezeu” nu auzise. Indiscutabil, imaginea omului ce răzbătea din acele pagini avea și asemănări și deosebiri față de acel Iisus zugrăvit de Biserică. Cu toate acestea, părea cât se poate de real. Dacă reușeau să dovedească că pergamentul fusese scris de mâna lui Iisus, percepția multora avea să se schimbe. În anumite privințe, lumea întreagă se va schimba.

În clipa aceea, îl străfulgera pentru prima dată ideea că acesta ar putea fi motivul pentru care unii erau gata să ucidă ca să pună mâna pe pergament. Nu cumva cineva îl dorea nu pentru bogățiile pe care i le-ar aduce o asemenea descoperire, ci pentru un cu totul alt scop – acela de a-l distruge, pentru ca oamenii să nu cunoască niciodată adevărata față a lui Iisus?

Își reaminti că nu trebuie să piardă din vedere niciun semn ori avertisment. Era posibil ca noua idee să nu aibă nicio noimă. Dar nu-și permitea să nesocotească nimic.

Danielle se întorsese de câteva ore, când Josh era încă ocupat, dar nu îl deranjase. Îi era recunoscător pentru sprijinul și înțelegerea de care dădea dovadă, dar odată ce își termină treaba, i se făcu iarăși dor de ea. Se duse spre camera ei. Prin ușa întredeschisă, observă că doarme dusă. În ciuda dorinței de a se culca în pat alături de ea, își dădu seama că traducerea îl epuizase. Chiar dacă în brațele ei s-ar înviora, de dimineață va fi terminat.

Pentru întâia oară de când deveniseră intimi, Josh hotărî să fie rațional.

Se întoarse în dormitorul său, dar nu apucă să se așeze în pat că sună telefonul.

— Josh, sunt Moshe. Răpitorii au sunat la AIA și au acceptat să le dea drumul lui Barnaby, Alon și André în schimbul pergamentului.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă Josh, dintr-odată alarmat.

— Viețile lor sunt mai importante decât un document.

Răspunsul îl lăsa pe Josh cu gura căscată.

— Le dai pergamentul?

— Asta e sugestia mea, dar decizia finală o vor lua guvernul și responsabilii cu securitatea.

Josh nu-și credea urechilor.

— Deci demenții ăia se aleg cu pergamentul și noi cu trei cadavre.

— Ce te face să crezi asta?

— Cred că vor pergamentul ca să ascundă ce conține.

— Mi se pare că mergi cam departe cu presupunerile.

— Nu chiar așa de departe.

Ezită o clipă, apoi își dădu seama că trebuie să riște.

— Am tradus mai mult decât v-am spus vouă.

Câteva secunde, Moshe nu zise nimic.

— Cât de mult?

— Nu pe cât de mult mi-aș fi dorit.

— Și după părerea ta conține ceva ce un grup radical nu ar vrea să iasă la lumină.

Cât de mult credea o asemenea ipoteză? Cât de mult era dispus să riște viețile celor trei?

— E o posibilitate. Dacă am dreptate, răpitorii îi vor omorî pentru că nu știu cât de mult au citit din pergament.

— Nu pot să mă joc cu viețile a trei oameni cumsecade pornind de la o presupunere.

— Știu. Dar știi la fel de bine ca și mine că este foarte probabil să ucidă ostatici de îndată ce își primesc răscumpărarea. Așa se-ntâmplă mereu.

— Am propus deja să le dăm pergamentul. Nimic din ce mi-ai spus nu mă poate face să mă răzgândesc.

Josh înțelese că nu are niciun rost să mai încerce să-l convingă. Cel puțin, nu deocamdată.

— Ți-au dat un termen-limită?

— Patruzeci și opt de ore. Dacă nu, ucid unul dintre ostatici.

— Lasă-mi cât poți de mult din acest timp.

— De ce? Cu ce mă poți ajuta?

— Promite-mi că mă lași.

Moshe tăcu din nou.

— Profită de el cât de mult poți, reluă el. Dar să știi că n-am timp de pierdut. Sunt prea multe în joc.

Acestea fiind zise, convorbirea luă sfârșit.

Deși epuizat, Josh nu avea voie să doarmă. Trebuia să se grăbească să traducă și să pună la cale un plan prin care să-i salveze pe ostatici sau, cel puțin, să mai câștige puțin timp.

Capitolul 39

În ascunzătoarea de sub Orașul Vechi, învățătorul se plimba de colo-colo așteptând ca cei doi paznici rămași să se întoarcă cu prizonierul. Din precauție, majoritatea adeptilor săi părăsiseră deja centrul. După ultimele răpiri și crime, poliția întetise cercetările, așa încât cei mai mulți dintre membri își căutaseră adăpost în altă parte.

În vreme ce aștepta, învățătorul își puse masca de șarpe și aranjă dispozitivul care îi permitea să-și schimbe vocea. Prizonierul nu trebuia să-l recunoască. Deocamdată. Una dintre uși se deschise și paznicii își făcură apariția împreună cu reverendul Barnaby. I se puseseră cătușe la mâini, dar, spre deosebire de părintele André, nu fusese legat la ochi.

— Așadar, tu ești capul acestei secte satanice, spuse Barnaby, batjocoritor.

Învățătorul se bucura că bătrânul nu își epuizase încă toată patima. Așa era mult mai interesant.

— Te înșeli, prietene, îi răspunse calm învățătorul. Nu suntem cătuși de puțin satanici. Noi suntem Santinelele.

— N-aveți decât să vă spuneți cum vreți. Sunteți niște criminali.

— Soldați, poate. Dar criminali? De ce spui așa ceva?

— Când m-au răpit, unul dintre acoliții tăi a ucis doi arabi nevinovați.

— Asta era. Nu se poate numi crimă. Mai degrabă un serviciu în folosul umanității.

Chipul lui Barnaby se schimonosi.

— Viața unui arab e la fel de prețioasă ca și a ta, ba chiar mai prețioasă.

Învățătorul își pierdu calmul.

— Mai spune tu așa ceva, că te trimit imediat după ei, mârâi el.

Îi făcu semn spre zidul din spatele lui.

— Privește-mi sabia. Frații mei, cruciații, au făurit-o în secolul al XII-lea. Mulți necredincioși și-au pierdut viața sub tăișul ei.

Barnaby se ținea tare.

— Nu mă tem de moarte. Când va veni clipa, mă voi întâlni cu Domnul și Mântuitorul meu. Doar El mă poate judeca.

— Ce drăguț, spuse învățătorul, izbucnind în râs.

Barnaby se făcu roșu la față.

— Spre deosebire de tine, eu țin la oameni. Creștini, musulmani ori evrei, tot frații mei sunt.

Învățătorul înainta un pas și Barnaby făcu ochii mari. În ciuda protestelor sale, nu-și putea masca teama.

— Ar fi trebuit să te oprești la creștini. Da, naivule, vei fi judecat pentru slăbiciunea ta pentru musulmani și pentru ucigașii lui Hristos, evreii.

— Nu evreii l-au omorât. El a ales să moară pentru a salva omenirea. Dacă vrei să găsești un vinovat, atunci omenirea este aceea.

Învățătorul se răsuci pe călcâie.

— Nu-mi pune răbdarea la-ncercare. Dacă nu te potolești, va trebui să te omor.

— Nimeni nu te obligă să faci ceva. Biserica Catolică le recunoaște pe așa-zisele tale

Santinele?

Învățătorul nu avea niciun motiv să mintă.

— Vaticanul ne consideră prea radicali. Dar o să vină ziua când ne vor recunoaște, altminteri vom cuceri Roma și-i vom distruge pe toți cei ce ne vor sta în cale.

— Mă îndoiesc că Biserica Catolică va recunoaște vreodată o grupare atât de mizerabilă ca a voastră.

— Ce știi tu despre rău? Răul este bastionul necredincioșilor, al celor care nu vor să primească învățăturile lui Pavel.

— Crezi în Iisus Hristos?

— Ce întrebare absurdă.

— A fost evreu.

Învățătorul pufni din nou în răs.

— Văd că și tu te-ai lăsat păcălit de conspirația evreilor.

— De unde și până unde conspirație, când în ultimii două mii de ani milioane de evrei au fost uciși în numele lui Hristos de alți demenți ca tine?

Milioane, își zise învățătorul. Măcar de-ar fi adevărat.

— Încă o exagerare a evreilor, spuse el, disprețuitor, la fel ca și Holocaustul.

Barnaby se congestionă.

— Am fost în lagărele de la Auschwitz, Buchenwald și Dachau. Am văzut cuptoarele și camerele de gazare și pozele victimelor nevinovate.

Învățătorul flutură din mână. Cunoștea foarte bine poveștile despre cele șase milioane de evrei uciși de Holocaust. Nu era altceva decât o încercare ridicolă de a câștiga mila oamenilor.

— Mă rog, poate că au fost uciși vreun milion. Când o să am eu puterea, o să-i omor și pe cei care-au rămas.

— Și pe creștinii care nu-ți împărtășesc credința? întrebă Barnaby, îngrozit.

— Le voi da șansa să vadă lumina. Cei care vor refuza, se vor duce în iad împreună cu ceilalți eretici.

Fața lui Barnaby căpătase deja o culoare vineție.

— Tu o să putrezești în iad alături de satana. Voi doi vă potriviți.

Discuția își pierduse farmecul. Din când în când, învățătorului îi plăceau dezbaterile, dar se aștepta ca inferiorii lui să dea dovadă de mai multă imaginație la finalul conversației. În ecourile cuvintelor lui Barnaby, învățătorul întinse mâna, luă sabia veche de opt sute de ani și își scoase masca.

— Oh, Doamne, nu tu! Cum ai putut? bolborosi Barnaby, stupefiat.

Fără să se obosească să-i răspundă, învățătorul roti sabia cu sălbăția unui călău și îi desprinse capul de trup dintr-o singură lovitură.

Capitolul 40

Bodyguarzii își scosese ră armele de îndată ce auziră pe cineva bătând la ușa apartamentului. Dar deschiseră imediat ce se uită prin vizor.

Josh îl recunosc pe unul dintre vizitatori ca fiind Goner Goldman, șeful Departamentului Antifraudă și Antifurt de la AIA, dar pe ceilalți doi nu-i mai văzuse niciodată.

— Salut, Goner. Cine sunt colegii tăi?

Goner arată spre cei doi bărbați.

— Aaron Brodsky și Giuseppe Kaplan.

Cei doi erau cât se poate de diferiți. Deși ambii păreau să aibă vreo patruzeci de ani, Aaron era tare urât, cu niște ochi bulbucați și o față pocită, în vreme ce Giuseppe crea o impresie de măreție, alterată doar de cerceul din ureche, și avea niște ochi căprui și ageri.

Josh le strânse mâinile.

— Giuseppe e un nume neobișnuit pentru un israelian.

— E corespondentul italian al lui Iosif. Părinții mei sunt italieni. Giuseppe înseamnă „Dumnezeu va înmulți”.

— Am înțeles, spuse Josh. Cu ce vă putem fi de folos?

Giuseppe ridică mâna.

— Mai e cineva prin casă?

— Da. Danielle e în camera ei.

La auzul numelui său, Danielle își făcu apariția în salon, îmbrăcată în blugi și un tricou.

— Salut, băieți, spuse ea.

Lui Josh îi era limpede că ea îi cunoștea pe cei trei bărbați.

— Shalom, îi răspunseră ei.

Danielle se apropie de ei.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Trebuie să vorbim cu Josh între patru ochi, îi spuse Giuseppe.

Goner se întoarse spre Danielle.

— Ar fi bine să iei unul dintre agenți și să ieșiți la cumpărături.

Danielle rânji.

— N-am niciun chef de cumpărături, dar am priceput mesajul. Îmi iau tălpașita.

— Să nu spui nimănui că am venit să discutăm cu Josh, nici măcar tatălui tău, îi spuse Aaron, tăios.

Danielle încuviință, deși după scânteia din privirile ei era limpede că nu îi plăcea stilul scorțos al lui Aaron. Îl atinse ușor pe Josh.

— Ne vedem mai târziu. Te găsesc tot aici?

— Nu plec nicăieri.

— Perfect, spuse ea, cu un zâmbet sugestiv, și ieși din apartament urmată de Gideon.

Josh așteptă să se închidă ușa și apoi se întoarse către cei trei bărbați.

— Ce s-a-ntâmpnat?

Aaron păși până în mijlocul salonului.

— Vrem să-ți punem câteva întrebări în legătură cu problema ostaticilor și cu pergamentul.

— Înainte să răspund la întrebări, trebuie să știu cui răspund. Nu-l cunosc decât pe Goner.

Aaron se încruntă.

— Lucrez la serviciile de securitate israeliene.

— Shin Bet?

— Agenții Shin Bet nu-și dezvăluie niciodată identitatea. Imaginează-ți că sunt un agent de pază.

— Eu sunt șeful Departamentului de Securitate de la AIA, îi spuse Giuseppe cât se poate de firesc, în vreme ce cerceta apartamentul.

— Moshe unde e? Nu lucrează cu voi?

Giuseppe încuviință din cap.

— Uneori, dar nu face parte din echipa de securitate. Toți membrii echipei sunt supravegheați, la fel și personalul de la AIA. Credem că șeful sectei lucrează la AIA. Și bănuim că mai are unul sau doi complici infiltrați.

— Aveți idee cine ar putea fi?

— Avem anumite bănuieli, spuse Aaron, dând ocol camerei. Dar în Israel, la fel ca în America, avem nevoie de dovezi solide ca să putem aresta pe cineva.

— Îmi puteți spune pe cine bănuieți?

Aaron clătină din cap.

— N-ar fi bine în acest moment.

Josh nu știa ce să înțeleagă. Era clar voiau să obțină informații de la el, dar fără să-i dea prea multe detalii.

— Aveți de gând să luați legătura cu răpitorii și să le dați pergamentul?

— Încă nu ne-am hotărât, zise Giuseppe. Încă ne mai gândim cum să acționăm.

Alte răspunsuri evazive. În curând o să devină plictisitor.

— Eu sunt de părere că nu trebuie să le dăm răpitorilor ce au cerut. Oricum or să-i ucidă pe ostatici. Și dacă fanaticii pun mâna pe pergament, îl vor distruge.

— De ce ar face așa ceva?

— N-aș putea să vă explic. Așa simt eu. M-am tot gândit la asta de când am vorbit cu Moshe. Am nevoie de ajutorul vostru. Am găsit un plan să-i păcălim pe răpitori. Dar trebuie să ajung la laborator diseară. Și mai vreau să dublați paza ca nu cumva să se întâmple ceva cu pergamentul.

— E perfect protejat, spuse Goner. La ce te-ai gândit?

— După părerea mea, tot ce au făcut până acum a fost pentru a ne distra atenția. Cred că scopul lor real este să fure pergamentul. Trebuie să facem ceva ca să nu se ajungă până acolo.

Capitolul 41

Danielle și bodyguardul hoinăreau prin pasajele înguste din Cartierul Creștin. În stradă era forfotă de cumpărători și pelerini, iar primejdiile te pândeau la tot pasul. Alu o sorbea din ochi, cu inima fremătându-i în piept. Era conștient că își asumă un risc enorm. Dar mai știa că ea l-ar putea îndrăgi și atunci nici nu ar mai conta dacă Santinelele află despre faptele lui. Pentru ea era dispus să renunțe la tot.

Alu așteaptă momentul prielnic să se apropie. Zări un hoț de buzunare care își urmărea potențialele victime. Se repezi asupra pungașului și îl lipi de un zid. Îl ridică de la pământ și îi urmări spaima din priviri.

— Am o treabă pentru tine, îi spuse, și îl lăsă jos.

Apoi îi făcu semn spre mulțimea de oameni.

— O vezi pe femeia de colo?

— Aia în blugi și tricou, îngăimă hoțul.

— Aia. Vreau să-i furi geanta și s-o iei la goană.

Ochii hoțului scânteiară, dar nu se clinti din loc.

— Du-te! îl amenință Alu. Fă ce ți-am spus!

Hoțul aruncă o ultimă privire către atacatorul său și o zbughi.

Se strecură prin mulțime până aproape de Danielle și îi smulse geanta în clipa în care ea întoarse capul. Așa cum prevăzuse Alu, bodyguardul o luă la fugă pe urmele hoțului. Gărzile de corp acționau din instinct, iar de data aceasta tocmai instinctul îl trădase. O lăsase pe Danielle singură în mijlocul drumului. Alu va face tot ce-i stă în putință pentru ca ea să nu mai fie niciodată în primejdie.

Îeși din mulțime, îi puse la gură o cârpă îmbibată în cloroform și o ridică în brațe. Se purta cu cea mai mare blândețe, sprijinindu-i capul pe umărul său. Oamenii ar fi putut crede că sunt împreună și că femeia se simte rău. Alu o duse până la un magazin de suveniruri de pe Via Dolorosa. Intră prin spatele prăvăliei și coborî pe trepte până într-o cameră rece și întunecată.

O puse jos și îngenunche alături de ea, așteptând să-și recapete cunoștința.

— Danielle, nu vreau să te rănesc. Vreau doar să vorbesc cu tine.

În ochii femeii se citea groaza.

— De ce faci asta? Doar m-ai eliberat.

— Nu te-ai gândit deloc la mine? o întrebă el, nedumerit. Am simțit că e ceva între noi.

— Ce tot spui?

— Eu... te iubesc.

Chipul lui Danielle se întunecă și clătină vehement din cap. Alu nu se așteptase la o asemenea reacție. Ar fi trebuit să se bucure că-l vede, și să-i spună că și ea îl iubește.

— Îmi dau seama că ești surprinsă, bâigui el, trecând de la nedumerire la umilință, dar...

Nu apucă să-și ducă fraza la bun sfârșit căci, pe neașteptate, se trezi cu învățătorul în fața lui.

— De ce ai adus-o aici pe femeie? răcni învățătorul. Ți-am spus să nu-mi mai nesocotești ordinele. Tu singur ți-ai semnat condamnarea la moarte.

Învățătorul se năpusti asupra lui și Alu încercă să se ferească, dar imediat fu copleșit de o durere ascuțită. Se prăvăli la pământ, secătuit de puteri. Își întoarse privirile spre Danielle, tânjind să o mai atingă pentru ultima dată. Dar trupul său voinic refuza să-l asculte, oricât de mult s-ar fi străduit. Întinde mâna. Poți să o mângâi pe față. Dar nu făcu nimic decât să o privească, până ce vederea i se întunecă.

Capitolul 42

Discuția lui Josh cu Goner, Aaron și Giuseppe se prelungi până spre după-amiază.

— Ce informații aveți despre fanaticii ăștia? Întrebă în timp ce le turna câte o ceașcă de cafea turcească.

Aaron o gustă și dădu din cap satisfăcut.

— Cele mai multe informații sunt confidențiale și nu le putem divulga decât cu aprobare.

— Atunci ce-mi puteți spune?

Cei trei ofițeri de securitate își aruncară o privire înainte ca Giuseppe să-i răspundă.

— Anul trecut, douăsprezece crime au rămas nerezolvate la Ierusalim și n-au fost comise de vreun grup terorist cunoscut. Bănuim că secta a comis cel puțin o parte din ele. Până acum, au fost discreți. Dar după evenimentele din ultima săptămână, am putut să facem o legătură între ei și acele crime.

— Au un nume?

— Am găsit manifeste împotriva arabilor și evreilor semnate „Santinelele”. Îi urăsc pe arabi din tot sufletul, dar nimic nu se compară cu ura lor față de evrei. Îi numesc „ucigașii lui Hristos”.

— Se știe că nu evreii l-au ucis pe Hristos, spuse Josh. Crucificarea era o formă de execuție specific romană. La vremea aceea, evreii îi omorau pe vinovați cu pietre.

Giuseppe și Aaron încuviințară. Josh continuă.

— Pilat din Pont era unul dintre cei mai nemiloși guvernatori romani. A ordonat crucificarea a mii de evrei. Până și împărații romani i-au cerut socoteală pentru cruzimea sa ieșită din comun. Pilat îi ura pe evrei, mai ales pe cei pe care îi socotea primejdioși pentru dominația romană. I-a crucificat fără pic de milă. Mai mult, din miile de evrei crucificați nu s-a găsit decât un schelet. Romanii nu permiteau ca victimele crucificării să fie îngropate. Lăsau trupurile pe cruce să fie mâncate de păsări și de sălbăticiuni. Voiau nu numai să-i umilească pe evrei, dar și să le dea un avertisment: asta vor păți toți cei care îndrăznesc să se opună Romei.

— Te pricepi la istorie, observă Giuseppe.

— Mai știu încă multe despre ură și bigotism.

Giuseppe râse amar.

— Ai nimerit în locul potrivit. Aici se află nucleul urii.

Josh arătă cu degetul.

— Dar este și nucleul credinței. Într-o bună zi, lucrurile se vor îndrepta.

Aaron lăsa jos ceașca și își turnă încă o cafea.

— Rămâne de văzut în ce fel.

Josh detesta cinismul din glasul agentului. Rămase cu privirile ațintite dincolo de lichidul maroniu, în propriul său trecut.

— Înainte eram un negativist. Credeam că omenirea e o cauză pierdută. Mi se făcea scârbă când citeam toate titlurile din ziare. Porneam televizorul și nu vedeam decât violență. Eram și eu ca majoritatea oamenilor; nu credeam că pot ajuta cu ceva, și atunci am încercat să devin imun. Să nu mă preocupe decât problemele mele. Acum îmi dau seama că am greșit. Am de gând să ajut atât cât îmi va sta în putință.

Niciunul dintre bărbați nu spuse nimic. Josh nu intenționase să le țină o predică, dar cuvintele îi alunecaseră pur și simplu de pe buze. Era ca și când altcineva le-ar fi rostit în locul lui. Își dădu seama că e cazul să schimbe subiectul.

— Cum aveți de gând să protejați pergamentul și să-i salvați pe ostatici?

Îi răspunse Giuseppe, vizibil recunoscător pentru noul subiect de discuție.

— Încă nu am hotărât cum să acționăm în privința ostaticilor, dar pergamentul este ținut la muzeu într-un seif de maximă siguranță.

— Dar cum îl protejați dacă Santinelele s-au infiltrat deja în AIA?

— Nu are nimeni acces la pergament. Eu și cel mai apropiat coleg al meu suntem singurii care cunoaștem cifrul seifului.

— Sper că acel coleg e de încredere.

— Mi-aș lăsa viața în mâinile lui.

— Ce-aveți de gând să faceți în privința cererii lor?

— Suntem de acord cu tine că este inutil să dăm pergamentul în schimbul ostaticilor, zise Aaron. Dacă nu reușim să-i salvăm, vor fi omorâți.

Josh se bucura că îi împărtășeau punctul de vedere.

— Am un plan prin care să salvăm ostaticii fără să pierdem pergamentul. Ne-ar ajuta să vedem ce urmăresc de fapt.

— S-auzim.

— Aveți vreun vas vechi care să semene cu cel în care se găsea pergamentul?

Giuseppe confirmă.

— Vasul e destul de banal.

— În acest caz, aveți unul de care să vă puteți lipsi?

— Cred că da.

— După cum am spus și mai devreme, diseară trebuie să intru în muzeu. Nu trebuie să știe nimeni că sunt acolo. O să-mi mai trebuiască niște chestii: piele de oaie și ceva de scris, un obiect care se folosea acum două mii de ani.

Giuseppe se încruntă.

— Ce anume urmărești?

— Să eliberez ostaticii și, în același timp, să aflu cine este șeful Santinelelor.

Capitolul 43

Danielle nu se întorsese până la plecarea celor trei agenți de securitate. Era oarecum bizar, căci ea nu ar fi putut anticipa că discuția se va prelungi atât de mult. Totuși, după răpire stătuse așa de mult în casă, încât Josh își închipui că dorea să profite din plin de timpul petrecut afară.

Se duse în dormitor și deschise fișierul în care era salvată copia pergamentului. Nu avea încă nicio certitudine cu privire la motivele Santinelelor și nici dacă aceștia erau în realitate răpitorii. Trebuia să traducă mai mult; până când nu îi va afla secretele, nu va reuși să

Înțeleagă din ce motiv cineva ar putea recurge la asemenea măsuri extreme pentru a pune mâna pe pergament.

Josh remarcă de îndată că pasajele care urmau erau oarecum diferite. Tot în aramaică erau scrise, iar traducerea era tot greoaie. Dar, de data asta, sarcina devenea și mai anevoioasă din pricina literelor care lipseau. Studiind ecranul laptopului, spațiile goale începură să-i sară în ochi. Să formeze oare o imagine? Nu se distingea nimic. Poate că ascundeau vreun mesaj. Prima literă lipsă era a cincizecea din fragment și era singura omisă. Următoarea era după o sută de litere și nu lipsea doar una, ci cinci. Tiparul se păstra până la a o sută cincizeci și șasea literă, de unde lipseau alte cinci. Pe urmă, la cea de-a două sute unsprezecea, lipseau șapte litere. Josh era complet dezorientat, iar confuzia spori în clipa în care observă că alte șapte litere lipseau în dreptul celei de-a două sute șazeci și opta. Ultimul spațiu gol se găsea la litera trei sute douăzeci și cinci, unde lipseau acum opt litere. Din acel punct, textul devenea cursiv.

Josh examina tiparul literelor omise și notă 1-5-5-7-7-8. Nu-i spunea absolut nimic. Combină literele în diferite moduri, încercând să descopere un tipar ori un cod. Dacă era un mesaj ascuns, el nu izbutea să-i dea de cap.

Toate au un sens, își spuse în sinea lui, deși cuvintele nu păreau să-i aparțină. Scutură din cap ca pentru a-și limpezi gândurile. Nu mai reușea să fie obiectiv în nicio privință. Se forța prea tare sau, din contră, insuficient?

Își părăsi locul pentru o clipă ca să verifice dacă Danielle s-a întors, dar în salon nu erau decât bodyguarzii lui. Pe unde o fi umblând? Și de ce era așa de îngrijorat?

Conștient că o va lua razna dacă se apucă să-și imagineze tot felul de scenarii, se întoarse în dormitor și se concentră asupra traducerii. Ca și în dățile anterioare, activitatea îl absorbi într-atât, încât nici nu băgă de seamă trecerea timpului.

*

La început am crezut în învățăturile fariseilor care spuneau că într-o bună zi morții se vor trezi la viață. Acum împărtășesc convingerile unui grup din deșert, cunoscut drept Comunitatea, care spune că învierea va fi mai degrabă spirituală, și nu fizică. Moartea nu mă sperie, căci sunt convins că spiritul meu este veșnic.

Trăiesc într-o țară înrobătă. Turma mea suferă într-o lume a inegalității și nedreptății. Mi-aș dori să le aduc lumina speranței într-un viitor mai bun. În ochii lui Dumnezeu, suntem toți egali.

Unde sălășluiește Dumnezeu? În suflet și în minte. O parte din noi dăinuiește de la începuturile Genezei. Ea este scânteia divină. Deschide-ți inima și o vei simți.

Darul vindecării cu care am fost înzestrat se datorează numai credinței. Am văzut demoni cu chipuri vinovate, spirite necurate, frustrare, păcate și necredință. Le-am alungat din oameni și în locul lor am sădit credință, un spirit curat și bunătate. Noi, oamenii, avem puterea de a alege între bine și rău, căci amândouă sălășluiesc în noi. Dacă furi, siluiești ori ucizi, vei fi pedepsit pentru faptele tale. Lucrurile mărunte pot fi iertate, dar iertarea trebuie câștigată. Credința nu este un motiv să ucizi sau să-ți rănești semenii. Toți cei ce se folosesc de Scriptură ori de alte învățături sfinte pentru a-și scuza fărădelegile vor suferi pedeapsa cea mai înfiorătoare – își vor pierde sufletul pentru vecie.

Citind fragmentul, Josh se duse imediat cu gândul la Santinele. Era tot mai convins că

membrii acestei grupări fanatice – indiferent cine-ar fi fost ei – doreau să țină ascuns conținutul pergamentului. Apoi un alt gând îi răsări în minte – acela că nu se vor da în lături de la nimic pentru a păstra secretul pergamentului.

Josh aruncă o privire pe fereastră. Începea să se lase întunericul. Ieși din cameră din nou ca să o caute pe Danielle. Nu se întorsese. Și în clipa aceea, avu certitudinea că era în mare primejdie.

Josh nu prea știa ce să facă. De ce pățea mereu așa când era vorba de Danielle? Să meargă să o caute? Unde? Ierusalimul era prea mare și nu avea nici cea mai vagă idee de unde să înceapă.

Își verifică ceasul și văzu că se apropie de ora 19:00. Nu peste mult timp trebuia să plece la muzeu. Cum putea face asta când femeia iubită era în pericol? Pe de altă parte, nu avea niciun dubiu că vinovați erau cei care o mai răpiseră o dată: Santinelele; în cazul în care căzuse din nou în mâinile lor, planul lui ar fi putut-o salva. S-ar putea să fie unica lor șansă. În secunda următoare, sună telefonul și Josh se repezi la el, în speranța că va auzi vocea lui Danielle la capătul firului.

— Alo? spuse el, cu glasul plin de speranță.

Se lăsă o clipă de tăcere, urmată de un glas binecunoscut.

— Ostaticii sunt la noi și vrem pergamentul.

Josh simți că îi îngheață sângele în vine.

— Cum îi cheamă pe ostatici?

— Știi bine cum îi cheamă.

— Să nu încerci să mă păcălești. Spune-mi ce dorești.

Vocea păru să șovăie din nou.

— Adu vasul și pergamentul la Biserica Sfântului Mormânt mâine la ora 16:00. Să nu faci vreo prostie, altfel omoram ostaticii. Tu singur trebuie să-mi dai vasul și tot ce-i în el. Pe urmă, eliberăm ostaticii. Dacă vedem picior de polițist sau vreun agent de securitate, vor muri și ostaticii... și tu. Îți garantez că veți avea parte de o moarte lentă și dureroasă.

Josh își aminti ce le spusese lui Moshe și agenților de securitate despre schimbul pentru eliberarea ostaticilor. Dar, odată pus în fața realității, nu mai știa cum să reacționeze. Mai poate spune că schimbul este inutil dacă de asta depinde salvarea lui Danielle?

— Danielle Ben Daniel se numără printre ostatici? Întrebă Josh, neizbutind să-și ascundă emoția din glas.

Dar la capătul celălalt al firului nu mai era nimeni.

Capitolul 44

Danielle se trezi imobilizată, legată la ochi și la gură, în portbagajul unei mașini sau al unei dubițe. Se auzea zgomotul motorului, iar trepidațiile și hurducăielile îi indicau că este dusă undeva, dar unde anume? Era imposibil să-și dea seama și pe deasupra nici nu era sigură că

vrea să-și frământa mintea cu asta. Preferă să se zbată să-și desfacă legăturile, dar fără niciun rezultat. I se părea incredibil să treacă din nou prin așa ceva.

Mașina se zgâlțâi și o durere ascuțită o săgetă prin piciorul stâng. Funiile o strângeau. Celui care o legase nu prea îi păsa de viața ei. Întunericul deveni de nepătruns, iar timpul părea infinit. Mergeau de multă vreme.

Îi veni în minte bărbatul cu mască cu chip de șarpe, cel care îl omorâse pe Alu. Vocea lui i se părea cunoscută. Dar unde oare o mai auzise?

O s-o caute Josh? Oare avea cum să o caute? Când se întorsese după ce fusese răpită prima oară, Josh îi spusese cât de tare se chinuise să găsească o cale să ajungă la ea. Va fi altfel acum?

Ar fi fost prea puțin spus că relația lor o tulburase profund. Niciodată nu mai iubise cu atâta patimă. Știa tot ce era de știut despre relațiile pasionale – trăise destule la viața ei – dar aceasta era cu totul diferită. Oricât ar fi părut de ciudat, simțea că pe Josh îl cunoaște din alte timpuri. Și totuși, de când îl întâlnise, viața ei era veșnic în primejdie. Poate că era un semn să se despartă de el înainte de a fi prea târziu, dacă nu cumva era deja prea târziu. Poate că relația cu Josh implica mult prea multe riscuri.

Mașina se zdruncină din nou și Danielle se luptă să-și alunge acele gânduri din minte.

Capitolul 45

Cu ochii pe fereastra mașinii de securitate de la AIA, Josh privea sfera încinsă și portocalie, ultimele rămășițe ale soarelui ce apunea pe cerul Ierusalimului.

Ajunseră la muzeu cu câteva minute înainte de ora 20:00. În fața clădirii nu se zărea nici urmă de pază, dar, în clipa în care puse piciorul înăuntru, dădu cu ochii de Giuseppe și alți câțiva agenți. Trei gardieni erau postați în laborator și alți doi în partea din spate a clădirii, chiar în fața seifului ce adăpostea pergamentul. Cu toate acestea, Josh nu se simțea foarte protejat. Santinelele erau oameni șireți și se dovediseră capabili de orice.

Pe o masă din laborator se găsea un vas. Spre ușurarea lui, observă că era identic cu cel descoperit de el. Lângă acesta, se zărea o piele de oaie și un instrument de scris din secolul I. Până să pună totul la punct, soarele apusese deja, iar prin ferestre pătrundea umbra ireală a amurgului. I se părea că pășise într-o altă lume, într-un alt timp.

Luă prima bucată de piele și se puse pe scris în aramaică, reproducând cu exactitate cuvintele pe care le tradusese. Le studiasse cu atâta atenție încât îi rămăseseră întipărite în minte. Dar mai era ceva. Pergamentul trezise o parte a creierului latentă până în acel moment, o parte care trata momentele de criză cu o luciditate desăvârșită.

Dură mai bine de o oră până să termine prima bucată și la a doua merse puțin mai repede. Dar exact în clipa în care se pregătea să se apuce de cea de-a treia, încăperea se cutremură de bubuitul unei explozii. Venea dinspre spatele clădirii și Josh știu pe loc care fusese ținta: seiful.

Josh dădu fuga pe coridor, unde se intersectă cu patru agenți care alergau în aceeași direcție. Nu apucară să facă prea mulți pași, când coridorul se umplu de pocnetele mitralierelor. Când în cele din urmă reușiră să ajungă la locul exploziei, doi gardieni zăceau morți și peste tot se

zăreau pete de sânge și resturi umane. Exploziadeschisese ușa seifului și Josh rămase înmărmurit în fața găurii din zid. Se uită după vas, deși știa prea bine că nu mai este acolo. Din afara clădirii răsunară noi împușcături, așa că Josh se strecură prin gaura din zid și ieși în curtea din spatele muzeului. Descoperi încă două cadavre, doar că, de data asta, indivizii erau îmbrăcați în hainele tradiționale ale asasinilor arabi din Evul Mediu. Din spatele vălurilor, nu li se zăreau decât ochii. Aerul duhnea a explozibil și excremente.

Giuseppe sări peste zid, urmat de Goner.

— Au fost trei atacatori și i-am omorât pe toți.

— Parcă ziceai că securitatea e maximă, îi reproșă Josh.

— Noi le-am spus agenților să stea înăuntru, ca să nu atragă atenția, spuse Giuseppe. Așa i-am fi putut prinde în clădire. Chiar nu ne-așteptam să vină prin spate și să folosească explozibil.

— Aici nu sunt decât doi morți. Unde-i al treilea?

Giuseppe se uită spre stradă.

— Am tras și l-am omorât tocmai când urca într-o mașină. Era un taxi particular, probabil al vreunui arab din oraș.

— Din câte știam eu, Santinelele nu au origine arabă.

— Indivizii ăștia sunt mercenari.

Josh mormăi ceva la auzul ultimei informații. Nu făcea decât să-i amintească faptul că miza jocului îl depășea.

— Spuneți-mi vă rog că ați recuperat pergamentul.

— Nici nu era nevoie.

— Cum adică? Întrebă Josh, neîncrezător.

— Nu era în seif. Nu ne jucăm cu măsurile de securitate.

Capitolul 46

Josh se întoarse la apartament, sperând să o găsească pe Danielle acolo. Era aproape ora 2:00. Boaz, bodyguardul, sforăia pe canapea. Josh îl zgâlțâi până se trezi.

— Mă bucur să văd ce ocupat ești.

— Doar ce-am adormit, îi răspunse Boaz, căscând. Cât e ceasul?

Josh îi arată spre ceasul de pe perete.

— E două! Nu-mi vine să cred, exclamă Boaz, sincer mirat. Ultima oară când m-am uitat era 12:30.

— Danielle s-a-ntors?

— N-am văzut-o.

Josh nu putea ignora golul pe care-l simțea în stomac. Evenimentele sângeroase de la muzeu nu făcuseră decât să-i aducă aminte că dușmanii săi nu aveau chef de glume. Era sigur că o răpiseră din nou pe Danielle. Însă nu știa dacă femeia mai era ori nu în viață.

Se duse în dormitorul lui Danielle să verifice singur, apoi se îndreptă spre camera lui. Nici nu

se punea problema să doarmă; poate că va reuși să avanseze cu traducerea. Dar, în clipa în care intră, observă că geanta în care ținea laptopul stătea deschisă pe pat. Cineva intrase și-l furase. Josh se năpusti în salon.

— Boaz, când nici eu, nici Danielle nu suntem acasă, treaba ta e să păzești apartamentul și să nu lași pe nimeni înăuntru.

— N-a intrat nimeni.

— Ei, să știi că a intrat cineva în camera mea și mi-a furat laptopul.

— Nu se poate. N-am plecat de-aici nicio secundă.

— Ai dormit cel puțin o oră. De ce nu mai sunt și alți agenți?

— Amos stă de pază afară. Tura lui e de la 11 la 7.

Josh se uită spre ușă, intersectându-și privirea cu propriul bodyguard.

— Nu l-am văzut când am intrat.

— Cum e posibil? spuse Boaz, ridicându-se de pe canapea.

Deschise ușa, căutându-l pe Amos din priviri, apoi o porni spre capătul coridorului. Josh se ținu după el.

Amos nu se zărea pe nicăieri și Boaz se îndreptă spre lift.

Josh îl opri.

— Mai bine o luăm pe scări.

Se năpustiră pe trepte și Josh fu cât pe-acți să cadă în clipa în care se lovi de un corp ce zăcea la etajul întâi.

— Cred că l-am găsit pe Amos.

Verifică să vadă dacă are puls. Inima lui Amos încă bătea. Observă că avea un cucui. Cineva îl lăsase fără cunoștință. După câteva minute, Josh izbuti să-l facă să-și vină în simțiri.

— Unde mă aflu? întrebă Amos, amețit.

Josh și Boaz îl apucară de brațe și îl duseră în apartament. După ce îl așezară pe canapea, Josh se duse în camera lui să verifice ferestrele. Erau încuiate. Controlă și în camera lui Danielle, dar și acolo totul era în regulă.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Boaz.

— Cel care mi-a furat laptopul l-a luat pe Amos pe nepregătite și l-a lăsat lat. Au avut probabil o cheie, altfel te-ar fi trezit. Când m-am apropiat de tine, am simțit un miros vag, ca de cloroform. Au văzut că dormi și n-au vrut să riște să te trezești cumva.

Boaz încuviință cu o mină serioasă.

— Ce-ar fi să-l duci acasă pe Amos? Când își mai revine, vreau să vorbesc cu el.

Boaz se uită la bodyguardul lui Josh.

— Nu e bine să fie doar un om de pază.

Josh n-avea niciun chef să se poarte cu mânuși.

— Nu văd care-i marea diferență.

Boaz încercă să protesteze, dar se lăsă repede păgubaș. Știe că a dat-o-n bară, își zise Josh. Doar că nu realizează în ce hal. Înainte să plece împreună cu Amos, Boaz insistă să-i lase lui Josh pistolul său.

— Mai bine doi oameni înarmați decât unul singur, îi spuse el.

Vor izbuti oare doi oameni înarmați să țină piept Santinelilor?

Capitolul 47

Sleit de oboseală, Josh se lungi pe pat, chinuindu-se în zadar să așipească. Inima îi zvâcnea nebunește; o auzea și chiar își simțea pulsul în urechi. Închise ochii încă o dată, dar începu să se zvârcolească de pe o parte pe alta. Nu avea niciun rost.

Se ridică din pat și se așeză într-un colț al camerei în poziția lotusului. Poate că, dacă va medita puțin, va reuși să adoarmă. Orice lucru cât de mic îi era de folos în situația dată, căci ziua ce va urma avea să fie una dintre cele mai grele din viața sa.

Închise ochii și respiră adânc. Zadarnic. Prin minte îi goneau imagini cu Danielle. Mângâierea ei, trupurile lor înlănțuite, o privire cum nu mai întâlnise la nicio altă femeie. Se întrebă dacă va mai apuca să o vadă vreodată.

Se întrebă același lucru și în privința pergamentului. Originalul dispăruse, la fel și copia de pe laptopul său. Pe cea salvată pe serverul de la serviciu nu o putea accesa și, chiar de-ar fi reușit, nimeni nu-l va crede că e reală. Dacă nu pune mâna pe pergamentul original, nu va mai apuca să citească vreodată cuvintele pe care le-a tradus, cuvinte ce-i rămăseseră întipărite în memorie.

Josh inspiră iarăși adânc. Prin fața ochilor îi treceau nuanțe de roșu, albastru, galben, verde și purpuriu, dar tot nu reușea să se relaxeze. În cele din urmă, recurse la metoda scării.

Aceasta părea ceva mai promițătoare. Cu fiecare treaptă, simțea că se afundă tot mai mult în subconștient. Număra fiecare treaptă în parte: 199, 198... Coborî tot mai adânc, până când se simți complet relaxat și conectat la propriu-i subconștient.

Vreme de câteva minute, nu văzu nimic. Apoi, distinse din nou cele patru umbre care se transformară în năluci fără chip. Pe urmă, apăru și o a cincea nălucă. Aceasta se așeză în mijloc, ca și când și-ar fi asumat locul de onoare. Fantoma din mijloc făcu un pas înainte și luă chipul unui bărbat cu ochi mari și negri și un nas proeminent. Avea o față comună, dar ochii cei mai pătrunzători pe care îi văzuse Josh vreodată. Nu-l întâlnise pe bărbat – ori nălucă – niciodată; totuși, îi părea curios de familiar.

De parcă i-ar fi citit gândurile, năluca rosti cu o voce adâncă și puternică:

— Sunt cine sunt.

— Ce dorești de la mine? Întrebă Josh.

— Tu ai puterea, mintea și, mai presus de toate, curajul de a schimba ceva în lume.

— La fel ca toți ceilalți.

— Nu în aceeași măsură. De ani și ani nu au mai existat oameni ca tine. Uită-te la noi cinci. Suntem parte din ființa ta.

Josh era complet nedumerit.

— Nu fi tulburat. Tot ce ai fost și ce vei fi sălășluiește deja în tine. Pătrunde mai adânc în memoria genetică, căci pe noi ne găsești în subconștientul tău. Vei avea nevoie de toată forța cu care ai fost înzestrat și chiar și aceea s-ar putea să nu-ți fie de ajuns. Astăzi, lumea e cu mult mai complicată, iar problemele ei mai grave; dar tu trebuie să-ți urmezi propria cale. Spiritul îi zâmbi.

— Îți urez să izbândești de această dată. Când ai nevoie de mine, ascultă-ți instinctele.

Năluca se făcu nevăzută imediat ce termină de vorbit. Minte lui Josh rămase împietrită pentru câteva minute. Nu-i mai apărură alte imagini. Apoi, gândurile îl învăluiră. Ce se petrece? Oare toate aceste evenimente aveau o semnificație mai profundă? În momentul în care descoperise pergamentul și se apucase să-l traducă, presimțise o experiență transcendentă, o evoluție majoră izvorâtă din mesajul acestuia și poate însăși dovada pe care o căutase de-o viață. În schimb, nu făcea decât să-i reamintească de ce pusese mereu la îndoială valoarea adevăratei credințe. Credința învrăjbea. Credința năștea mereu violență. Și, adeseori, credința nu era răsplătită. Deprimarea sa deveni și mai adâncă. Se apucase să mediteze în speranța că va obține răspunsuri, nu confirmarea propriilor îndoieli. Încercă să coboare din nou treptele minții. Numără zeci de trepte și se opri. Pe scara întunecoasă se zărea o bucată de hârtie – o pagină din pergament. O privi îndeaproape, încercând să înțeleagă ce caută acolo. Băgă de seamă cuvinte pe care le omisese în momentul în care făcuse traducerea, cuvinte inexistente în aramaică. *Ribbono shel Olam.* Acum când le privea, totul devenea limpede. Cuvintele erau în ebraică, nu în aramaică. Ce urmărise autorul? *Ribbono shel Olam.* Le mai auzise și cu altă ocazie, deși nu-și amintea când anume. Era clar că nu aparțineau limbajului colocvial. Se strădui să-și amintească traducerea și în cele din urmă izbuti. Stăpânul universului. Josh cercetă propozițiile din jurul sintagmei, dar nu găsi nimic care să le lege. Atunci ce căuta acolo? Se concentără asupra cuvintelor și le rosti de mai multe ori. *Ribbono shel Olam.* *Ribbono shel Olam.* *Ribbono shel Olam.* Simți cum transa devine tot mai adâncă, parcă ar fi pătruns într-o parte neștiută a minții sale. Câteva minute mai târziu, auzi o voce familiară, care cu siguranță nu îi aparținea. „Cuvintele acestea au o putere nemăsurată. Le repet de nenumărate ori și ele mă conduc la scânteia divină. Scânteia divină este în tine. Este în noi toți, dar puțini au simțit-o și încă mai puțini s-au folosit de ea. Vei găsi toate răspunsurile pe care le cauți.” Vocea se stinse și Josh se trezi brusc în camera sa. În urechi îi răsunau zgomote pe care le ținuse la distanță în timpul meditației. Apoi deschise ochii și se văzu acoperit de sudoare. Să-și fi început oare transcendența?

Capitolul 4

Josh dormi în jur de patru ore și se trezi sâmbătă dimineața la ora 8. Se îmbracă în grabă și puse pistolul în buzunarul pantalonilor kaki. Arma îl cam stânjenea, dar, dată fiind situația, nu

prea avea de ales. Boaz avea dreptate.

Josh o porni spre Orașul Vechi, însoțit de bodyguardul său. Din când în când, arunca câte o privire în jur, iscodind pe oricine i s-ar fi părut suspect. Nu pierdea din ochi nicio mașină ori persoană pe o rază de o sută de metri. Toată lumea era un potențial dușman.

Pătrunseră în Orașul Vechi pe Poarta Jaffa. De câte ori venea aici, avea senzația că se întoarce în timp. Îi plăceau străduțele pavate cu piatră și amestecul de arhitectură antică și medievală; dar destinația lui era ceva mai actuală – un Internet Café din centrul Cartierului Evreiesc. În drumul său, Josh zări arabi bătrâni, evrei, preoți, pelerini și turiști. Pe el preoții îl îngrijorau. De câte ori dădea cu ochii de cineva îmbrăcat în haine preoțești, se temea că ar putea fi o Santinelă. Cu toate acestea, toți trecătorii păreau inofensivi.

Ajunseră la cafenea, dar era închisă. Uitase că este Sabatul și că toate prăvăliile din Cartierul Evreiesc sunt închise.

Porni spre Cartierul Creștin, în speranța că va găsi acolo un centru de internet. Spre deosebire de Cartierul Evreiesc, în cel Creștin mișuna o mare de turiști și pelerini. Străbătura câteva străzi și când, în cele din urmă, dădură de un Internet Café, se așeză la computerul cel mai izolat. Se conectă și introduse parola care să-i permită să intre în serverul departamentului de arheologie de la Universitatea din Pennsylvania. Josh era bucuros că sistemul de securitate, creat de unele dintre cele mai strălucite minți din universitate, era aproape imposibil de spart chiar și de cei mai pricepuți hackeri.

Odată conectat la rețeaua departamentului, introduse o parolă din șase caractere, care îi deschise o nouă fereastră în care introduse o a treia parolă din opt caractere. Acum putea să intre în computerul din biroul său. Tastă parola de la fișierul în care salvase fotografiile pergamentului și documentul îi apără pe ecran.

Urma partea cea mai dificilă. Josh știa că are o memorie fantastică. Dintotdeauna fusese așa. Își amintea chiar și cele mai mărunte lucruri. Dar va reuși să memoreze cinci pagini în aramaică în gălăgia din cafenea? Nu avea încotro, dacă voia într-adevăr să traducă și restul pergamentului și să-i afle secretele.

Apelând la unele tehnici pe care și le dezvoltase în timpul transelor, Josh își concentră toată atenția asupra paginilor. În mai puțin de o oră, pergamentul era memorat, întipărit pentru totdeauna în mintea sa.

— Ce-ai făcut acolo? îl întrebă bodyguardul la întoarcere.

— Am vrut să verific ceva.

— Păreai foarte concentrat.

Josh îl fixă cu privirea.

— Era ceva important.

Își continuă drumul prin Cartierul Creștin; Josh tot întorcea capul să vadă dacă sunt urmăriți. O persoană i se părea suspectă, dar merse mai departe. După încă o sută de metri, băgă de seamă că necunoscutul era tot în urma lor. Bărbatul era îmbrăcat ca un turist oarecare, cu o șapcă de baseball de la New York Yankees și un tricou alb cu inscripția „Ierusalim, orașul lui Dumnezeu”. Era proaspăt ras și nu avea nicio trăsătură distinctivă. Cu excepția faptului că avea aproape 1,90 m înălțime, bărbatul nu atrăgea atenția prin absolut nimic.

Josh și garda sa de corp intrară într-un magazin de suveniruri, prefăcându-se că examinează marfa; dar Josh nu îl pierdu din ochi pe necunoscutul care se opri în fața magazinului, părând să admire orașul.

— Ce zici de tipul ăla? Își întrebă Josh bodyguardul.

— Asta voiam și eu să te întreb. Să fim cu ochii-n patru.

Câteva minute mai târziu, ieșiră din magazin și se îndreptară spre Poarta Jaffa. Necunoscutul se zărea încă în spatele lor, așa că Josh schimbă direcția și o porniră spre Biserica Sfântului Mormânt. Odată ajunși la intrare, observară că urmăritorul se făcuse nevăzut.

Josh analiză mulțimea de turiști și pelerini înșirați în Rotondă pentru a intra la mormântul lui Iisus. Nimic dubios, cel puțin, nu deocamdată. Schimbul trebuia să aibă loc la ora 16:00, iar Josh nu avea de unde să știe dacă Santinelele aflaseră că nu are pergamentul original. Oare își schimbaseră planurile? Era Danielle printre ostatici? Cum să procedeze de acum încolo? Se întoarse către bodyguard.

— Să plecăm.

Bine că bodyguardul nu întrebuse încotro merg, căci Josh nu ar fi știut ce să-i răspundă.

Capitolul 49

În speranța că o schimbare de peisaj îl va ajuta să-și limpezească gândurile, Josh se așează pe terasa barului celebrului hotel King David, locul în care se cazau toate vedetele și șefii de stat. Dincolo de toate frământările sale, nu se putea abține să nu admire priveliștea uluitoare a Vechiului Oraș, spațiul în care miturile se împleteau cu realitatea. Țârâitul telefonului mobil îl trezi din reverie.

— Pe unde-ai umblat? De o oră încerc să iau legătura cu tine.

Era Giuseppe.

— Am avut telefonul închis. Care-i problema?

— Azi-dimineață a mai avut loc un incident în fața muzeului.

Josh simți că se sufocă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu vreau să discutăm la telefon. Trimit o mașină după tine în cincisprezece minute.

— Sunt la hotelul King David.

— Te luăm de la intrare.

*

Josh coborî din mașină și trase de câteva ori aer în piept înainte de a intra în muzeu. Șeful securității îl aștepta în hol.

— Să mergem în birou, îi spuse Giuseppe, îngândurat.

— Ce se petrece?

Răspunsul îi dădea fiori, simțind că se întâmplase ceva îngrozitor.

— Hai în birou. Prefer să discutăm între patru ochi.

Odată ajunși acolo, Josh luă loc pe scaunul tare și incomod din fața mesei lui Giuseppe.

Acesta îi întinse un pachet de țigări.

— Fumezi?

— Nu, dar tu poți să fumezi fără grijă.

Josh așteaptă într-o tăcere chinuitoare până când Giuseppe luă bricheta și își aprinse o țigară, o marcă israeliană de care nu mai auzise.

Giuseppe trase câteva fumuri, apoi spuse:

— Azi-dimineață a fost descoperită în fața muzeului o valiză în care se aflau rămășițele a două cadavre.

Josh își ținu respirația, iar Giuseppe continuă:

— Cadavrele au fost ciopârțite și decapitate. Unul este al reverendului Barnaby și celălalt al lui Gideon Shapiro, unul dintre agenții noștri.

Josh îl privea năucit. Gideon plecase de la apartament împreună cu Danielle. Nu reușiseră deloc să ia legătura cu el. Acum știau de ce.

— Și Danielle?

Giuseppe mai trase o dată din țigară, apoi o stinse în scrumieră.

— M-am tot gândit dacă să-ți arăt asta, dar n-am încotro. Pe bustul lui Gideon era prinsă o fotografie. O fotografie a lui Danielle.

Giuseppe îi întinse fotografia și Josh simți o durere ascuțită în piept și stomac. Danielle era întinsă pe un altar, legată la mâini și cu ochii închiși. Îl năpădiră lacrimile. Tristețea și ura erau covârșitoare.

— E...

— E posibil să fie în viață. Nu se distinge din fotografie. Agenții mei încearcă să găsească indicii care să ne conducă la locul în care a fost făcută. Am început să verificăm toate siturile religioase, mai ales pe cele vechi, ca să vedem care ar putea fi altarul din poză.

Dacă trăiește, trebuie să o salvez, își spuse Josh, înnebunit de spaimă. Dacă nu, Santinelele trebuie să plătească pentru moartea ei.

Josh își puse mâna pe umărul lui Giuseppe.

— Nu mai am nevoie de agenții voștri de pază. Pot să mă apăr și singur. Trebuie să pot acționa independent.

— E o prostie. Ești încă în primejdie și trebuie să fii păzit nonstop.

— Mă descurc, îi spuse Josh răspicat.

— Nu te pot lăsa să acționezi de unul singur.

— N-am nevoie de permisiunea ta. Doar să nu mă încurci.

Giuseppe nu spuse nimic. Josh era hotărât să nu accepte niciun fel de amestec al acestuia.

Într-un final, Giuseppe își mai aprinse o țigară.

— Trebuie să ne ții la curent cu tot ce faci.

— Bineînțeles. Deși mă îndoiesc că va fi nevoie din moment ce o să mă urmărești pas cu pas.

Giuseppe oftă și îi dădu dreptate.

— Normal.

— Unde e pergamentul?

Înainte să apuce să răspundă, în birou dădu buzna un agent de pază.

— E cineva la telefon care insistă să discute cu tine. Zice că are informații despre uciderea lui Barnaby și Gideon.

— Fă-mi legătura aici și ai grijă să înregistrezi convorbirea.

— Poți să-l pui pe speaker? spuse Josh. Aș vrea să aud și eu.

Giuseppe apăsă butonul de speaker.

— Giuseppe Kaplan la telefon.

— Să înțeleg că ați avut timp să ne admirați opera? Îl ironiză vocea cunoscută de la capătul celălalt al firului. Și femeia are parte de un tratament special. Cu ea avem de gând să ne distrăm ceva mai mult.

Josh răbufni.

— Sunteți niște demenți.

Vocea izbucni în râs.

— Văd că aveți companie. Domnul Cohan presupun. Aș vrea să-i transmit că avem planuri mari și în ceea ce-l privește.

Încă înfierbântat, Josh reuși totuși să se stăpânească și să se așeze la locul lui. Giuseppe se apropie de telefon.

— Ce dorești?

— Încă mai am câțiva ostatici. Nu credeam că voi fi nevoit să-i cedez în schimbul pergamentului, dar, după catastrofa de aseară, sunt dispus să fiu mai generos și să facem o înțelegere. Voi reveni cu instrucțiunile.

Convorbirea se întrerupse.

Josh simțea o mânie nebănuită. Ar fi vrut să intre prin telefon și să-l sugrume pe nenorocit cu mâinile sale.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă el, încercând să-și folosească furia în unicul mod constructiv care-i stătea la îndemână.

Giuseppe clătină ușor din cap, vizibil afectat de ultimele evenimente.

Josh își dădu seama că există orori cu care nu te obișnuiești niciodată.

— Nu sunt sigur. Ai terminat ce aveai de făcut aseară?

— Nu, m-a întrerupt explozia.

— Vreau să termin.

— Vrei să-l folosești?

— Doar dacă n-am de ales.

Josh nu voia să piardă vremea, dar își dădea seama că toată povestea asta s-ar putea dovedi utilă.

— Îl termin înainte să plec. Pe urmă, o să dau de urma Santinelelor.

— Cum o să faci asta?

— Habar n-am, recunosc el. O să mă las condus de instinct.

— Îți vor trebui niște instincte supraomenești. Sigur nu vrei pe cineva să te apere?

Josh îl privi fix în ochi.

— Fii sincer, Giuseppe. Nu mă poți proteja, așa cum n-ai putut s-o aperi nici pe Danielle. Nu-mi trebuie cineva care să mă încurce.

Capitolul 50

Josh ieși din muzeu și luă un taxi până la intersecția dintre străzile St. Mark și Khabad, punctul de întâlnire al celor trei cartiere: Creștin, Evreiesc și Musulman. Ajuns acolo, o scară abruptă îl conduse în punctul cel mai înalt din Orașul Vechi. Era locul ideal din care puteai admira puzderia de oameni de pe străzi.

Îți vor trebui niște instincte supraomenești. Cuvintele lui Giuseppe îi răsunau în urechi. Instinctele erau tot ce avea – instinctele și câteva informații încâlcite despre o posibilă sectă mistică. Dar, ca s-o găsească pe Danielle, instinctele supraomenești nu-i vor fi de ajuns. Avea nevoie de ajutorul divinității.

Josh se cațără și mai sus până ce i se înfățișă splendidul Dom al Stâncii, al treilea loc ca importanță religioasă din lumea musulmană, după Mecca și Medina. De acolo, Josh își găsi următoarea destinație. Dincolo de antenele satelit și zidurile caselor, se ivea Biserica Sfântului Mormânt, cu cele două domuri impozante. Cel mai mare era de-a dreptul impunător, căci adăpostea mormântul lui Hristos. Sute de oameni se perindau pe poarta bisericii. Își găsisese în sfârșit locul perfect din care să poată urmări mulțimea de dedesubt. Trecuse o oră și Josh începuse să aibă dubii în privința planului său. Ori nu se petrecea nimic suspect prin preajma bisericii, ori îl înșelaseră instinctele. Tocmai când se pregătea să renunțe, din mulțimea de turiști și pelerini se ivi un bărbat neobișnuit de înalt. Îi atraseră atenția două lucruri la el: șapca de baseball cu numele echipei Yankees și crucea mare și neagră de la gât.

În momentul în care necunoscutul pătrunse în biserică, Josh coborî în grabă, traversă strada și se făcu nevăzut în puhoiul de oameni de la intrare. Nu mai vedea aproape nimic. Avea însă încredere în instinctele care îi șopteau să aibă răbdare. Douăzeci de minute mai târziu, bărbatul cu șapcă își făcu din nou apariția și o porni pe Via Dolorosa. Josh îl urmă îndeaproape, croindu-și drum prin mulțimea ce luase cu asalt străzile. După o jumătate de kilometru, bărbatul intră într-o prăvălie dărăpănată pe a cărei firmă stătea scris de mână „Sabia lui Dumnezeu”.

Josh se plimbă nonșalant printre rafturile cu așa-zise relicve, în mare parte niște jucărioare creștine, fără să-l scape din ochi pe pretinsul turist. Dar odată ajuns în capătul magazinului, necunoscutul dispăru fără urmă. Josh se trezi în fața unor draperii până-n pământ ce fluturau ușor. Își dădu seama că fusese descoperit. Pentru o secundă, îi trecu prin cap să se ducă după individ; dacă exista o ieșire prin spate, ar mai avea timp să-l prindă din urmă. Apoi, observă că printre suvenirurile obișnuite erau amestecate și alte obiecte pe care nu prea le găseai în magazinele din cartier, de pildă o imitație perfectă a sabiei cruciaților. Sabia lui Dumnezeu, își zise Josh, și dintr-odată totul începu să se lege. Trebuie să fi fost aproape de ascunzătoarea Santinelelor. Încercau să-i întindă o capcană? Dacă da, nici prin cap nu-i trecea să muște momeala.

Când se întoarse la apartament, dădu peste Aaron, unul dintre agenții lui Giuseppe, care îl aștepta.

— Ce dorești? îl întrebă Josh, fără să-și ascundă nemulțumirea.

Voia să scape odată de toți și să-și vadă de treaba lui.

— Au circulat niște zvonuri pe la muzeu și am vrut să te pun la curent. Se pare că au mai venit câteva rezultate de la testele de datare a pergamentului și nu sunt concludente.

— Nu-s concludente? exclamă Josh, în culmea exasperării.

N-avea timp pentru așa ceva.

— Toate testele inițiale au arătat că e autentic.

— Ultimul test cu carbon-14 a ridicat unele întrebări.

— Întrebări? Ce întrebări poate să fi ridicat de au trimis un agent de securitate să-mi dea vestea? Și de ce mi-o spui tocmai acum?

Josh ajunsese la capătul răbdării. Cine știe pe unde era Danielle; cu cât iroseau mai mult timp cu discuții inutile, cu atât mai mare era pericolul de a o pierde pentru totdeauna.

— M-am gândit că ai vrea să afli, i-o reteză Aaron, ținând cont de toate câte se-ntâmplă. Ce urmărea Aaron? Insinua cumva că muriseră câțiva oameni și că Danielle era în primejdie din pricina unui fals? De câteva zile, Josh se tot întreba ce năpastă adusese pe lume cu descoperirea lui. Consecințele se arătau deja mult mai grave decât își închipuise. Dar, în sinea lui, nu se îndoia câtuși de puțin de autenticitatea pergamentului.

Și totuși, insinuările avură efectul scontat, redeșteptând sentimentele de teamă și vinovăție pe care le trăia de câțeva vreme – sau, mai bine spus, pe care se căznea să le facă uitate găsindu-și mereu câte-o ocupație. Timpul nu-i permitea să se lase copleșit de emoții, altminteri nu-i mai era de niciun ajutor femeii iubite. Oare nu cumva tocmai această tăgăduire îl împiedica să progreseze? Josh nu avea de ales; trebuia neapărat să găsească un mod de a se împăca de îndată cu propria-i teamă. Se așează pe canapea și inspiră adânc, străduindu-se să mai scape de tensiunea acumulată.

— Unde e pergamentul? Întrebă el.

— E la noi, zise Aaron și luă loc pe un scaun. A fost luat din seif cu douăzeci și patru de ore înainte de atac. E în siguranță.

— Ați mai spus cuiva unde e ascuns?

— Nici măcar eu nu știu. Doar două persoane cunosc locul și identitățile lor sunt ținute secrete.

Josh se aplecă spre el.

— Ce știi despre cei care-și spun Santinelele?

— Hm, Santinelele? spuse Aaron, ridicând o sprânceană. Un nume rar pomenit. Sunt o sectă religioasă. Pretind că există de la începutul timpurilor.

— Cât înseamnă asta?

— Din informațiile noastre, vreo două mii de ani. Membrii sectei susțin că ei sunt singurii creștini adevărați, mormăi Aaron.

— E extraordinar cum fiecare sectă spune că ea deține adevărul suprem. Când ai aflat despre ei?

— În 1967, când am început noi să operăm în Orașul Vechi, ei erau deja aici.

Josh se lăsă la loc pe spate și își întoarse privirea spre fereastră și spre orașul ce se întindea dincolo de ea.

— În 1869, când Mark Twain a vizitat Ierusalimul, a scris despre întâlnirea cu un cult creștin radical care aduce foarte mult cu Santinelele din zilele noastre.

— Asta nu știam, recunosc Aaron.

— Cei ce au pornit Cruciadele făceau parte dintr-un cult secret.

— Știu, Cavalerii Templieri.

Josh încuviință.

— Exact. La început, Templierii nu aveau decât nouă membri, a căror misiune principală era să-i apere pe pelerinii care veneau la Locurile Sfinte din Ierusalim. Nu prea-mi vine să cred că ei făceau parte din secta Santinelelor. Dar mai erau și alții, care se luptau și care erau

instruiți să-i ucidă pe necredincioși. Aceștia făceau parte dintr-o societate secretă, posibil a Santinelor.

— Și ce legătură au cu ce se întâmplă acum?

Josh ridică din umeri.

— Poate niciuna, dar la fel de bine poate că există o legătură. Ideea este că Santinelele trăiesc chiar sub nasul vostru de patruzeci de ani. De ce nu i-ați arestat?

Aaron se juca cu un creion pe măsuta din salon. Întrebarea lui Josh îl pusese într-o încurcătură evidentă.

— Până de curând nu au fost direct implicați în nicio activitate infracțională. Până acum nu am reușit să stabilim legătura între sectă și vreo crimă. Suntem destul de mândri de toleranța noastră religioasă. Chiar dacă un grup are idei mai radicale, nu dăm năvală peste ei decât dacă încalcă legea. Dar de când ai făcut tu acea descoperire...

Aaron făcu o scurtă pauză.

— S-a schimbat totul. Au devenit violenți. Ori poate au prins mai mult curaj. Oricum ar fi, avem de gând să-i eliminăm.

— Asta știam deja, zise Josh. Spune-mi ceva nou.

— Cum ar fi?

— Ceva nou despre credințele lor.

Aaron lăsa jos creionul.

— La drept vorbind, nu cunoaștem decât foarte puține. Am dat peste unele scrieri fanatice, care credem că le-ar aparține. Mai au și un secret, care pretind ei că se transmite din generație în generație.

— Știți care e?

— N-am reușit să aflăm. Tot ce știm e că are legătură cu începuturile creștinismului.

Josh se ridică și se apropie de fereastră, încercând să-și adune gândurile în timp ce urmărea zarva din stradă. Era un oraș ca oricare altul, populat de oameni obișnuiți, preocupați de viețile lor banale. Dar Josh era conștient că putea fi doar o impresie. Se întoarce cu gândul la ceea ce descoperise în acea după-amiază. Să-i spună și lui Aaron? O colaborare cu acesta l-ar ajuta sau mai mult l-ar incomoda? Josh nu era sigur, dar știa că risca enorm dacă încerca să acționeze de unul singur.

— Cred că am aflat eu ceva, spuse el, precaut.

Îi povesti lui Aaron cum urmărise Biserica Sfântului Mormânt, despre bărbatul cu șapcă de baseball și despre descoperirea de la prăvălia „Sabia lui Dumnezeu”.

Aaron rămase mut pe tot parcursul povestirii. La final, clătină din cap mulțumit.

— Ești un detectiv mai bun decât mi-aș fi închipuit.

— Și-acum ce facem?

Aaron se ridică.

— Trebuie să mergem după ei. Să nu pleci nicăieri până nu vorbim. La noapte, o să organizez o razie.

Capitolul 51

Sub vechea biserică abandonată de lângă Marea Galileei, la mai bine de o sută de kilometri de Ierusalim, învățătorul își aștepta unul dintre agenți. Așteptarea îl irita. Se plimba de colo-colo, masându-și tâmpilele ca să-și mai potolească furia. În clipa în care auzi pași apropiindu-se, își trase masca pe față pentru a-și ascunde emoțiile.

Agentul pătrunse în cele din urmă în catacomba întunecoasă. Făcu o plecăciune, iar învățătorul îi făcu semn să ia loc pe una din băncile din piatră aliniate de-a lungul zidului.

— Raportează.

Agentul se foi ușor ca să se așeze mai bine pe suprafața rece și tare.

— La AIA e liniște. Cred că au dus pergamentul în altă parte.

— Știi unde?

— Dintre toți cei cu care am vorbit, niciunul nu știe.

Învățătorul căzu pe gânduri o clipă și începu din nou să se plimbe.

— Bănuiește cineva că lucrezi pentru noi?

Agentul clătină din cap.

— Mă îndoiesc.

— Perfect. Te-ai descurcat foarte bine.

Agentul păru încântat de complimentul primit. Apoi coborî privirea:

— Învățătorule, îmi permiți să întreb la ce îți folosește pergamentul?

Învățătorul cântări ideea.

— Sunt multe lucruri pe care nu le cunoști despre grupul nostru. Dacă ți le spun, ai putea, cum să-ți explic, să le divulgi altcuiva.

— Învățătorule, jur să nu spun nimănui.

— Ordinul nostru există de aproape două mii de ani. În decursul timpului, a fost condus de nenumărați învățători. Acum a sosit vremea ca eu să mă bucur de această onoare și să păstrez tradiția. Noi purtăm un secret sfânt, o cheie spirituală pe care doar eu o înțeleg. Într-o bună zi, voi împărtăși acest secret noului învățător, cel ce-mi va lua locul de păstrător al adevărului.

Agentul îl întrerupse plin de înflăcărare:

— Ce legătură are secretul cu pergamentul?

— Să nu-ndrăznești să mă mai întrerupi, spuse învățătorul, întunecându-se la față.

Agentul se făcu mic și se lipi de zidul umed din spatele său.

— Iartă-mă, învățătorule. Sunt umilul tău servitor. Nu te voi mai supăra și nici nu-mi voi compromite șansa de a ajunge Santinelă.

— În curând, vei fi răsplătit pentru serviciile tale.

Învățătorul clătină din cap și își reluă povestirea.

— Mă bucur să-ți împărtășesc aceste lucruri. O parte a doctrinei noastre, Biblia noastră, face referire la un document scris de Domnul și Mântuitorul nostru, Iisus Hristos. Profeția spune că, atunci când va fi găsit, acesta va adevăra toate învățăturile noastre și secretul ce mi-a fost încredințat. Acea va fi ziua în care balanța puterii va începe să se clatine, iar misiunea pe care am așteptat sute de ani să o împlinim se va pune în mișcare.

— Atunci de ce te-ai supărat când ți-am spus despre inscripțiile din pergament?

— Fiindcă, șuieră învățătorul, cuvintele din pergamentul tău sunt o blasfemie. Nu e documentul sacru menționat în profeție, ci doar un fals mizerabil.

— Și atunci de ce îl mai vrei?

Învățătorul se încruntă. Agentul său era mult prea curios. Cu toate acestea, învățătorul se mândrea cu probitatea convingerilor sale și era sigur că adevărul nu poate face rău nimănui.

— Dacă s-ar face public, mesajul falsului pergament ar aduce prejudicii ireparabile cauzei noastre. Ne contrazice credințele și ne neagă sfintele scripturi. Chiar dacă s-ar afla că este un fals și ar fi făcut public doar ca o simplă curiozitate, unii din membrii noștri mai slabi de înger tot ar începe să se îndoiască. Vrem pergamentul ca să-l distrugem.

Agentul încuviință.

— Am înțeles. Ți mulțumesc, învățătorule, pentru încrederea pe care mi-ai arătat-o. Acum, că mi-am respectat înțelegerea, îmi poți spune când ajung Santinelă?

Învățătorul vârî încet mâna printre faldurile robei, ca și când ar fi vrut să se scarpine. Voia să savureze momentul.

— Nu vei fi niciodată Santinelă, îi spuse el, disprețuitor. Chiar dacă mi-ai fost de ajutor, tot evreu ești, pângărit de propriu-ți sânge păgân.

Agentul sări în picioare.

— Învățătorule, nu te-am slujit cum se cuvine și nu am îndeplinit tot ce mi-ai cerut?

— Ba da, spuse învățătorul. Și ai fost răsplătit din plin pentru serviciile tale.

— Loialitatea mea nu e de vânzare, spuse agentul, insultat de insinuare. Îi urăsc pe evrei la fel de mult ca și tine. Tata a fost ucis din cauza lor, în timpul invaziei Libanului. Te-am slujit din respect și devotament față de cauza noastră.

— N-a fost niciodată cauza ta, i-o retează învățătorul. Soarta ți-a fost pecetluită de cei ce ți-au dat viață.

— Dar, învățătorule, te-am slujit cu credință. Pentru tine am sacrificat totul, mi-am înșelat cu bună știință chiar și prietenii și colegii.

— Așa e, confirmă învățătorul, cu un rânjel sinistru, și pentru asta îți vei primi răsplata finală. Ți-ai iubit mult tatăl, nu? Din moment ce ne putem dispensa de serviciile tale, te voi ajuta eu să te revezi cu el.

Dintr-o mișcare scurtă, ca și când ar fi gonit o muscă enervantă, învățătorul scoase sabia de sub robă și îl decapita pe trădătorul Jonathan.

— Gărzi, strigă el, și doi bărbați își făcură apariția în pragul ușii.

Se uită la cadavru, apoi la oamenii săi.

— Incinerați-l.

Capitolul 52

Ferestruica ușii metalice se închise și Danielle rămase în sfârșit singură, cel puțin pentru moment. Epuizată, se duse să se întindă pe patul jos pe care îl lipiseră de peretele celulei. Și

niște bolovani sunt mai comozi, își zise ea. Îi trecu prin minte să se întindă pe podea, gândindu-se că ar putea fi ceva mai confortabilă. Dar podeaua era extrem de soioasă și preferă să nu se întrebe din ce era format stratul gros de murdărie.

Trebuia neapărat să scape de acolo, dar nu știa nici măcar numărul răpitorilor, cu atât mai puțin unde anume o duseseră. Avea nevoie de un plan.

Rămase cu ochii ațintiți la tavan, scormonindu-și mintea în căutarea unei căi de a evada. Un lucru era sigur – va fi nevoită să se bazeze doar pe resursele proprii, iar deocamdată nu putea conta decât pe mintea și pe corpul său. Se pricepea să-și folosească puterea de seducție ca să obțină ceea ce dorește, dar în momentul de față nu o prea încânta ideea. Dar, totuși, s-ar putea să fie unica ei șansă de a scăpa cu viață.

Aflase deja că răpitorii ei erau inhibați din punct de vedere sexual. În celulă nu am duș, își zise ea, dar pun pariu că există unul pe undeva. Poate că se vor învoi să o ducă la duș dacă își închipuie că se aleg și ei cu ceva.

Era un plan riscant. Alu era un suflet rănit și prin urmare mai ușor de manipulat. Nu făcuse decât să se joace cu emoțiile lui, dar chiar și el fusese la un pas să o violeze. Dacă avea de gând să-i excite pe acești indivizi, risca să se termine dramatic. Singura ei speranță se lega de o discuție pe care o surprinsese între răpitori – și anume că nu aveau voie să se atingă de ea înainte de a o vedea învățătorul. Deși nu era deloc încântată să-l întâlnească, amânarea o ajuta să mai câștige puțin timp.

Nu trecu mult și se auzi din nou ferestruica deschizându-se. Alergă la ușă și își lipi fața de gaura micuță și începu să se roage de cei doi paznici.

— Vă implor, spuse ea, jucându-și rolul de domniță la ananghie, e așa de murdar aici. Aș putea să fac un duș?

Dar eforturile sale nu păreau să aibă niciun rezultat și ferestruica se închise la loc, despărțind-o din nou de lumea exterioară.

O oră mai târziu, ușa metalică se deschise. De data aceasta, doi bărbați îmbrăcați în negru îi făcură semn să-i urmeze. Din spatele vălurilor ce le acopereau fețele nu li se zăreau decât ochii. Pe coridor așteptau alți doi bărbați, îmbrăcați la fel.

Sigur că nu veniseră atâția doar ca să o supravegheze pe ea. Rolul lor era cu totul altul. Danielle simți că o trec fiori, dar își aminti motivul pentru care trebuia să-și ducă planul la bun sfârșit. În plus, poate că va reuși să-i învrăjbească unul împotriva celuilalt.

Îi urmă pe cei patru bărbați prin coridorul îngust, trecând pe lângă ceea ce își imagina că sunt tot celule. În cele din urmă, ajunseră în fața unei uși masive. Paznicii o îndemnară să intre. Era o baie mare cu șase dușuri.

Danielle se alarmă dintr-odată, la amintirea poveștilor oribile despre Holocaust. Dar ajunsese până aici și dacă voia să mai aibă vreo șansă de scăpare trebuia să-și păstreze luciditatea. Își scoase roba și se înfățișă paznicilor deja înfierbântați în toată goliciunea ei. Trase aer în piept, străduindu-se să-și păstreze calmul, și începu să se săpunească. Încerca să se convingă că totul făcea parte din plan și că ea deținea controlul. Dar în clipa în care își întoarse capul către ușă, observă că celor patru bărbați li se mai adăugaseră alți șase. Deși stătea cu spatele la ei, le simțea flacăra din priviri.

Îi alunecă săpunul din mână și îi căzu la picioare. Din reflex, Danielle se aplecă să-l ridice, fără să-și dea seama ce face. Se străduise să nu fie prea provocatoare, dar accidentul cu săpunul era tot ce le trebui bărbaților adunați la ușă. O privire scurtă îi confirmă temerile. Cel puțin șase dintre ei se căzneau să-și ascundă erecțiile. Dorința nestăpânită din ochii lor o

făcu să se cutremure, dar izbuti să se calmeze; apucă prosopul ce îi era destinat și se șterse. — Îmi dați roba înapoi? spuse ea, cu un glas în care se regăsea combinația perfectă de slăbiciune și seducție.

Trei dintre paznicii săi se repeziră să-i înapoieze veșmântul subțire. Le mulțumi și se îmbrăcă în grabă. De n-ar fi fost atât de diafan materialul! Următoarele minute vor fi cele mai riscante.

În momentul în care ieși pe hol, întreaga tensiune acumulată explodează și spaimelor i se confirmă. Nici nu apucă să se dezmeticească și câțiva bărbați se năpustiră asupra ei, trăgând-o din toate părțile și smulgându-i roba. Pretinșii cuvioși o pipăiau în zonele cele mai intime, cuprinși de o frenezie carnală ce încălca toate ordinele pe care le primiseră.

Danielle riscase și pierduse. Și pentru ce? Ce rezolvase? Ce făcuse? Nu câștigase niciun avantaj.

În acea secundă, o voce ca de tunet zgudui holul.

— Ce faceți?

Paznicii îi dădură imediat drumul și se chirciră pe jos, speriați ca niște copii. Danielle căzu și ea în genunchi.

— Ați îndrăznit să-mi nesocotiți ordinele și acum veți plăti!

Danielle cerceta holul întunecos, în căutarea bărbatului din spatele vocii, dar acesta nu se arătă.

— Duceți-o imediat înapoi în celulă, urlă el, și slugile sale se grăbiră să-i dea ascultare.

În siguranță, cel puțin deocamdată, Danielle își dădu seama că, deși planul său nu funcționase cum și-ar fi dorit, aflase totuși un lucru important. Știa cum arăta locul în care era prizonieră și mai știa că sunt cel puțin unsprezece răpitori în ascunzătoare.

Ironia sorții făcuse ca însuși șeful lor să-i vină în ajutor. Asta putea avea două explicații: fie nu avea de gând să-i facă vreun rău... fie avea alte planuri, și mai sadice. Dar strategia ei funcționase chiar mai bine decât sperase. Or fi avut ei parte de câteva mici plăceri deocheate, dar suferința lor va fi incomparabil mai mare decât fusese a ei.

Danielle își îngădui un scurt moment de satisfacție. Nu dură mult, căci înțelese că la următoarea întâlnire va da ochii cu învățătorul însuși.

Capitolul 53

Josh și Aaron stăteau pe acoperișul din vârful căruia puteau urmări Biserica Sfântului Mormânt. În om sălășluiește atâta măreție și respect, își spuse Josh, cu ochii la splendida construcție. De ce și-a făcut un obicei din a le necinsti?

— Frumoasă noapte pentru o razie, murmură Aaron, trezindu-l pe Josh la realitate.

— Ai condus multe până acum?

— Prea multe, dar în general țintele sunt teroriștii islamiști, nu cei creștini. Intrăm pe un teritoriu necunoscut. Asta în cazul în care bănuielele tale se adevăresc.

Josh nu prea știa ce să răspundă, așa că preferă să tacă. Oare erau corecte bănuielile sale? Se bazau în principal pe instincte și speculații, pe ceea ce-i șoptise intuiția la vederea bărbatului cu șapcă de baseball și a obiectelor de la „Sabia lui Dumnezeu”. Oare toate aceste speculații nu erau cumva rezultatul dorinței sale desperate de a o salva pe Danielle? Și cât de sigur putea fi că ceea ce el numea instinct nu era decât o închipuire a minții sale tulburate?

— Știam de magazinul de pe Via Dolorosa, continuă Aaron, lăsându-l pe Josh să se mai calmeze. E un fel de punct de referință din Cartierul Creștin încă de când am început să monitorizăm zona. Am văzut mulți preoți intrând acolo și ieșind după foarte mult timp. La început, am presupus că vor să cumpere obiecte de cult. Mai târziu, am aflat că este locul de întâlnire al unei organizații preotești inofensive. Niciodată nu au încălcat legea. Până când nu ne-ai spus tu și n-am trimis o echipă să verifice informațiile, n-am avut certitudinea că este ascunzătoarea lor. Cu puțin noroc, diseară punem capăt necazurilor pe care le-au pricinuit.

— Când începeți razia? întrebă Josh.

— Imediat ce se lasă întunericul.

— Nu e deja destul de întuneric? Nu mai e nimeni pe străzi.

Aaron își ridică privirile spre cer, ca pentru a stabili dacă are culoarea potrivită. Pe urmă își scoase stația de emisie-recepție.

— Sunteți gata?

— Așteptăm semnalul de la agentul din fața magazinului, răsună prin stație.

Aaron se aplecă înspre Josh, plin de înțelegere.

— Așteptarea e partea cea mai grea.

Josh nu voia decât să treacă odată la acțiune. Oare viața femeii iubite era în primejdie la doar câțiva metri sub picioarele lor? Dacă nu ajungeau la timp?

În sfârșit, Aaron dădu semnalul. Ca un dirijor în fața orchestrei, își puse oamenii în mișcare printr-un gest larg, iar aceștia porniră atacul. Polițiști și agenți înarmați până-n dinți sparseră ușa prăvăliei și se năpustiră înăuntru, iar Josh îi urmă de îndată ce resturile fură îndepărtate. Se duseră imediat în spatele magazinului și traseră de draperie. La un metru în față se ridica un zid. Să fie oare o fundătură? Josh știa foarte bine ce văzuse. Știa că mai e ceva acolo. După o cercetare amănunțită, polițiștii descoperiră mânerul care declanșa o deschizătură în zid și coborâră pe o scară spiralată din piatră. La capătul acesteia era beznă totală. Odată ce aprinseră lanternele, se treziră într-o sală mare cu bănci din piatră. Domnea o liniște mormântală.

Se apropiară prudenți de capătul opus al încăperii și deschiseră o ușă masivă din lemn ce dădea spre un hol lung. Acolo se zăreau și mai multe uși, în spatele cărora păreau să fie temnițe. Cercetară locul centimetru cu centimetru, fără niciun rezultat. În cele din urmă, un polițist le strigă din capătul coridorului.

— Veniți încoace. Mai e o ușă.

Toți ceilalți agenți o luară pe urmele lui. Ridicară ivărul și deschiseră ușa. În fața lor, prin aerul stătut, se căsca un tunel larg din care porneau altele mai mici. Galeriile și culoarele ce se întindeau pe sub Orașul Vechi păreau nesfârșite.

— Se pare că i-am pierdut, spuse Aaron, cu un amestec de frustrare și dezamăgire. Dezamăgirea lui Josh era infinit mai mare.

— Știau că vom veni.

— Probabil i-a anunțat individul pe care l-ai urmărit, zise Aaron. Hai s-aruncăm oricum o privire. Au plecat în grabă; poate că n-au mai fost la fel de precauți.

Josh și Aaron pătrunseră în tunel. Era imposibil de spus unde dispăruseră Santinelele. Aaron clătină ușor din cap.

— De când ne-ai anunțat, am stat cu ochii pe ei. Doi suspecți au intrat în ascunzătoare și n-au mai ieșit. Acum am priceput de ce. S-au folosit de tunel ca să scape de razie.

— Au plecat acum câteva ore. Eu am fost aici azi după-amiază la 3:30, când au vrut să-mi întindă o capcană. Când au văzut că nu mă iau după ei și-or fi dat seama că le-am dibuit ascunzătorea și că o să mă întorc. Dar, după cum arată lucrurile, se pare că cei mai mulți au plecat înainte de venirea mea. Aș vrea să-ți pui agenții să verifice camerele, mai ales pe cele care seamănă a celule, să vadă dacă a stat cineva în ele de curând.

— Facem chiar mai mult de-atât. Îi interogăm pe toți angajații magazinului. O să aducem și un generator ca să avem lumină peste tot. Sunt sigur că o să găsim ceva important.

Polițiștii se împrăștiară prin tuneluri. Aaron și Josh își continuară drumul prin galeria principală și se opriră la intrarea într-unul dintre culoare.

— Aaron, am o presimțire. Hai s-o luăm pe-aici să vedem unde duce.

Aaron îi aruncă o privire nedumerită, dar îl urmă încă vreo două sute de metri, când fură nevoiți să se oprească. O lespede uriașă din piatră bloca ceea ce părea a fi o altă ușă. Dar, în afară de urmele pașilor lor, nu se zăreau altele. Cine blocase ușa o făcuse cu mult timp în urmă.

Capitolul 54

Din exterior, clădirea de birouri nu se distingea prin nimic față de celelalte din Nazaret. Era simplă și banală, cu un magazin modest la parter care scotea un profit acceptabil din vânzarea de pliante și hărți turiștilor veniți să viziteze bazilica și Marea Galileei, aflată în apropiere. Cu toate acestea, nu era nici pe departe o clădire oarecare.

De mai bine de cincizeci de ani, îndeplinea rolul de sanctuar al Santinelelor. Cu o suprafață de zece mii de metri pătrați, clădirea nu numai că adăpostea o întreprindere care le finanța operațiunile, dar, pe deasupra, mai servea ca paravan pentru sediul internațional al Santinelelor. La subsol însă... lucrurile deveneau cu adevărat interesante. Buncărul subteran – construit să reziste unui atac nuclear – se întindea pe aceeași suprafață ca și clădirea și cuprindea douăsprezece camere; cea mai mare, și anume sala de ședințe, avea aproape opt sute de metri pătrați. Spre deosebire de ascunzătorea din Ierusalim, cu băncile sale din piatră, aceasta se bucura de tot confortul civilizației; era concepută sub formă de amfiteatru și avea un sistem de iluminare ce conferea și mai mult dramatism punctului central: altarul înălțat, decorat cu sculpturi fine și îmbrăcat în aur.

De acolo, învățătorul își conducea turma și tot acolo aveau loc cele mai sacre ritualuri. Acum nu era nimeni în sală, cu excepția învățătorului. Stătea în altar, la lumina roșiatică a unei singure lămpi, în așteptarea spectacolului programat pentru acea seară. Îl distra gândul că femeia nici nu ar fi ajuns acolo dacă nesăbuitul de Alu n-ar fi răpit-o din nou. Firește, avusese și ea rolul ei, dar acum, când arheologul dăduse peste ascunzătorea din Ierusalim și le stricase planurile, femeia nu le mai era de niciun folos. În clipa de față, învățătorul abia aștepta să se distreze puțin înainte să o ucidă.

Ostatica fu adusă în sala de ședințe, îmbrăcată într-o robă vaporeasă prin care i se zăreau rotunjimile.

— Dezbrăcați-o și așezați-o pe altar, porunci învățătorul. Să n-o legați prea strâns, porunci el. Vreau s-o văd că se zbate.

Odată ordinele îndeplinite, cei doi discipoli făcură o plecăciune și ieșiră din sală.

Interogatoriul urma să aibă loc între patru ochi.

Învățătorul, îmbrăcat în robă și cu fața ascunsă sub masca cu chip de șarpe, își așteptă oamenii să iasă, apoi se întoarse către femeie. Până atunci, nu-i prea dăduse atenție, dar acum, văzând-o întinsă sub privirile lui, dorința devenea tot mai violentă.

— Mi-au spus că ești frumoasă, zise el. Acum înțeleg ce l-a atras pe Alu.

— Alu era nebun, râse Danielle, cu o voce surprinzător de arogantă dată fiind situația în care se afla.

Învățătorul se apropie de ea și femeia se feri instinctiv.

— Să nu vorbești decât când îți spun eu. Ai auzit?

Danielle nu răspunse.

Învățătorul o examina din cap până-n picioare ca un negustor de sclavi. Evreica îl excita.

— Ești seducătoare, îi spuse el, ironic. Santinelele au jurat abstenență. Unul singur poate să facă dragoste cu o femeie și, din fericire, eu sunt acela.

Învățătorul mângâie chipul lui Danielle în vreme ce femeia se uita sfidătoare la masca lui.

Ochii, părul, pomeții obrazilor, până și vocea ei îi aminteau de o persoană pe care o cunoscuse cu mult timp în urmă. O persoană la fel de atrăgătoare. Cum de nu observase asta mai devreme? Plăcerea avea să fie cu atât mai mare.

Degetele îi coborâră pe trupul femeii, îi cuprinsesă sânul drept și mângâiară ușor semnul din naștere de sub sfârc. Dintr-odată, deveni crispat. Nu era cu puțință.

— Pe ce dată te-ai născut? întrebă el, și făcu un pas înapoi.

— Pe 28 mai. Am douăzeci și șapte de ani.

Învățătorul înmărmuri.

— Unde e mama ta?

— A murit când aveam cinci ani, răspunse Danielle, în a cărei voce se citea mai degrabă nedumerire decât teamă.

— Ai fost adoptată?

— Nu cred. Și dac-am fost, părinții nu mi-au spus-o niciodată.

Învățătorul o privi, meditănd ce să facă cu ea. Își scormoni mintea în căutarea unui semn.

În cele din urmă, se duse la un telefon și le ordonă subalternilor săi:

— Duceți-o înapoi în celulă și dați-i ceva de mâncare, nu doar pâine și apă. Dați-i și o haină mai puțin transparentă.

Paznicii își făcură de îndată apariția ca să o ia pe tânără. După ce o dezlegară și ieșiră cu ea din sală, învățătorul rămase singur, neștiind ce să mai creadă.

De ce îi pregătise soarta o lovitură atât de crudă?

Capitolul 55

În labirintul de tuneluri de sub Orașul Vechi, Josh și Aaron se învârtteau în jurul lepezii care le bloca trecerea. Josh băgă de seamă o deschizătură mică în dreapta pietrei, în locul în care se sprijinea pe pământ, dar părea prea îngustă ca să se strecoare cineva.

— E imposibil ca Santinelele să fi ieșit pe aici, spuse Aaron. Lespedea asta n-a mai fost mișcată din loc de zeci de ani, poate chiar de sute.

Josh se propti de lespede, luptându-se zadarnic să o clintească. Îl cuprinse însă un sentiment ciudat, ceva îi șoptea că de partea cealaltă îi așteaptă un lucru deosebit. O voce lăuntrică îi tot spunea: Acesta e locul. Cum adică? Avea vreo legătură cu Santinelele? Josh își iscodi sufletul în căutarea unui răspuns. Nu. Mesajul avea o cu totul altă semnificație.

— Aaron, spuse el calm, să nu mai pierdem vremea aici. Trebuie să vedem pe unde au fugit Santinelele. Este clar că n-au luat-o pe-aici.

Aaron îl privi ușor dezorientat, apoi încuviință. La jumătatea tunelului, dădură peste trei agenți înarmați cu târnăcoape și răngi.

Josh ridică mâna să-i oprească.

— Vă puteți întoarce. S-a schimbat planul. Ați reușit să descoperiți pe unde au fugit?

— Nu, răspunse unul dintre bărbați. Dar am găsit asta.

Îi înmână lui Aaron ceea ce părea a fi o carte de rugăciuni, uitată probabil în graba pregătirilor de evacuare.

— Dă-mi s-o văd, zise Josh.

Dădu la o parte coperta din piele uzată și văzu că este o Biblie – doar că din ea lipseau tot Vechiul Testament și cea mai mare parte din Noul Testament. Cartea nu conținea decât Evangheliile după Pavel și câteva din Evangheliile după Luca.

— Veniți aici, le strigă un polițist care intrase mai adânc în tunel. Mai e o ieșire.

Josh, Aaron și ceilalți se întoarseră în tunelul principal și porniră pe urma vocilor până când ajunseră în dreptul unui alt coridor îngust care cotea la stânga și dădea spre o a doua scară. La capătul acesteia se găsea o altă ușă groasă din lemn, care de această dată nu dădea într-o fundătură, ci într-o capelă micuță și binecunoscută. Se găseau în Biserica Sfântului Mormânt.

— E normal să nu fi atras atenția asupra lor, spuse Aaron, referindu-se la veșmintele preoțești ale Santinelelor. Dar cum au reușit să scoată ostaticii fără să fie observați?

— Poate că ostaticii nu au fost ținuți aici, sugerează Josh.

— Sau poate că îi omorâseră deja.

De îndată ce rosti aceste cuvinte, Aaron își dădu seama ce impact vor avea asupra lui Josh.

— Știu cât de mult înseamnă Danielle pentru tine, adăugă el, și îi puse o mână pe umăr. N-aș vrea să-ți dau vești proaste, dar m-aș mira să fie încă în viață.

În sufletul său, Josh simțea că Aaron se înșală.

Unul dintre agenți se apropie de ei și îi anunță că adunaseră câțiva dintre angajații magazinului și erau pregătiți să-i interogheze. Aaron și Josh se întoarseră în magazin, unde dădură peste trei femei înspăimântate, păzite de doi ofițeri.

Fără să mai piardă vremea cu politețuri, Aaron se adresă femeilor:

— Ce știți despre preoții care se adunau la subsol?

— Eu nu știu nimic, bâigui una dintre femei. Îi vedeam intrând și ieșind; e magazinul lor și mi se părea normal să vină pe aici. Dispăreau în spatele draperiilor, dar n-am întrebat niciodată nimic. Uneori îi vedeam ieșind, alteori nu. Nu vorbeau cu niciuna dintre noi.

— A coborât vreuna dintre voi la subsol? Întrebă Aaron.

— Nu aveam voie să trecem dincolo de draperii, spuse cea mai vârstnică dintre angajate. Ni s-a spus că doar preoții au voie.

— Ați observat cumva dacă i-a mai însoțit cineva în ultima vreme?

Cea mai tânără dintre femei ridică privirile.

— La începutul săptămânii eram în tură și i-am văzut cu cineva care părea bolnav. Poate că era tot preot. Nu eram sigură, dar m-am gândit că vor să-l ajute.

Josh interveni:

— I-ați mai văzut aducând și pe altcineva, o femeie de exemplu?

— Intră multe tinere în magazin, dar toate sunt cliente.

Celelalte femei aproară din cap.

Aaron le mai puse câteva întrebări, dar era evident că femeile habar nu aveau ce se petrecea în subsolul magazinului. Le mai reținu puțin, apoi le lăsă să plece.

Polițiștii își vedeau de treaba lor, adunau dovezi și discutau cu patronii magazinelor învecinate. În clipa în care sună telefonul, Josh se grăbi să răspundă, așteptându-se să audă glasul lui Giuseppe.

— Vreau pergamentul, rosti o voce gravă. Fără șmecherii, fără falsuri și fără ambuscade. Vă urmărim fiecare mișcare, dar sunt dispus să-ți mai dau o ultimă șansă. Ostaticii sunt încă în mâinile noastre. Luni facem schimbul. Ne dai pergamentul și noi îți înapoiem unul dintre amicii tăi. Și după douăzeci și patru de ore, dacă ne convine ce ne-ai dat, îți mai dăm un ostatic. În ce-l privește pe al treilea, du-te la Biserica Sfânta Maria Magdalena de pe Muntele Măslinilor. Sub a treisprezecea stradă, ți-am lăsat un premiu de consolare. Fă cum ți-am spus, iar mâine am să te sun să-ți comunic unde va avea loc schimbul.

Convorbirea se întrerupse.

Capitolul 56

Avea multe de făcut, dar Josh știa că nu va rezista fizic dacă nu apucă să doarmă măcar puțin. Puse capul pe pernă cu gândul să aștească câteva minute, dar se cufundă într-un somn adânc și fără vise. Îl trezi soneria de la ușă câteva ore mai târziu.

Aaron intră grăbit în apartament, fără să mai aștepte să fie invitat.

— Oamenii mei au recuperat pachetul de la biserică.

— Ce-i înăuntru? Întrebă Josh, încă amețit.

Aaron scoase o gentuță cu fermoar plină cu cenușă.

— A cui...

— E greu de spus, spuse Aaron, pe un ton cât se poate de serios.

Josh simți că i se frânge inima. Încă o persoană murise din pricina pergamentului, dar refuza să creadă că ar putea fi Danielle. Oricum, slabă consolare, căci nu putea fi decât cenușa părintelui André sau a lui Alon.

— Era și un bilețel, zise Aaron și i-l întinse lui Josh.

Țărână ești și în țărână te vei întoarce... De data asta ți-am făcut favoarea de a-ți trimite un pachet mult mai curat. Data viitoare, s-ar putea să nu mai fiu la fel de amabil.

Gata cu joaca. Urmează-mi instrucțiunile întocmai, altfel ceilalți ostatici vor avea parte de o moarte mai puțin plăcută. Eu tot voi pune mâna pe pergament; depinde de tine în ce fel se va întâmpla.

Josh se uită la Aaron, scârbit.

— Nu poți să ai încredere în ce spune individul ăsta.

— Îmi dau seama. Din păcate, nu avem de ales dacă vrem să mai vedem ostatici în viață. El are toți așii în mânecă.

Josh se simțea mai descumpănit ca oricând. Fanaticii creșteau miza și Josh nu-i putea împiedica în niciun fel.

— Mai e ceva, spuse Aaron. Am mai primit un telefon. E vorba de regulile de care pomenește în bilet. Vor ca tu să le duci pergamentul. Au spus cât se poate de răspicat că nu acceptă pe altcineva.

— Sună a condamnare la moarte.

— În momentul de față nu am idee ce te-aș putea sfătui. Tot ce știu e că în joc mai sunt viețile a doi oameni. Odată, am dat la schimb patru sute de teroriști pentru trupurile a trei dintre soldații noștri uciși. Pentru noi, chiar și rămășițele pământești sunt importante. Trebuie să găsim o cale să-i salvăm pe ostatici.

Josh se lupta cu gândurile învolburate. Unul dintre ostatici era Danielle. Nu avea niciun dubiu. Aaron avea dreptate; trebuiau să găsească o modalitate de a-i elibera pe ostatici rămași.

— Mai sunt și alți arheologi la AIA în care să ai încredere?

— Majoritatea sunt de încredere.

— Alege doi dintre cei mai competenți în detectarea falsurilor și trimite-i la AIA cât mai repede. Să nu le spui că vasul și pergamentul sunt imitații. Spune-le doar că ai nevoie de expertiza lor în privința autenticității unui obiect. Dacă ei spun că e autentic, avem șanse mari să păcălim Santinelele. Acesta ar fi pasul întâi.

— Și pasul doi?

— Îmi trebuie un laptop, fiindcă al meu a fost furat. Și-mi mai trebuie câteva informații, cât de multe poți strânge, despre membrii echipei care au studiat pergamentul, inclusiv despre rudele lor. Te descurci până diseară la 8?

— Ce-ai de gând să faci?

— N-are sens să-ți spun până nu se confirmă că este un plan bun. Altfel, rămân doar speculații și ne-am săturat de asta.

În mai puțin de o oră, agenții lui Aaron trimiseră un laptop nou la apartament. Josh se familiariză cu noul computer, se conectă la Internet și se puse pe treabă. Mai întâi introduse cuvântul „ură” pe unul din motoarele de căutare și găsi un număr record de 13 milioane de articole. Trebuia să caute o informație mai exactă. Tastă apoi „grupări extremiste”, dar tot nu scăzu sub 2,5 milioane de articole. Căută „Santinelele” și ajunse la doar 200.000 de site-uri. Într-un final, când scrise laolaltă „grupări extremiste antisemite” și „Santinelele”, numărul site-urilor se diminua simțitor. Se uită prin ele vreo jumătate de oră fără să găsească nimic

folositor. Dar în momentul în care dădu peste simbolul unui șarpe încolăcit pe o cruce, Josh știu de îndată că găsisese ceea ce căuta. Accesă adresa de Internet și deschise site-ul modest al unei grupări ce-și spunea „Santinelele Adevărului”. Prima pagină, un soi de altar închinat urii, era înțesată cu tot soiul de stereotipuri false și propagandă fanatică, unele dintre ele într-atât de oribile încât transformau învățăturile lui Hristos într-o doctrină a păcatului și a răului. Dacă diavolul ar exista, își zise Josh, ar vizita cu regularitate site-ul de față. Poate chiar ar scrie unele articole.

SANTINELELE

SINGURII CREȘTINI ADEVĂRAȚI

Vreți să aflați adevăratele secrete ale creștinismului? Avem informații care nu au fost niciodată dezvăluite și profeții ale unor evenimente ce urmează să se petreacă. Membrii noștri sunt răspândiți în toată lumea, dar pentru a intra în rândurile noastre, trebuie să răspundeți la un chestionar. După ce îl veți fi completat și răspunsurile voastre vor fi evaluate, vom lua legătura prin email în cazul în care sunteți acceptat. Membrii noștri sunt exclusiv bărbați și trebuie să fie dispuși să ducă o viață de abțință.

În timp ce vizitați site-ul, vă invităm să aruncați o privire prin cărțile și articolele noastre preferate. Pentru a putea citi fragmente, apăsați pe link-ul dorit.

Cărți:

Protocolalele înțelepților din Sion (scrisă de unul dintre membrii noștri, acum mai bine de 120 de ani)
Mein Kampf

Articole:

Ciuma musulmană
Iluminarea budistă este calea spre Iad
Cine sunt cei aleși (ei nu sunt evreii)
Cine l-a omorât pe Kennedy și din ce motiv?
De ce creștinii ortodocși tradiționali interpretează greșit Biblia și nu vor ajunge niciodată în Ceruri
De ce ura este latura esențială a iubirii Holocaustul – o soluție pentru a ține sub control înmulțirea populației pe glob
Evreii și musulmanii sunt progeniturile diavolului
Irakul – un bun început
Inchiziția nu a mers destul de departe
Cum au pierdut hindușii luntrea și, când vor muri, rugul nu va fi singurul foc în care vor arde
Cinci papi pe care i-am iubit
Cinci papi care ard în iad
Cei o sută de oameni care controlează lu-mea și ne conduc pe calea pierzaniei
De ce a dat greș Hitler
Adevăratul chip al lui Pavel
De ce distrug atei lumea

De ce Iisus nu a fost iudeu

Link-uri:

Niciunul – site-ul nostru este singurul care spune adevărul

Chat:

Intrați aici pentru a discuta cu alte persoane care vă împărtășesc opiniile.

*

Josh cercetă site-ul în căutarea vreunor indicii. Se uită prin articole, dar în cea mai mare parte erau abjecțiile tipice pentru astfel de site-uri, abundând în tot soiul de imbecilități, greșeli de scriere și inadvertențe. N-avea nicio logică. Se confruntaseră cu o grupare puternică alcătuită din fanatici extrem de inteligenți și bine organizați, dar site-ul acesta îi făcea să pară niște măscărici penibili.

Josh era pe punctul de a renunța. Citise cât de mult rezistase și simțea că îi zvâcnește tot capul. Pe măsură ce furia sa creștea, era tot mai cuprins de același sentiment cu care se hrăneau și Santinelele – ura. Nici prin gând nu-i trecea să-și aducă aportul la misiunea lor. În acea clipă, ceva îi stârni curiozitatea. Erau câteva articole scrise de o persoană care-și spunea Învățătorul. Josh deschise primul articol, o diatribă, și își dădu seama de îndată că fanatismul Învățătorului nu cunoștea limite. Îi ura deopotrivă pe evrei, musulmani și protestanți, ba chiar și pe catolicii liberali. Cu toate acestea, avea un discurs abil și coerent, care suna destul de familiar. Josh căută indicii prin articol, dar nu găsi decât vorbe otrăvite și bigotism. Se vedea clar că individul era bolnav, dar ceea ce îl îngrijora cel mai tare pe Josh erau farmecul său de netăgăduit și puterea de convingere. Îi veni instantaneu în minte imaginea lui Hitler și, pentru întâia oară, își dădu seama cu cine are de-a face. Situația era mult mai gravă decât moartea celor câteva persoane de la descoperirea pergamentului. Depășea până și iubirea lui pentru Danielle – un lucru pe care nu și-l închipuise înainte și pentru care era dispus să-și dea viața acum. Josh își dădu seama că, dacă nu îi va opri cineva, Santinelele își vor revărsa mizeriile peste lume, pârlind totul în calea lor. Așa ceva era de nepermis.

Josh închise ochii și încercă să se relaxeze. Nu va putea pune la punct un plan iscusit și era conștient că meditația era calea cea mai bună pentru a ajunge la înțelepciunea superioară de care avea nevoie. Încercă să vizualizeze scara, să numere treptele care duceau la baza ei, așa cum făcuse de atâtea ori. Dar ochiul minții era orb. Nu vedea nimic decât beznă și o luminiță intermitentă. Josh trase aer în piept, concentrându-se asupra aerului ce îi intra prin nări pentru ca apoi să fie expirat. Menținu acest ritm al respirației câteva minute și imaginea deveni tot mai limpede: nu era o luminiță, ci un simplu cursor care licărea. Într-o străfulgerare de rațiune, Josh se smulse din transă. În clipa în care deschise ochii, se uita fix la „Chat-ul” de pe ecranul computerului.

I se părea absurd, dar apăsă totuși pe tastă și pagina începu să se încarce. Era un forum normal pe care erau postate o mulțime de mesaje. Josh le căută pe cele mai recente, de la o persoană care-și spunea „Oase”.

*

În scurt timp punem mâna pe obiect. Sunt încă ©casă și aștept vești de la tine.

Sub mesaj era un soi de răspuns, alcătuit doar din numere.

24 12 14 22 7 12 19 22 26 23 10 6 26 9 7 22 98

*

Pe măsură ce își continua lectura, Josh remarcă și alte coduri de numere. Santinelele se foloseau de site ca să comunice unii cu alții. Dacă ar reuși să spargă codul, le-ar putea descoperi planurile și poate chiar noua ascunzătoare.

Încă o ghicitoare căreia trebuia să-i dea de cap cât mai repede cu putință.

Capitolul 57

Danielle stătea în cămăruța fără ferestre în care o țineau prizonieră. Condițiile se mai amelioraseră, dar un lucru rămăsese neschimbat: era ținută sub cheie, fără nicio speranță de scăpare. Se concentra asupra unicului lucru ce părea să o ajute să reziste: Josh. Se bucuraseră de atât de puțin timp petrecut împreună, și totuși simțea că între ei se crease o legătură așa cum nu mai trăise alături de altcineva. Rememora toate clipele petrecute cu el, recrea fiecare detaliu din conversațiile, plimbările și nopțile lor de pasiune. Singurul lucru la care evita să se gândească era certitudinea că relația lor se apropia de final.

Noul ei temnicer nu semăna deloc cu ceilalți. Era conștientă că pe învățător nu-l va putea păcăli să-i dea drumul. Oricât de mult ar fi tânjit după Josh, nu se putea amăgi: nu avea să mai scape cu viață din acel loc.

Danielle auzi zornăitul cheilor în broască și un gardian intră în celulă, trezind-o din visare.

— Trebuie că i-ai plăcut mult învățătorului, zise bărbatul mascat. Astă-seară nu mai ai doar pâine și apă la cină.

Danielle îl privi îndelung pe necunoscutul voinic, care se arătă deranjat.

— Cum te cheamă? Întrebă ea, agățându-se de orice ocazie care i se iveră.

— N-ai voie să vorbești, îi spuse bărbatul, pe un ton disprețuitor. Aș putea să te bat pentru asta.

— Învățătorul te-ar ucide dacă te-atingi de mine, zise Danielle, neștiind de unde vine toată această bravadă și nici ce urmărește prin ea.

Gardianul o plesni peste față. Femeia rămase înmărmurită atât din cauza loviturii năprasnice, cât și fiindcă bărbatul nu ezitase să o lovească. Își acoperi obrazul cu mâna.

— Târfă, să nu-ți închipui că ești grozavă. Învățătorului îi place să se joace cu victimele. Ești o proastă dacă-ți imaginezi că o să fie drăguț cu tine.

Gardianul se apropie amenințător și îi strânse capul în mâna sa uriașă.

— Poate mă lasă și pe mine să mă distrez cu tine înainte să te ucidă.

În acel moment, Danielle nu se mai putu stăpâni. Nu mai suporta să fie umilită și tratată ca o sclavă. Întoarse rapid capul și îl mușcă pe bărbat de mână. Acesta urlă și îi dădu drumul.

— O să plătești pentru asta, cățea nenorocită! zbieră el și o lovi mai aprig decât prima oară. O mai lovi o dată, și încă o dată.
Pe urmă, Danielle nu mai simți nimic.

*

— Oprește-te! tună învățătorul când intră în încăpere și își găsi gardianul bătând-o pe Danielle.

Bărbatul se întoarce și se dădu imediat înapoi.

— Învățătorule, ea m-a provocat.

Învățătorul îl izbi pe gardian de perete.

— Dacă așa s-a-ntâmplat, atunci te lași prea ușor provocat. Poate că nu ți se potrivește slujba aceasta. Poate că îți trebuie una la care să nu fie nevoie să-ți folosești prea mult creierul. Un lucru să-ți fie clar: dacă te mai atingi o dată de ea, o să faci cunoștință cu iadul, înainte să ajungi acolo.

Învățătorul o privi pe Danielle care zăcea leșinată pe jos într-o baltă de sânge.

— Lasă-ne singuri și cheamă un medic.

Gardianul ieși numaidecât și învățătorul îngenunche și o luă pe Danielle în brațe. Îi verifică pulsul. În clipa în care i-l simți, respiră ușurat, dar nu-i dădu drumul din brațe.

Când sosi medicul cu o targă, învățătorul o așeză cu blândețe, îndepărtându-i părul de pe rana de la frunte. Îi făcu semn doctorului.

— Dacă moare, la fel o să pățești și tu. Ai priceput?

Doctorul încuviință din cap, galben ca ceara.

Capitolul 58

Spre seară, Aaron veni la apartamentul lui Josh cu o servietă mare, neagră.

— Ți-am adus materialele pe care mi le-ai cerut, spuse el în clipa în care o puse pe masa din bucătărie și o deschise.

Era plină cu dosare și documente.

— Te-ai mișcat repede, zise Josh. Mă impresionezi. Ai apucat să te uiți prin ele?

Aaron clătină din cap.

— Nu. De-abia am primit-o.

— Poți să mai stai puțin ca să ne uităm prin ele împreună?

— Dacă ai cafea, stau cât vrei.

— Tocmai acum am făcut, spuse Josh, bucuros că are cine să-i țină de urât. Presimt că n-o să închid ochii în noaptea asta.

Josh turnă cafea în două cești și îi oferi una lui Aaron.

În ora care urmă, verificară dosarele aduse de Aaron. După nenumărate pagini, instinctele lui Josh intrară din nou în acțiune.

— Aici avem ceva interesant, zise el, frecându-se la ochi.

Cercetează-i pe toți, se gândi el.

— Dar tot mai trebuie să verific ascendenții câtorva persoane. Îmi trebuie datele genealogice ale părintelui André, ale lui Alon, ale părinților lui, ale lui Moshe, ale defunctei sale soții și ale lui Danielle.

Josh avea o presimțire în privința înrudirii dintre Moshe și Danielle – ceva ce ar fi putut avea consecințe importante asupra evenimentelor.

— Cât de repede poți să faci rost de ele?

— Imediat, zise Aaron.

Își deschise telefonul mobil și sună la birou. Le ceru agenților să ia legătura cu centrul de cercetare genealogică Bet Hatfutzot din Tel Aviv, unde se găseau date despre mai bine de trei mii de comunități evreiești din lumea întreagă. Pe urmă, sună la o altă agenție la care se găseau toate dosarele adopțiilor de pe teritoriul Israelului începând din 1948.

— Încerc să aflu și câteva informații despre magazinul de suveniruri creștine din Orașul Vechi, îl anunță pe Josh. Sursa mea deține date de dinainte de 1948. Între timp, m-a sunat mama lui Jonathan să-mi spună că nu l-a mai văzut de când a plecat de-acasă ieri-dimineață. Zicea că, de obicei, o sună mereu să vadă ce mai face. Înainte să vin la tine, oamenii mei s-au interesat la poliție și la spitale, dar nimic.

— Am uitat să-l trec și pe Jonathan pe listă, remarcă Josh.

— Stai liniștit. L-am trecut eu.

Josh se uită la dosare.

— Aaron, nu cred că ar trebui să facem schimbul; e un eșec garantat. Trebuie să venim cu un plan nou.

— Încep să-ți dau dreptate.

— După ce mi-au adus noul laptop, am început să caut pe Internet indicii ori informații despre Santinele. Cred că am dat de pagina lor oficială. Se folosesc de Chat ca să comunice informații sub forma unor coduri numerice. Dacă reușesc să le dau de cap, cred că ne vor ajuta.

— Te pricepi să spargi coduri? Întrebă Aaron, vizibil sceptic.

Josh îl liniște.

— Într-o oarecare măsură, meseria mea asta înseamnă, să descifrez coduri.

— Oricum ar fi, să știi că agenția mea are unii dintre cei mai buni spărgători de coduri din lume.

Dintr-un motiv pe care nu reușea încă să și-l explice, Josh tot nu voia să împărtășească toate informațiile cu Aaron.

— Dacă nu reușesc până mâine-dimineață la 8, am să recurg la ajutorul lor.

Aaron se ridică de pe scaun.

— Atunci, ne vedem mâine la 8.

Mersi frumos pentru încredere, își spuse Josh la plecarea agentului. Se întoarce la dosare.

Informațiile s-ar putea dovedi utile. Dar ceva îi șoptea că informațiile din spatele codului ar fi și mai utile.

Trebuia să se întoarcă la treabă.

*

Lucră până târziu în noapte să descifreze mesajul Santinelelor către „Oase”. Se uită la șirurile

de numere, încercând mai întâi să le lege printr-un banal cod alfabetic: A=1, B=2, C=3, și tot așa mai departe. După cum bănuia, nu ajunse la niciun rezultat. E posibil să fie scrise într-o limbă străină? Să fie oare în ebraică? Alfabetul ebraic nu are decât 22 de litere. Mai era și varianta latinei clasice, care avea 23 de litere. Dar dacă literele erau luate în ordine inversă și A=26, iar Z=1? Mai încercă o dată și, spre mirarea sa, teoria funcționa.

24 12 14 22 7 12 19 22 26 23 10 6 26 9 7 22 9 8

C O M E T O H E A D Q U A R T E R S ^[5]

Era mult prea ușor. Oare Santinelele își aleseseră un cod într-atât de simplu? Un lucru era sigur, îi descifraseră mesajul. Să se fi aflat acolo dintr-un motiv pe care nu îl înțelegea? Se uită și la celelalte mesaje, în speranța că îi vor oferi mai multe informații. Vino la sediu nu era foarte explicit, mai ales dacă nu știai unde este sediul. Dar pe restul de mesaje nu mai reuși să le traducă după aceeași metodă. Aveau coduri mult mai complexe, și după două ore irosite, nu izbuti să scoată nimic din ele.

Josh se întoarse la pagina de start. Ce-ar mai putea afla? Căută „History” pe bara de navigație. Ar fi putut jura că nu mai accesase pagina; dar sună telefonul înainte să apuce să intre pe link.

— Josh, Aaron la telefon.

— Ceva nou?

— A avut loc încă un incident. Ți-l amintești pe Steve Fishman?

— Normal. E șeful departamentului de date de la AIA.

— A murit. I-am găsit cadavrul aseară pe la 11, într-un șanț de lângă zidul Orașului Vechi. Era ciopârțit în bucăți. Doar capul i-a rămas intact. Avea un bilețel în gură pe care scria „Trădător”.

Josh avu senzația că va leșina. Încă o victimă a descoperirii sale.

— De ce-or fi vrut să-l omoare pe Fishman? Întrebă el.

— N-am idee, spuse Aaron, care părea la fel de nedumerit ca și Josh. Era un tip liniștit, genul care trece neobservat. O să-i verific trecutul să văd ce mai pot să aflui. Presupun că vom găsi o legătură între Fishman și Santinele.

— Stai puțin, spuse Josh. Steve ne-a zis că testul cu carbon-14 arată că pergamentul e autentic. Pe urmă, a zis că rezultatele unui al doilea test nu sunt concludente. Crezi că au vreo legătură una cu alta?

— Orice e posibil. Dacă ne-am da seama ce doresc Santinelele, le-am înțelege mai bine acțiunile.

— Mă ocup de asta chiar acum, îl încredință Josh.

— Și noi la fel.

Închise și se întoarse la laptop. N-avea timp să-l plângă pe Steve Fishman. Singurul mod de a-i onora amintirea era să zădărnicească planurile Santinelelor. Dar acum, asta nu se putea face decât dacă își vedea de treaba lui. Reveni la „History”, pe site-ul sectei.

Noi suntem unicii creștini adevărați. Frăția noastră există din vremea lui Pavel și cunoaște cele mai bine păzite secrete ale creștinătății, dezvăluite nouă de Pavel, întâiul nostru

Învățător, așa cum a fost numit la douăzeci de ani după moartea sa. De atunci, secta noastră a avut nenumărați Învățători de seamă care ne-au condus vreme de aproape două mii de ani. Unii dintre ei au fost legendari, precum Marcion, Inocențiu al IV-lea și Torquemada. Alții și-au făcut simțită măreția cu mai multă discreție.

La Conciliul de la Niceea din 325 d.H., cel de-al optulea Învățător al nostru s-a numărat printre participanți. Împăratul Constantin însuși i-a chemat pe episcopi la Niceea și acolo au fost orânduite doctrinele creștine.

La început, membrii grupării noastre aparțineau de Biserica Catolică, de care s-au despărțit ulterior. Mai bine de o mie de ani, membrii noștri s-au prefăcut a fi catolici dar, pe ascuns, urmau propriile practici religioase. De obicei, nu au existat neînțelegeri între noi și Biserica Catolică, mai ales când aceasta făcea ceea ce se cuvine: îi persecuta pe necredincioși.

Cu mai bine de patru sute de ani în urmă, Biserica a aflat de existența noastră, ne-a declarat eretici și am fost excomunicați. Ca să nu fie arși pe rug, frații noștri au fost nevoiți să se ascundă. Am schimbat numele sectei în Santinelele, apărătorii adevăratei credințe.

Într-o bună zi, Biserica ni se va supune, iar noi vom spăla Pământul de rele. Nu vor supraviețui decât adevărații credincioși.

Gruparea noastră are membri în toate colțurile lumii. Unii dintre cei mai puternici oameni din lume fac parte din rândurile noastre. Secretul lor trebuie păstrat pentru a nu fi uciși de Întelepții din Sion. Capitala credinței noastre nu este Roma, ci adevăratul centru al creștinătății, Țara Sfântă. Acolo domnește Învățătorul nostru alături de cei Doisprezece Aleși. Membrii noștri fac legământ să țină totul ascuns. Dacă își încalcă jurămintele, vor fi pedepsiți ori uciși. Frăția noastră trebuie apărată. Citiți-ne articolele și, dacă ne împărtășiți convingerile, contactați-ne prin e-mail, iar atunci când va porni revoluția, veți participa și voi la ea.

Partea aceasta era mult mai artistic concepută decât restul site-ului, ceea ce-i confirmă bănuiala lui Josh că pagina fusese încărcată de curând. Dar din ce motiv? Îi căzură ochii pe o imagine din partea stângă ce înfățișa un șarpe încolăcit în jurul unei cruci negre. O mai văzuse și cu altă ocazie, dar acum, la o examinare mai atentă, putu interpreta și detaliile mai greu de sesizat. Șarpele simboliza renașterea, iar unele religii păgâne îl foloseau drept icoană. Șarpele din imagine era o viperă-covor, unul dintre cei mai agresivi și veninoși șerpi din Orientul Mijlociu și foarte probabil cel pomenit în Biblie sub numele de Balaurul zburător. Ce însemnau toate astea?

Josh reciti așa-zisul istoric al Santinelelor. Dacă era vorba despre o grupare secretă, de ce se dezvăluiau atâtea detalii oricărui curios ar fi intrat pe site? Aveau ei un motiv și, până la un punct, Josh simțea că are legătură cu el.

Singura întrebare era în ce fel.

Capitolul 59

Cei Doisprezece Aleși se strânseseră la subsol, la lumina lumânărilor, împreună cu alți douăzeci de membri influenți. Nerăbdători, toți cei prezenți se învârteau de colo-colo și discutau, în așteptarea conducătorului lor. În clipa în care învățătorul își făcu apariția și înainta spre altar, în sală se lăsă o liniște deplină.

— Fiți bineveniți, fraților, le ură bărbatul cu masca cu chip de șarpe.

Santinelele făcură o plecăciune și luară loc pe scaune.

— Avem multe probleme importante de discutat. Mi s-a adus la cunoștință că ultimele noastre operațiuni nu au fost pe placul unora dintre voi. Vreau să vă fie clar că nu sunt de acord cu actele nesăbuite de violență. Dar cei ce au fost uciși stăteau în calea sfintei noastre misiuni și trebuiau eliminați. Nimic nu ne poate sta în cale. Cuvântul Domnului este mai important decât sentimentele și dorințele noastre personale. Aceasta este sarcina pe care am primit-o. Uciderea necredincioșilor este simbolul reafirmării credinței noastre și vom culege răsplata spirituală. În curând lumea va fi unită sub credința noastră, iar supraviețuitorii se vor scălda în splendoarea luminii și a Celui ce se va întoarce pentru a o ajuta să strălucească de-a pururi.

Învățătorul făcu un pas înainte și ridică pumnii încleștați.

— De-a lungul existenței noastre am stat în tăcere și am fost martorii violenței și răului ce ne înconjurau. Am fost părtași la toate acestea?

— Nu, răsunară în cor glasurile celor prezenți.

— Pasivitatea nu a dat niciun rezultat și atunci am hotărât să luăm măsuri. E adevărat că unele dintre faptele noastre sunt violente, dar sunt cruciale pentru a ne atinge țelul. Frații noștri au mai săvârșit fapte sângeroase ce au stârnit nemulțumirea unora. Dar rezultatele au fost grandioase – moartea a mii de necredincioși. Dușmanii noștri își închipuie că suntem mistuiți de ură. Sunt niște ignoranți care nu cunosc măreția adevărului nostru sacru: sufletele noastre sunt un izvor de iubire. Iubirea ne dă puterea de a schimba lumea. Ei nu știu că totul a început odată cu primul nostru învățător, binecuvântatul Pavel, ale cărui secrete le apărăm și le prețuim.

Întreaga sală se ridică în picioare și începu să-l aclame.

— După cum bine știți, reluă învățătorul, restabilind liniștea, una din responsabilitățile mele este să dau ordinului nostru noi conducători. Într-o bună zi, fiul meu va deveni cel de-al șaptezeci și optulea învățător. Chiar și acum trebuie să ne pregătim pentru revelația cea mai înaltă. Doar câțiva dintre voi vor avea privilegiul de a fi martorii ritualului uniunii sexuale prin care se va păstra puritatea descendenței noastre. Dar în clipa de față, tună învățătorul, apropiindu-se de marginea estradei, amenințarea planează asupra noastră mai mult ca oricând. Evenimentele din ultimele zile au pus în mișcare forțele răului. Trebuie să ne pregătim pentru bătălia ce ne așteaptă, în care mulți dintre voi își vor sacrifica viața. Amintiți-vă mereu că nu există onoare mai mare decât să mori purtând bătălia lui Dumnezeu. Adevărații martiri vor fi primiți în rai.

Învățătorul urcă în altar.

— Te rugăm, Doamne, să trimiți înapoi pe Pământ Duhul Fiului Tău...

Discipolii îngenuncheară, plângând extaziați, și rostiră împreună cu el:

Ajută-ne să spălăm Pământul prin sânge și foc,

Ajută-ne să fim pregătiți pentru clipa întoarcerii Sale.

Capitolul 60

În multe privințe, Josh avea impresia că se învârtise în jurul cozii. Obținuse mai multe indicii, unele chiar de la Santinele, dar nu aflase absolut nimic despre sediul lor. Nu știa nici dacă Danielle mai trăiește. Singurul lucru care îl ajuta să nu își piardă mințile de tot era o stranie convingere că avea să o revadă.

Întors în camera sa din apartament, Josh se apucă să caute răspunsuri în pergament. Deși deocamdată totul i se părea tulbure, era sigur că va descoperi ceva care să-l ajute să deslușească ce se întâmplă – numai de-ar reuși să-l traducă pe tot și să-l analizeze în profunzime!

Primul pas era să intre într-o ușoară stare meditativă. Cu alte ocazii, o astfel de tehnică dăduse rezultate și îl ajutase să-și amintească informații extrem de valoroase pe care creierul său le „fotografiase”. Închise ochii și coborî pe scara subconștientului, dar coborâșul era anevoios, ca și când ar fi fost pe o scară rulantă ce îl purta în direcția greșită.

Mintea îi era împovărată de prea multe gânduri. Era momentul să treacă la fapte, nu să caute relaxare. Și totuși, Josh simțea că nu poate trece la fapte până când nu reușea să clarifice în ce direcție s-o apuce. Pândise Santinelele și dibuise cam pe unde s-ar ascunde, dar, dacă nu avea noroc, nu avea nicio șansă să le descopere ascunzătoarea propriu-zisă.

Ribbono shel Olam.

Cuvintele îl străfulgerară ca la ordinul altcuiva. Aveau o forță ieșită din comun. Îl mai ajutaseră o dată să creeze o legătură cu divinitatea așa cum nu mai reușise vreodată. Dar de la dispariția lui Danielle, le uitase.

Unde or să-l mai conducă de data aceasta? Folosindu-se de ele ca de o formulă sacră, Josh își concentrează întreaga atenție asupra sunetelor.

Ribbono shel Olam.

Ribbono shel Olam.

Ribbono shel Olam.

Paradoxal, orice alt gând i se șterse din minte. Se simțea atras spre ceva. Nu avea nici cea mai vagă idee spre ce se îndreaptă, dar se lăsă purtat fără să pună vreo întrebare.

Pe neașteptate, călătoria luă sfârșit și se trezi în fața paginii din pergament. Citi fragmentul în aramaica, dar, spre deosebire de alte dăți, reușea să traducă aproape instantaneu, de parcă ar fi fost limba lui maternă.

Mă tem că există oameni care îmi vor răstălmăci mesajul și vor încerca să-l folosească în interesul lor. Dușmanii mi-au pângărit învățăturile. Feriți-vă de aceștia, căci vor încerca să-i distrugă pe toți cei ce le stau în cale. Spuneți povestea mea și adevărul pe care îl scoate la lumină. Munca mea a rămas neisprăvită și trebuie desăvârșită.

Dușmanii vor încerca să-l zdrobească pe noul mesager. Fiți cu băgare de seamă, căci forțele răului pot avea chipul binelui. Dar nu este decât o mască. Masca diavolului însuși.

Cel cu spirit necurat îmi va perverti învățăturile, dar va căuta adăpost în casa mea. Nu este binevenit și trebuie alungat.

Cuvintele se șterseră și Josh se trezi. Există oameni care îmi vor răstălmăci mesajul și vor încerca să-l folosească în interesul lor. Proroceau probabil ascensiunea Santinelor. Iisus ghicise ceea ce lumea avea să tot afle de-a lungul a două mii de ani – că mult rău se poate face în numele religiei.

Dar ce-a vrut să spună prin „Îmi va perverti învățăturile, dar va căuta adăpost în casa mea”? Acele cuvinte fuseseră scrise înainte de organizarea Bisericii, înainte ca templele să fie numite casa lui Dumnezeu. Cu ce îl ajutau pe Josh? Iisus a trăit în Nazaret. Asta să fi fost indiciul? Chiar și așa, tot avea nevoie de o informație mai precisă.

Unde se afla casa lui Iisus în Nazaret? Nu știa nimeni. Puține dintre locurile prin care trecuse Iisus erau marcate în vreun fel. Josh își scormoni mintea. Studiase amănunțit zona. Ce lucruri aflase care să-i poată fi de folos acum?

În fața ochilor îi răsări o nouă imagine: domul Bazilicii Bunei Vestiri. Era vorba de o biserică amplasată în inima Nazaretului, pe locul în care se spune că arhanghelul Gavriil i-a apărut Mariei și a anunțat-o că va purta în pântece pe Fiul Domnului.

Oare la asta s-a referit Iisus când a vorbit despre casa lui?

Oare acolo trebuia să se ducă?

Capitolul 61

Josh se căzni să mănânce ceva, dar nu avea poftă deloc. Ceva mai devreme, încercase să doarmă puțin, dar în zadar. De câte ori închidea ochii, îi apărea Bazilica Bunei Vestiri. Era mai mult decât o simplă presimțire. Oricât de nebunesc ar fi părut, avea senzația că pergamentul, ori poate chiar autorul acestuia, i se adresează chiar lui. Cu câteva săptămâni în urmă, o asemenea idee l-ar fi făcut să râdă. Acum, însă, dovezile erau covârșitoare.

Aaron nu răspundea nici la telefonul mobil, nici la cel din biroul său. Deși Josh realiza că este foarte devreme și Aaron are tot dreptul la o noapte de odihnă, instinctele sale protestau vehement. Fiecare minut irosit de ei era un minut câștigat de Santinele, un minut ce o putea costa viața pe Danielle.

Îi trecu prin cap să se ducă singur la bazilică, dar nu-și pierduse mințile într-atât încât să nu-și dea seama că ar fi o prostie. Dincolo de toate descoperirile făcute, nu era pregătit să joace rolul de detectiv. Tot ce-i mai rămânea de făcut era să aștepte.

Josh nu-și găsea liniștea și se învârtea prin salon. Îi fusese teribil de greu să aștepte ora 8, dar cele douăzeci de minute care se scurseră după aceea însemnau o adevărată agonie. În cele din urmă, se auzi soneria.

— Îmi cer scuze că am întârziat, spuse Aaron. Am ceva important să-ți comunic. Mai ai niște cafea din aia tare și bună?

Josh îi făcu semn.

— În bucătărie. Am un ibric întreg, dar eu n-o să beau. Tot ce-mi mai lipsește acum e cafeina.

Se duseră amândoi în bucătărie.

— Ce știi despre Bazilica Bunei Vestiri? Întrebă Josh fără să mai piardă vremea.

Aaron îi aruncă o privire nedumerită în timp ce își turna cafeaua.

— A fost înălțată pe un loc sfânt din Nazaret. De ce întrebi?

— Acolo se ascund Santinelele.

Aaron înmărmuri, cu ibricul în mână.

— De unde știi?

— Am primit un pont.

— De unde? murmură Aaron.

— De la o sursă de încredere.

Aaron clătină ușor din cap și lasă ibricul pe masă.

— E destul de logic.

— Așa zic și eu, spuse Josh.

Părea curios că Aaron nu îi cere mai multe detalii despre sursă, dar Josh era mulțumit că nu trebuie să ducă muncă de lămurire cu el.

Aaron sorbi din cafea și închise ochii o secundă, ca și când ar fi îndemnat cafeina să se răspândească mai repede prin organism.

— Mi se pare logic fiindcă azi-dimineață i-au găsit mașina lui Jonathan la periferia Nazaretului. Agenții noștri sunt de părere că Jonathan le-a dat Santinelelor informații despre pergament și despre AIA.

— Cum au ajuns la această concluzie? Întrebă Josh, dezamăgit.

Jonathan începuse să-i fie simpatic, ori, cel puțin, așa crezuse.

— Îl pusesem de curând sub observație. L-am văzut adesea ducându-se în Cartierul Creștin, unde discuta îndelung cu diferiți preoți.

Dacă așa stau lucrurile, se miră Josh, de ce nu îl bănuiseră mai din timp? Uneori, întregul proces părea îngreunat în mod voit.

— Altceva? insistă el.

— Săptămâna trecută, în contul lui a intrat o sumă mare de bani. Pe lângă asta, în trei rânduri le-a spus unor persoane că se duce prin cluburi la Tel Aviv, dar n-a mai ajuns. Bănuim că în acele nopți participa de fapt la întâlnirile Santinelelor.

Josh își aduse aminte de chipul lui Jonathan, cu părul lui roșu ca focul și mustața mare și căzută. Era greu de crezut că o persoană cu o înfățișare atât de jovială poate fi în realitate atât de rea. Dar Josh știa prea bine că aparențele sunt înșelătoare.

— Am găsit unul din trădători, zise el. Acum mai trebuie să-l găsim și pe al doilea.

— Dăm noi de el.

— V-ați apucat să cercetați zona în care a fost găsită mașina lui Jonathan?

Aaron se uită la ceas.

— Da, zise el. Acum mai bine de o oră.

— Vreau să merg la Bazilica Bunei Vestiri.

— O să mergem. Dar mai întâi vreau să-ți arăt ceva. Azi-dimineață, ne-am dus la muzeu să ne uităm prin biroul lui Steve Fishman. Am găsit o scrisoare pe birou.

Aaron îi dădu foaia lui Josh.

Dacă citești această scrisoare, înseamnă că am murit deja. Vreau să știi că moartea mea nu a fost nici accident, nici sinucidere, în ciuda a ceea ce ar putea arăta dovezile. Adevărul este că, din motive care acum mi se par stupide, am făcut greșeala de a accepta 25.000 de dolari ca să spun că rezultatul primelor teste de datare a pergamentului a fost incorect. La momentul respectiv, nu mi-am imaginat că faptele mele vor avea consecințe prea grave. Dar mai târziu, când am aflat planurile fanaticilor, mi-am dat seama ce prostie am făcut. Nu-mi dă pace gândul că am dat o mână de ajutor uneltirilor lor necurate. Acum doar două lucruri mai contează: în primul rând, nici nu știi cât de mult regret că v-am mințit. Toate testele au dovedit fără tăgadă că pergamentul datează din perioada celui de-al Doilea Templu. În al doilea rând, secta Santinelelor trebuie oprită. Sper doar să găsești această scrisoare înainte de a fi prea târziu.

— Te lovești peste tot de trădători, observă Aaron.

Josh se uită la el.

— Așa o fi, dar mă îndoiesc că Fishman e unul dintre ei. Problema lui a fost naivitatea și binecunoscuta lăcomie.

Aaron sorbi din cafea, profund descumpănit.

— Mai am niște vești interesante, spuse el. Am descoperit că Moshe nu este tatăl biologic al lui Danielle. A adoptat-o.

Josh nu era câtuși de puțin surprins.

— Când și din ce motiv a murit mama ei adoptivă?

— Sophie a murit de cancer la sân când Danielle avea cinci ani.

Josh căzu o clipă pe gânduri, apoi rosti întrebarea logică:

— Cine sunt părinții biologici?

— Agenția de adopție a declarat că nu există niciun document despre ei. A fost adusă la agenție la numai câteva ore de la naștere de un bărbat care pretindea că a găsit-o abandonată pe o alee.

Josh rămase tăcut. Răspunsurile la multe din întrebările sale începeau să se lămurească și înțelese că în curând va găsi soluții la toate.

— Și încă o surpriză. Danielle și Alon sunt născuți pe aceeași dată.

— Asta de unde o știi?

— Danielle a fost adusă la agenție pe 28 mai 1977. Din actele noastre reiese că Alon s-a născut în aceeași zi, a aceluiași an.

— E posibil să fie gemeni? Întrebă Josh.

— E greu de crezut. Îți dai seama că nu sunt singurii copii născuți în Israel în ziua respectivă. Dar merită luat în considerare.

— Cine e tatăl lui Alon?

— Îl cheamă Alexander Paul, un om de afaceri prosper, cu legături la nivel internațional.

Familia lui locuiește aici de dinainte de formarea Israelului modern. După spusele lor, trăiesc aici de peste o sută de ani. Din păcate, nu avem certificatul de naștere al domnului Paul.

Toate informațiile de care dispunem sunt luate din biografia lui, în care se precizează că el și familia lui sunt evrei seculari, la fel ca cea mai mare parte a populației.

— L-am cunoscut pe Paul. Se învârte mult pe la AIA.

— E un adevărat protector al muzeului din Ierusalim și trece pe la noi de câte ori vrea să aibă parte de un tratament preferențial. Îi place să știe tot.

Josh simțea că i se învâрте capul de atâtea informații. Realiza că toate se leagă, dar încă nu știa cum.

— Ai de gând să-l interoghezi pe Paul?

— Agenții noștri au întâlnire cu el puțin mai târziu.

— Cum rămâne cu ostaticii?

— Încerc să mai trag de timp până mâine după-amiază, spuse Aaron. Dacă ai dreptate în privința bazilicii, n-o să mai fie nevoie să facem vreun schimb. Dar dacă, totuși, nu avem încotro, ne-am gândit la un plan prin care să fii pus la adăpost.

— Ce vrei să spui?

— Nu o să le duci tu copia de pe pergament.

Josh ridică mâna ca să-l oprească.

— Nu vreau s-o facă altcineva în locul meu. Conștiința nu-mi permite să las pe altcineva să-și riște viața. Au murit deja prea mulți. Santinelele mă vor pe mine și dacă va fi să le ducă cineva pergamentul, acela voi fi eu.

Aaron îi aruncă o privire din care Josh nu prea știa ce să înțeleagă.

— O să mai discutăm dacă e nevoie. Sper sa nu se ajungă până acolo.

— Atunci să mergem la bazilică.

— Nu încă. Mai întâi, lasă-i pe oamenii mei să arunce o privire.

Josh simți că-i crește tensiunea.

— Gata cu așteptatul, Aaron. M-am săturat să stau degeaba când o știu pe Danielle în mâinile Santinelelor.

— Nu stai degeaba. Vii cu mine la AIA. Între timp, eu trimit o echipă să inspecteze bazilica. Dacă e ceva acolo, crede-mă, îl vor găsi.

Josh nu putea nega că planul lui Aaron era absolut logic. Și atunci, de ce nu-l mulțumea câtuși de puțin?

Capitolul 62

La ședința sectei din Nazaret, Învățătorul aștepta sosirea părintelui André, dornic să-și confrunte prizonierul. Aceste momente de relaxare îl ajutau să se mențină în formă.

— Bună ziua, părinte, zise învățătorul la intrarea lui André escortat de două gărzi uriașe. Sper că ești într-o dispoziție bună pentru discuții.

Părintele André se încruntă, iar pe buze i se așternu un soi de rânjet. Deși îngrozit, tot aprig rămăsese.

— Ce fel de discuții?

— Pe teme religioase. Ce zici? spuse Învățătorul. De-abia aștept să aud cum îți aperi convingerile. Te temi? Dacă te gândești să mă refuzi, pot oricând să te omor.

— Acum chiar nu am de ales, îl ironiză André. Oricum mă vei omorî, nu?

Învățătorul ridică batjocoritor din umeri.

— Hai să facem lucrurile ceva mai interesante, bine? Îți dau ocazia să-ți salvezi viața. Nu trebuie decât să câștigi dezbaterea noastră.

— Și pe urmă?

— Îți cruț viața și-ți dau drumul, normal. Dacă pierzi, o să am grijă să ai parte de o slujbă. Dar dacă mă refuzi...

Părintele André îl întrerupse, căci nu avea nevoie să audă continuarea.

— Pot să vorbesc liber?

Învățătorul își îndreptă spatele, încântat că preotul mușcase momeala.

— Poți să spui tot ce dorești, iar eu, ca un preacuvios ce sunt, îmi voi ține făgăduiala.

— Concepția ta despre religie e tare deformată, acuză părintele André.

Învățătorul ridică din umeri.

— Hai să nu pierdem vremea cu asemenea mărunțișuri, când putem discuta despre lucruri mai inteligente.

André râse amar.

— N-am de gând să mă contrazic cu tine.

— De ce? Fiindcă ți-e frică să nu pierzi?

— Nu, fiindcă ești nebun.

— E limpede că nu îmi înțelegi viziunea, zise Învățătorul. Ce bine trebuie să dormi noaptea, învelit în mediocritatea ta morală. Spui că sunt nebun, un fanatic ținut, dar asta e tot ce vezi pentru că adevărul e prea complex pentru gândirea ta religioasă limitată. Eu sunt un geniu și un suflet nobil.

Andre răspunse calm:

— N-aș putea vreodată să spun că ai un suflet nobil.

— Am făcut lumii mai mult bine decât tine.

André izbucni în râs.

Cuprins de furie, Învățătorul începu să se bâlbâie.

— Nu mă lua în râs că te omor pe loc.

Chipul părintelui André deveni alb ca varul.

— Dacă nu ești nebun, atunci de ce faci asemenea lucruri?

— Îndeplinesc voia Domnului, spuse Învățătorul. Toate faptele mele sunt menite să curețe lumea.

André se întunecă, iar Învățătorul chicoti mulțumit.

— Văd că nu mă înțelegi. Ai dreptate, manipulez câțiva oameni cu creierul cât o nucă. Dar ei au un scop și un rol.

Se ridică de pe scaun și făcu un ocol în jurul părintelui.

— Eu urmăresc adevărul, un adevăr care a fost murdărit de minciunile celor ce au scris Biblia și au folosit-o în interes personal.

André avu o tresărire de mânie, dar Învățătorul merse mai departe imperturbabil.

— Datoria mea nu este doar de a distruge răul din lume, ci și principalele lui cauze, Dumnezeu fals din Vechiul Testament, Demiurgul, care a creat Pământul după ce a decăzut din grațiile adevăratului Dumnezeu al creației.

— Dumnezeu din Vechiul Testament e fals? zise André, cinic. Mă îndoiesc profund.

Dar Învățătorul rămase nepăsător.

— Biserica Catolică ți-a spălat creierul, spuse el, fluturând din mână ca și când ar fi vrut să alunge ignoranța adversarului său.

— Deci faci rău în numele adevăratului Dumnezeu? îl întrebă André, sceptic.

— Eu nu fac rău. Fac tot ce e necesar pentru a-l slăvi pe Dumnezeu și pentru a înfrânge forțele ce controlează omenirea.

Câteva lacrimi i se prelinseră în spatele măștii. Prea rar avea ocazia să vorbească despre misiunea lui cu un om atât de învățat precum André, iar în asemenea momente devenea peste măsură de pătimăș.

— Faptele mele sunt drepte, zbieră el. Tu ce faci? Eu sunt cel ce își va primi răsplata de la Dumnezeu și de la fiul său, Iisus Hristos. Eu sunt cel ce suferă în numele adevărului.

— Care este adevărul? întrebă André, intrigat de însăși grozăvia a ceea ce auzea.

Învățătorul se apropie de preot.

— Părinte, ești un credincios adevărat. E ciudat cum cineva poate să fie atât de învățat și de ignorant în același timp, nu? Dar nu tu ești de vină pentru obtuzitatea convingerilor tale. Cum pe amândoi ne unește iubirea pentru oameni, te respect suficient de mult ca să-ți dezvălui adevărul pe care îl cauți: Iisus nu a fost un om obișnuit, ci o ființă pur spirituală coborâtă pe Pământ pentru a salva omenirea. Nu a murit pe cruce, căci nu a fost născut din pântecul unei femei. A fost o ființă absolut spirituală.

— Am întâlnit această teorie în unele scrieri gnostice, zise părintele André. Și totuși, cum îți justifici ura și violența?

— Am preluat câteva învățăminte gnostice, dar nu suntem gnostici. Ce părere ai, părinte, Noul Testament cuprinde toate Evangheliile lui Pavel?

— Categorical.

Învățătorul clătină trist din cap.

— Te-au amăgit atât de tare. Nu, nu sunt toate.

— De când ai ajuns tu o autoritate în domeniu? îl repezi părintele André. Tu și secta ta sunteți o rușine.

— Taci! se răsti Învățătorul, sătul să dea dovadă de atâta îngăduință. Încerc să te ajut, dar tu te încăpățânezi să rămâi în neștiința ta. Doar noi suntem adevărații creștini. Ți-ar prinde bine să afli istoria reală a iubitei și păgânei tale Biserici. Sute de ani am supraviețuit dându-ne drept catolici fervenți. Ne țineam ceremoniile pe ascuns ca să scăpăm de pedepsele la care erau supuși cei care se opuneau falsei religii a clasei conducătoare. Grupări precum catarii nu fost la fel de norocoase, membrii lor și-au găsit sfârșitul pe rug... și totul în numele Dumnezeului vostru milostiv. Dar de la un timp, corupția papilor nu a mai putut fi trecută cu vederea. La început, ne prefăceam că nu o vedem. Majoritatea papilor din Evul Mediu erau mai interesați de politică și putere decât de aspectele spirituale, așa că ne-am separat, ne-am ascuns și am perpetuat credința ce ne-a ajutat să supraviețuim timp de o mie de ani.

— Dacă tot ești așa de cucernic, îl provocă părintele André, atunci de ce urăști și ucizi?

Învățătorul oftă. Astfel de lecții se dovedeau epuizante.

— Ucidem doar necredincioși. Credeam că ai priceput asta.

— Dar în concepția ta, necredincioșii reprezintă 99,99 la sută din populația Pământului!

— Când se va întoarce Iisus, îi explică Învățătorul, el va conduce o lume în care nu vor exista necredincioși.

André pufni în râs.

— Și cum ai de gând să-i convertești pe hinduși, musulmani, budiști, evrei și pe creștinii care nu îți împărtășesc credința?

Învățătorul se uita din spatele măștii la preot.

— Se vor converti, altminteri vor fi uciși.
Părintele André își ridică brațele spre cer.
— În cazul acesta, vei fi înfrânt. Omul trebuie să se apropie de credință din proprie inițiativă. Ca arheolog, și eu am căutat dovada existenței lui Iisus.
Dar, după ce am studiat poveștile altor civilizații, am înțeles că toți oamenii sunt frații mei. Pentru Învățător o astfel de idee era de neconceput.
— Nu ai mai gândi la fel dacă ai ști ce s-a-ntâmplat la Conciliul de la Ierusalim în anul 49 d.H.
— Lămurește-mă tu, se învoi André, ca și când ar fi avut vreo alternativă.
— Când Pavel s-a întâlnit cu Iacob, fratele lui Iisus, și cu Petru, discipolul său preferat, a căzut de acord ca adeptii săi să continue să respecte regulile alimentare iudaice. Și totuși, a început să se îndepărteze de iudaism, religia pe care Iacob și Petru încă o practicau. Vezi tu, nu Iisus a pus bazele creștinismului, ci binecuvântatul Pavel, primul nostru învățător.
André făcu ochii mari.
— Sfântul Apostol Pavel a fost primul vostru învățător? Nu se poate.
— În anul 70 d.H., înainte ca prima evanghelie să fie scrisă și înainte de martiriul lui Pavel, ni s-a dat spre păstrare un document care până atunci se aflase la Barnaba, tovarășul lui Pavel. În acel document, erau redată în detaliu scrierile lui Pavel și mai ascundea unele secrete aflate la Conciliul de la Ierusalim din 49. Am ținut ascuns acest document secole la rând.
André îl luă din nou în răs. Toată povestea asta devenea enervantă.
— Mă îndoiesc profund că există un asemenea document.
— Ba există, îl asigură Învățătorul. E la loc sigur.
— Dovedește-mi, îl provocă André, spre amuzamentul Învățătorului.
— N-am de ce să-ți dovedesc ție ceva, zise el. Doar dacă nu cumva ai de gând să te convertești.
André nu luă în seamă insinuarea.
— Sfântul Apostol Pavel n-ar fi acceptat niciodată să facă parte din secta voastră, spuse el, sfidător.
— Ai oarecum dreptate. Pavel e conducătorul nostru onorific, părintele spiritual al Învățătorilor noștri. Deși se spune că a fost evreu, în realitate, a fost creștin gnostic. Învățăturile sale ne-au fost dezvăluite de Marcion, primul nostru învățător oficial.
André căzu pe gânduri o clipă ca să asimileze toate acele informații.
— Biserica l-a alungat pe Marcion din sânul ei în secolul al II-lea pentru erezie.
— Marcion a fost un adevărat discipol al lui Pavel, îl corectă Învățătorul. L-au excomunicat fiindcă știa adevărul despre Hristos și cei doisprezece discipoli ai săi.
Dar Andre nu avea de gând să renunțe cu una, cu două.
— Marcion s-a născut la douăzeci de ani după moartea lui Pavel.
— Așa e, spuse Învățătorul, nedorind să-și bată capul cu prea multe detalii. Dar a intrat în posesia tuturor scrierilor lui Pavel, dintre care multe sunt atât de secrete încât nu le-a văzut nimeni niciodată. Marcion a fost singurul care a văzut adevărul din viața lui Pavel și mesajul lui. Vreme de două sute de ani, marcioniții s-au dezvoltat sub aparențele unei secte creștine, dar după Conciliul de la Niceea din 325 d.H., la care creștinismul adevărat a fost pervertit, noua Biserică Catolică i-a declarat eretici. Dar Marcion are propria scriptură pe care o lăsăm moștenire din generație în generație. Acestea sunt scrierile sacre ale Santinelelor, care prevestesc întoarcerea lui Iisus și noua sa misiune pe Pământ.
Părintele Andre șovăi, cu chipul întunecat de mâhnire.

— De ce-mi spui mie toate astea? Întrebă el.

— Fiindcă nu mă pot atinge cu nimic. Te respect, părinte, dar sunt nevoit să te ucid.

Învățătorul savura din plin spaima ce se așternu pe fața preotului. Chiar își închipuise că Învățătorul îi va da ocazia să-și câștige libertatea?

— Tot timpul mai ai și alte variante, spuse Andre, cu glasul sugrumat de emoție. Dacă mă ucizi, mă voi alătura în ceruri lui Dumnezeu. Tu, în schimb, vei arde în iad.

Învățătorul era extaziat.

— Vai, părinte, îl ironiză el, de unde vine ura din vocea ta?

Dar Andre se mulțumi să-i arunce o privire mâhnită.

— Nu, fiule, e doar milă pentru sufletul tău rătăcit.

La auzul acestor cuvinte, Învățătorul își pierdu cumpătul. Conversația nu mai era deloc distractivă. Făcu un semn și preotul fu luat pe sus de unul dintre servitorii devotați ai Învățătorului.

La numai câteva clipe după plecarea preotului, Învățătorul auzi un vaiet prelung, apoi încă unul, și apoi se lăsă tăcerea. Oamenii lui știau prea bine că nu trebuie să-l omoare pe Andre. În schimb, Învățătorul le dăduse voie să-i facă orice altceva.

Capitolul 63

Josh luă loc pe un scaun din biroul lui Aaron, fără să știe ce aveau de făcut acolo. Nu-și putea lua gândul de la bazilică și se tot întreba peste ce vor da agenții lui Aaron.

— Apropo, ți-am găsit laptopul, îl anunță Aaron, nonșalant. Poți să-l recuperezi mai târziu. Vestea îl luă pe Josh prin surprindere.

— Unde l-ai găsit?

Aaron îi aruncă o privire piezișă.

— Nu se poate spune că l-am găsit.

— Voi l-ați furat?

— Firește. Am fost nevoiți. Chiar îți închipui că agenții noștri sunt așa de idioți pe cât te-a făcut Boaz să crezi? M-am uitat prin fișierele tale – ca măsură de precauție, după cum am mai spus – și am descoperit că ai fotografiat pergamentul. Inițial am vrut să șterg pozele, dar pe urmă m-am gândit că pot să am încredere în tine.

Josh nu știa dacă poate să spună același lucru în privința lui Aaron.

— Ai făcut ce trebuia să faci, spuse el, încruntat.

— Nu te supăra. În plus, acum că am scăpat și de problema asta, putem să te considerăm membru al echipei.

— Nu sunt în echipa nimănui, i-o reteză Josh. Să fie clar. Amândoi urmărim același scop. Dacă vă pot fi de ajutor, o voi face.

Sună telefonul și Aaron răspunse. Erau de la recepție.

— Telefonul pe care-l așteptați e pe linia 3.

Aaron îi mulțumi centralistei, puse telefonul pe speaker și rosti:

— Shalom.

— Te-ai hotărât? se auzi o voce hârșăită ca și când ar fi fost modificată cu ajutorul unui dispozitiv.

— La ce te referi?

— N-o mai face pe prostul că închid și nu mai vezi ostaticii în viață.

— N-o fac, se grăbi Aaron să spună. Măine la apus, vă dăm pergamentul în schimbul ostaticilor.

— Oferta noastră era valabilă doar pentru astăzi. Dacă nu vrei s-o accepți, prizonierii vor muri din vina ta.

— Suntem de acord să-ți dăm pergamentul, dar mai avem nevoie de puțin timp.

— Nu se justifică. Voi aveți pergamentul, eu am ostaticii. Nu aveți ce pregătiri să faceți.

— Am nevoie de timp să mai discut cu unele autorități, zise Aaron, încercând să câștige timp. E mai greu decât pare.

— Din punctul meu de vedere nu-i așa de greu să te decizi să salvezi niște vieți. Dar, în semn de bună-credință, îți fac o contraofertă. Măine eliberăm un ostatic. Dacă stabilim că pergamentul e autentic, miercuri îi eliberăm și pe ceilalți.

Josh se amestecă instinctiv în discuție.

— Cum îi cheamă pe ostatici? întrebă el.

— Știi cum îi cheamă, răsună vocea de la capătul celălalt.

— Nu facem niciun schimb, riscă Josh, dacă nu ne spui numele prizonierilor.

Se lăsă o clipă de tăcere.

— Ostaticii sunt Danielle Ben Daniel, părintele André Billet și Jonathan Levi.

Răpitorul făcuse o greșală capitală, iar Josh se abținu din răspunderi să nu i-o spună. Privirea rapidă pe care o schimbă cu Aaron îi dădu de înțeles că agentul e de aceeași părere.

— E posibil să vă acceptăm oferta, zise Aaron, dar mai înainte trebuie să mă consult cu colegii mei.

— Aveți o oră la dispoziție, zise vocea, iar Aaron închise.

— Santinelele habar n-au că am aflat de moartea lui Jonathan, remarcă Josh.

— Nu uita că am presupus că cenușa i-ar aparține lui Jonathan pentru că i-am descoperit mașina. Individul n-a pomenit nimic despre Alon. Poate că e cenușa lui.

Aaron avea dreptate. Oare răpitorul recunoștea că l-a ucis pe Alon?

Unul dintre oamenii lui Aaron intră grăbit în birou.

— A sunat de pe un telefon mobil. Am verificat la compania de telefonie și e numărul lui Jonathan. Apelul a fost dat dintr-un loc aflat la trei kilometri de Nazaret.

— Mulțumesc, zise Aaron și îi făcu semn să plece.

Josh se căznea să lege noua informație de ceea ce știa deja.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că suntem tot mai aproape de ei.

Exact o oră mai târziu, sună din nou telefonul. Aaron și Josh își aruncară o privire. Aaron clătină din cap și ridică receptorul.

— Ce ați decis? întrebă vocea.

— Mai am o întrebare.

— Gata cu întrebările! Răspunde-mi pe loc sau îi omor pe ostatici.

Aaron se uită la Josh, apoi la telefon.

— Suntem de acord să facem schimbul mâine laapus.

— Atunci faceți întocmai ce vă spun. Cohan trebuie să se ocupe de schimb și să ne aducă pergamentul. Când ajunge în mâinile noastre, vă anunțăm unde se află primul ostatic. La 7:30, Cohan trebuie să fie la ruinele Teatrului Roman de la Sepphoris. Fără șmecherii, altfel omor ostaticii. Să nu vină niciun agent cu el. Poți să-l însoțești tu, dar când ne dă pergamentul trebuie să fie singur. Oamenii noștri vor împânzi zona ca să vadă dacă respectați instrucțiunile. E clar?

— Foarte clar, zise Aaron, făcându-i jocul.

La finalul convorbirii, nu schimbă nicio vorbă cu Josh. Puse mâna pe telefon și sună la biroul de securitate din Nazaret ca să-i pună la curent.

— Agenții noștri supraveghează întreaga zonă, îl lămuri pe Josh. În câteva minute, un elicopter va survola împrejurimile ruinelor. Slabe șanse ca schimbul să aibă loc dar, dacă se va întâmpla, vreau să se facă după regulile noastre.

Capitolul 64

În lumina amurgului, teatrul era pustiu și încremenit, iar pretutindeni domnea liniștea, curmată doar de șoaptele celor două siluete în robe negre.

— Ți-ai învățat bine lecția, fiule.

Glasul Învățătorului fremăta de emoție, acum când se văzuseră singuri.

— Ai ajuns așa cum am visat și într-o zi vei deveni următorul învățător. Destinul nostru este să salvăm lumea, dar pentru asta misiunea noastră trebuie să rămână secretă. Uneori s-ar putea să te simți împovărat și singur, căci nimeni nu va ști cine ești cu adevărat. La fel ca și mine, îți va da putere gândul că într-o zi fiul tău va duce ordinul mai departe. La vârsta majoratului, îl vei introduce în tainele învățăturilor sfinte, așa cum am făcut și eu cu tine.

— Învățătorule, îmi voi ține făgăduiala și nu voi pomeni nimănui despre secretul nostru. M-ai instruit bine. Când va sosi timpul, vei fi mândru de mine. Am terminat pregătirile pentru mâine?

— Da. Puține lucruri mă mulțumesc la fel de mult precum o înșelătorie iscusită. Mâine-noapte, după ce facem schimbul, am pus la punct o sărbătoare grandioasă. În seara asta, nu avem vreme de pierdut, căci trebuie să-ți zămislești moștenitorul.

— Sunt mulțumit de alegerea pe care ai făcut-o, zise tânărul, din ce în ce mai înflăcărat. Dar mi se va supune femeia?

— Va fi pregătită pentru venirea ta, îl liniști Învățătorul. Drogurile or s-o potolească.

Capitolul 65

Îi era aproape imposibil să se relaxeze, însă Josh trebuia neapărat să atingă înțelepciunea la care doar meditația îl ajuta să ajungă. S-ar putea să nu mai aibă o altă ocazie prea curând, poate niciodată. Se concentrează și începă:

Ribbono shel Olam.

Ribbono shel Olam.

Ribbono shel Olam.

Prin fața ochilor îi jucau luminițe roșii, verzi, albastre și purpurii și se forță să coboare și mai adânc, până în locul în care nu mai fusese vreodată. Reușise să depășească o barieră, cu ajutorul neîndoielnic al cuvintelor ce îi fuseseră scoase în cale. Acolo sălășluiau amintirile dintr-o viață anterioară. Nu era nici vis, nici vedenie, nici halucinație.

Totul era real.

Josh urmărește evenimentele marcante din viețile a cinci oameni pe care instinctiv îi recunosc drept strămoșii săi. Îl văzu pe rabinul Hillel în anul 6 d.H. cum îl povățuiește pe tânărul Yehoshua ben Yosef să-și iubească semenii la fel de mult ca pe sine. Simți curajul cu care rabinul Akiba înfruntă moartea în 135 d.H. Îl văzu pe Iuda ben-Bava, cunoscut drept Iuda Prințul, cum codifică fragmente din Mishnah în anul 193 d.H. Auzi glasul lui Rashi când discuta Talmudul și Tora în 1085 d.H. Iar în 1569 d.H., îl zări pe rabinul Isaac Luria vorbind despre misterele Cabalei.

Josh se simțea legat de toți acești oameni măreți. Prin venele lui curgea sângele lor. Dar de ce i se arătau aceste lucruri acum?

Îeși din transă și se întoarce la concretul lumii reale. În loc de răspunsuri, găsisese doar noi întrebări. Meseria și curiozitatea îl făcuseră să-i studieze pe acei oameni. Dar se îndoia că adevărul istoric îi va fi de ajutor în lupta ce îl aștepta.

În timpul transelor, simțise mai degrabă esența acestor strămoși, ceea ce unii ar numi vibrație ori amprentă spirituală. Aceasta era energia ce i-ar putea fi de folos în clipa confruntării cu dușmanii săi. Josh se hotărî să se roage. Deși nu luase niciodată rugăciunile foarte în serios, ajunsese acum să le înțeleagă însemnătatea, mai bine ca oricând.

Alese un Psalm pe care și-l amintea pe de rost:

Omule ca iarba, zilele lui ca floarea câmpului; așa va înflori.

Că vânt a trecut peste el și nu va mai fi și nu se va mai cunoaște încă locul său.

Iar mila Domnului din veac în veac spre cei ce se tem de Dânsul,

Și dreptatea Lui spre fiii fiilor, spre cei ce păzesc legământul Lui

Și își aduc aminte de poruncile Lui, ca să le facă pe ele. Domnul în cer a gătit scaunul Său și împărăția Lui peste toți stăpânește.

Îmbărbătat, Josh reflectă la primejdiile pe care trebuia să le înfrunte. Se îndoia că Aaron va veni cu o alternativă viabilă la schimbul de ostatici. Și nici nu era prea încrezător că oamenii lui Aaron vor reuși să găsească ascunzătoarea Santinelelor din Nazaret la timp.

Înțelese dintr-odată că nu exista decât un singur om care ar putea distruge Santinelele și ar reuși să o salveze pe Danielle. Acel om se trăgea din rabinul Hillel, din rabinul Akiba, din Iuda Prințul, din Rashi și din rabinul Isaac Luria.

Josh se ridică în picioare. Era vremea să treacă la acțiune.

Capitolul 66

Prin întineric nu răzbătea decât o rază de lumină ce se răsfrângea peste altar și inunda totul într-o aură nepământească. Nerăbdarea publicului era aproape palpabilă. Învățătorul însuși fremăta de emoția ritualului iminent. Era un moment ce nu se petrecea decât o dată la o generație. Dacă nu se întâmpla nimic neprevăzut, avea să asiste la procrearea nepotului său. Învățătorul urcă agale pe scenă și își privi Aleșii.

— În această noapte măreață, sărbătorim perpetuarea seminției noastre. În curând, veți fi martorii celei mai sacre ceremonii. Vă cer să vă stăpâniți instinctele animalice și dorințele trupului. Mulți dintre voi mi-ați demonstrat deja slăbiciunile voastre, dar vă implor să trageți învățăminte din ultimele încercări și să vă canalizați energiile către spiritul înalt al cauzei noastre. Mi-ați fost credincioși și a sosit momentul să vă primiți răsplata. Veți asista la renașterea perpetuă a sectei noastre. Să ne rugăm împreună ca Domnul să ne binecuvânteze cu un moștenitor.

Cei Doisprezece Aleși se ridicară și începură să se roage într-un singur glas.

Doctorii îl asiguraseră pe învățător că era momentul propice. Și el simțea la fel. Imbecilii de la AIA își închipuiau că dețin controlul, dar nici prin cap nu le trecea că toate tergiversările lor serveau unui scop mai înalt. Învățătorul se ruga în tăcere, mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru sincronizarea perfectă. În noaptea aceea, nu îi va tulbura nimeni.

În acel moment, își făcu apariția un alt bărbat, în robă albă și cu mască cu chip de șarpe. Sala începu să freacă; nicio altă persoană nu mai purtase masca sfântă a învățătorului lor. Neastâmpărul publicului se întetă, iar învățătorul începu să se îndoiască de faptul că vor fi în stare să-și înfrâneze poftele. Pe câțiva dintre ei îi pedepsise deja pentru că se năpustiseră asupra lui Danielle la dușuri. În seara aceasta, nu aveau voie să facă vreo prostie. Învățătorul nu avea de gând să permită profanarea unui asemenea moment.

Bărbatul mascat își aștepta perechea în altar. În scurt timp, își făcu apariția și femeia frumoasă, însoțită de două Santinele ce o conduseră pe brațe până la altar. În secunda în care în care cei doi însoțitori îi scoaseră roba, din piepturile tuturor celor Doisprezece Aleși se ridică un suspin. Nici chiar cele câteva vânători nu reușeau să-i știrbească din frumusețe. Cu câteva zile în urmă, când aflase cine este femeia, învățătorul căzuse pe gânduri. Pentru o clipă, natura umană izbutise să-i mai domolească impulsul datoriei. Pe urmă își dăduse seama cât de perfectă, cât de pură, era această coincidență. Însăși eternitatea părea să lucreze în favoarea lor.

După ce o așezară în fața altarului, cele două Santinele care o escortaseră se îndepărtară de trupul ei gol. Dar, imediat după aceea, femeia se prăbuși la pământ. Undeva se făcuse o greșală.

Învățătorul se repezi spre ea, încercând să o aducă în simțiri.

— Proștilor! zbieră el. V-am spus să o sedați, nu să mi-o aduceți leșinată. Ritualul nu poate fi desăvârșit dacă ea e inconștientă. Veți plăti cu viața pentru asta.

Capitolul 67

Josh își îndesă în geantă cele două pistoale semiautomate pe care le cumpărase în aceeași zi. Spera să nu fie nevoit să le folosească dar, la nevoie, era pregătit pentru orice. Era pe punctul de a ieși pe ușă, când se auzi telefonul.

— Am o veste minunată, zise Aaron. Am dat de ascunzătoarea Santinelelor.

Josh nu se arătă câtuși de puțin mirat, deși și-ar fi dorit. Nu era nevoie să-l mai întrebe pe Aaron cum reușise.

În ultima oră, fusese mai lucid ca altă dată. Și, în consecință, izbutise să vadă anumite tipare care înainte îi scăpaseră. Se așteptase să primească acel telefon.

— Extraordinar, spuse el. Să înțeleg că nu mai facem niciun schimb mâine-seară?

— Nu am fost niciun moment încântat de ideea schimbului. Acum putem s-o lăsăm baltă. M-am gândit la un plan nou. În timp ce Santinelele te așteaptă la Sepphoris, noi le atacăm sediul și-l luăm prizonier pe șeful lor.

Josh nu zise nimic. Prea puțin îi păsa de stratagemele lui Aaron; el avea planul lui, în care Aaron ocupa un rol foarte important.

— Josh, mă auzi?

— Mă gândeam ce isteț ești, minți el. În ce constă planul?

— Mâine la 3 vin să te iau și mergem la Nazaret. Trebuie să fim acolo înainte de 6:30.

— Ce-ai zice să ne vedem la 6 în fața Bazilicii Bunei Vestiri? propuse Josh.

— Vreau să vii cu mine. Așa putem să mai discutăm detaliile operațiunii.

Josh se strădui să nu i se citească nimic în glas.

— Nu-mi convine. În drum spre Nazaret o să opresc pe la unele locașuri sfinte și vreau să fiu singur.

— Dar...

— Aaron, îl întrerupse Josh, știai că în ebraică și arabă Nazaret înseamnă „santină”?

— Normal că știam.

Aaron oftă și încuviință nemulțumit.

— Bine, ne vedem în fața bazilicii mâine-seară la 6.

— Vezi să fii bine înarmat. Eu n-am nicio armă. Mă bazez pe tine să mă aperi.

Josh închise și se uită la ceas. Era 5:30. Avea o jumătate de oră să ajungă la destinație. Își luă geanta și o porni spre Orașul Vechi.

Îi luă aproape cincisprezece minute să ajungă la Poarta Jaffa. Intră în Cartierul Creștin și se opri la magazinul „Sabia lui Dumnezeu” prin care se ajungea la vechea ascunzătoare a Santinelelor.

— Sunt de la Securitatea israeliană, îi spuse el femeii din spatele tejghelei. Trebuie să verific

camerele de la subsol.

— Preoții nu sunt acolo, îi zise femeia. Singurii care-au intrat azi au fost polițiștii.

— Mă duc să verific oricum. Până când țineți deschis?

Femeia se uită la ceasul de pe perete.

— Încă douăzeci de minute.

— Atunci ne vedem în douăzeci de minute.

Josh își scoase lanterna și coborî. Străbătu în fugă culoarele până când ajunse în fața ușii ce ducea la tunelurile de sub Orașul Vechi.

În galerie era frig și beznă. Josh merse o bună bucată de drum prin tunelul principal. Apoi intră într-una din galeriile secundare prin care ajungeai la lespedea mare care le blocase drumul ultima oară când trecuseră pe acolo. Atunci nu înțelesese ce anume se află de partea cealaltă. Acum simțea nevoia să se roage. Era unul dintre cele din urmă lucruri pe care trebuia să le facă pentru a fi pregătit.

În momentul în care se văzu în fața lespezii, își puse yarmulka, îngenunche și recită Kaddish-ul, rugăciunea tradițională ebraică rostită în numele celor morți. Acum îi venise rândul să o spună pentru o persoană în numele căreia nu fusese recitată de aproape două mii de ani. Pe măsură ce o rostea, importanța momentului îl copleșea de emoție; dar mai avea și un efect mai profund, pacea și credința se revărsau prin ființa sa cu fiecare cuvânt.

— Fie ca Dumnezeu să nu îl uite pe slujitorul său Yehoshua ben Yosef, încheie Josh și sărută lespedea. Fie ca în numele său să se săvârșească fapte bune și mărinimoase.

Capitolul 68

Josh o porni în Range Roverul închiriat spre Kfar Nahum, cunoscut și sub numele de Capernaum, Orașul Sfântului Petru, situat pe malul stâng al Mării Galileii. Nu străbătuse nici douăzeci de kilometri, când băgă de seamă Mercedesul alb care se ținea după el. Remarcase o mașină asemănătoare chiar înainte să părăsească Ierusalimul. Trase pe dreapta și lăsă Mercedesul să-l depășească.

Câteva minute după aceea, își relua călătoria, dar se trezi cu mașina albă tot pe urmele sale. Josh știa că existau doar două posibilități: fie erau Santinelele, fie agenții lui Aaron. Nu-și făcea griji. Avea la îndemână două pistoale încărcate. La nevoie, putea să tragă douăsprezece gloanțe în nici trei secunde.

Gândurile îi zburară la Danielle. Nu apucaseră să petreacă prea mult timp împreună, dar se simțea legat de ea într-un mod inexplicabil, ca și când relația lor ar fi depășit bariera spațiului și a timpului. Tânjea să-i vorbească, să o strângă în brațe, să se contopească cu trupul ei. Voia să-i spună cât de importantă este pentru el și cât de mult îi schimbase viața. Spera doar să mai aibă această ocazie.

Josh o luă pe faleza dintre Tel Aviv și Haifa. De-a lungul secolelor, acest drum fusese străbătut de nenumărate armate, fie că mergeau la război spre nord, dinspre Egipt, ori spre

sud, dinspre Eufрат. Dar dincolo de lunga și sângeroasa ei istorie, Josh o prefera în fața rutei mai directe, dar mai primejdioase, prin Cisiordania.

Odată ajuns la Haifa, observă că mașina albă dispăruse.

Se hotărî să-și petreacă noaptea acolo. Se cază la Hotelul Dan Carmel, situat în centrul orașului, sub numele de John Coughlin, fostul său rival de la Universitatea Pennsylvania. Era doar o simplă măsură de precauție, căci, dacă Santinelele ar fi vrut într-adevăr să-l găsească, nimic nu le-ar fi stat în cale. Numele îi răsărise în minte în timp ce străbătea holul hotelului și nu stătuse prea mult pe gânduri. Ce bizar că, după toate întâmplările prin care trecuse, numele tipului îi stârnea o oarecare simpatie. Se simți ușurat să se poată lepăda de mândrie și resentimente. Erau alte lucruri mai importante în viață decât un orgoliu rănit. Se duse din nou cu gândul la Danielle și la pericolele care îi pândeau pe amândoi. Josh era bucuros că se hotărâse să pornească în acest pelerinaj și spera să-i dea putere.

Orașul Haifa era situat pe o colină cu vedere spre un golf și din acest motiv unii o botezaseră San Francisco-ul Mediteranei. Din hotel, orașul și apele albastre ale golfului ți se înfățișau în toată splendoarea lor. Dar pe Josh alte priveliști îl preocupau. Aruncă o privire pe fereastra camerei în căutarea vreunui Mercedes suspect. Cercetă împrejurimile și ajunse la concluzia că, pentru moment, este în siguranță. Se culcă. Era poate ultima noapte din viața sa.

A doua zi dimineața, se trezi la 6 și se duse să alerge. Mai târziu, plecă de la hotel și porni spre Templul Bahai care se deschidea la ora 9.

În clipa în care ieși din parcare hotelului, băgă de seamă că Mercedesul alb era iarăși în spatele său. Sigur erau de la Securitatea israeliană. Santinelele l-ar fi atacat pe timpul nopții. Josh era conștient că trebuie să se pregătească spiritual pentru ceea ce urma. Parcă mașina și îmbrățișa cu privirea minunatul dom din aur și grădinile superbe ale templului, pe urmă intră în locașul în care odihneau moaștele părintelui fondator al religiei, Bahá'u'lláh. Josh mai rosti o rugăciune, inspirând energia toleranței și a solidarității ce au stat la baza credinței. Până deunăzi, nu se mai rugase de la moartea părinților săi, dar acum actul în sine îi oferea o mare alinare.

Pe teritoriul Israelului se găseau peste 20.000 de situri arheologice, de toate mărimile și din toate epocile, fiecare dintre ele protejat de Legea Antichităților pusă în aplicare de Autoritatea Israeliană pentru Antichități. Dar Josh nu avea vreme de pierdut. Programul său era bine stabilit, deși nu se bazase pe socoteli ori strategii. Santinelele acționau imprevizibil, iar faptele lor nu urmau niciun cod moral, astfel încât calculele nu i-ar fi fost de niciun folos în așteptarea conflictului ce avea să-i decidă soarta. Josh preferă să se lase condus de intuiție, încredințat că aceasta îl va conduce la binele suprem.

Când părăsi templul, Josh își verifică ceasul. În aproximativ opt ore trebuia să se întâlnească cu Aaron. Conduse vreo treizeci de kilometri până la Megiddo, locul în care Cartea Apocalipsei spune că s-ar fi dat bătălia finală dintre forțele binelui și ale răului. Odată ajuns acolo, se duse la Armaghedon, unul dintre cele mai vaste și mai impresionante situri din Israel. În fiecare loc pe care îl vizita, Josh medita și spunea rugăciuni, încercând să absoarbă orice învățătură sau energie cât de mică. Se lăsă în mâinile sorții, iar pe măsură ce temerile i se risipeau, Josh se simți tot mai îndârjit să atingă un nou prag al cunoașterii. Se împacă atunci cu amploarea reală a încercării la care urma să fie supus și se eliberă de îndoieli. Și-ar fi dorit să poată zăbovi asupra ruinelor, să aibă timp să se acomodeze cu noua

perspectivă, dar nu mai avea timp. Trebuia să ajungă la Capernaum. Călătoria se dovedi mai lungă decât crezuse și era aproape 13:30 când ajunse pe țărmul nordic al Mării Galileii. Se duse direct la ruinele romane care, după spusele unor arheologi, fuseseră ridicate peste vechea sinagogă în care Iisus predica și se ruga.

Zidurile bătrâne se profilau pe albastrul cerului. Josh încercă să-și închipuie cum trebuie să fi arătat totul cu două milenii în urmă. Chiar se rugase Iisus în acest loc? Josh simți ceva, dar era imposibil de spus dacă era o legătură cu divinitatea sau doar rezultatul dorințelor sale. Îngenunche și începu să recite cea mai sfântă dintre rugăciunile evreiești, Shema.

Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeuul nostru, este singurul Domn.

În clipa în care termină, observă că cerul se întunecase chiar în locul în care fusese cândva acoperișul sinagogii. Tunetele bubuiau, iar aerul se înviorase străbătut de electricitate. Urmă un fulger și se porni ploaia. Josh o luă la fugă spre mașină, ud până la piele.

Când ajunse în parcare, dădu iarăși cu ochii de mașina albă, doar că, de această dată, izbuti să-i vadă și pe bărbații dinăuntru. Securitatea israeliană. Josh le zâmbi, dar își continuă drumul spre Range Roverul său. Se uită la ceas; avea la dispoziție mai puțin de patru ore, suficient cât să apuce să se roage la mormântul lui Moise Maimonide, sau, după numele său ebraic, Rambam.

Ajunse la mormântul văruit în alb al lui Maimonide, situat în vârful unei coline de lângă Marea Galileei. Se simțea îndeosebi legat de acest om care depășise limitele științei și ale spiritului cu o înțelepciune ieșită din comun și devenise nu doar medic și filozof, ci și una din figurile marcante ale religiei iudaice din Evul Mediu. Josh cumpăni o clipă la propria-i atitudine aparent psihotică. Va izbuti și el vreodată să găsească un echilibru atât de delicat între cele două perspective asupra lumii? Se rugă să primească o viziune unitară în lupta ce avea să urmeze.

În momentul în care deschise ochii, văzu că nu mai are decât două ore și jumătate ca să ajungă la Nazaret. Își concentra întreaga atenție asupra unui singur lucru – misiunea pe care trebuia să o ducă la bun sfârșit.

Capitolul 69

Nu era simplu să te descurci prin Nazaret. Pe toată centura orașului existau semne de circulație care mai mult te zăpăceau, căci nu exista nicio potrivire între ele. Josh avea senzația că se învârteste în cerc, dar, într-un final, ajunse într-o parcare la doar câteva străzi de Bazilica Bunei Vestiri. Mai avea o oră și jumătate până la întâlnirea cu Aaron. Se dezbracă în mașină, își puse vesta antiglonț, apoi luă cele două pistoale și le ascunse la gleznă. Se hotărî să inspecteze zona din jurul bazilicii. Observă că Mercedesul alb parcase în apropiere, dar nu mai era nimeni în mașină. Avea o presimțire și aruncă o privire în jur să vadă pe unde ar fi putut să dispară aceștia. La capătul opus al parcării se ridica o clădire cu trei etaje ce părea să fi fost construită prin anii '50. Pe panoul de la intrare stătea scris „Deus

Enterprises". Se învârti în jurul ei vreo zece minute ca să observe ce se petrece înăuntru. Nimeni nu intra sau ieșea, dar, tocmai când se pregătea să pornească spre bazilică, doi bărbați înalți în costume negre intrară pe ușa din dos a clădirii. Mișcărilor lor i se păreau curioase de familiare. Să fi fost Santinelele? Josh aruncă o ultimă privire în jur, convins că se va întoarce acolo.

Nu merse prea mult pe strada Casa Nova și se trezi în fața bazilicii, situată în inima zonei vechi a orașului. Nimic nu părea nelalocul lui. Agenții israelieni nu se zăreau pe nicăieri, dar sigur erau ascunși pe undeva. Sau cel puțin așa spera Josh. Spre deosebire de celelalte locuri sfinte pe care le vizitase, bazilica nu îi trezea nicio emoție. I se păru ciudat, dar intuiția îi șoptea că era ceva necurat la acel loc. Nu aici s-a întâmplat, își zise el.

Dădu ocol bisericii ușor contrariat de liniștea nefirească ce domnea pretutindeni, ca în momentele dinaintea unui cutremur. Se uită la ceas. Se făcuse ora la care trebuia să sosească și Aaron.

Rămase în fața bazilicii câteva minute până când Aaron își făcu apariția, flancat de cei doi bărbați în haine negre pe care îi văzuse intrând la Deus Enterprises. Prezența lor era cât se poate de edificatoare. Până atunci, Josh tot sperase să se fi înșelat în privința lui Aaron. Dezamăgirea era profundă, dar ce importanță mai avea? Aaron îl putea duce acolo unde își propusese.

— Deci, domnilor, li se adresa Josh pe un ton degajat, care-i planul?

Aaron îi făcu semn spre clădirea cu trei etaje.

— Acolo e ascunzătoarea Santinelelor, spuse el. Dar oamenii mei m-au informat că sunt cu toții plecați la ruinele de la Sepphoris unde așteaptă să facem schimbul. Nimeni nu l-a zărit pe șeful lor. Credem că este încă în clădire. Îl prindem acum, când e nepăzit.

Josh clătină aprobativ din cap. Nu voia să vorbească prea mult, de frică să nu-l dea vocea de gol.

Aaron își verifică locul în care își ținea tocul pistolului.

— Porți armă?

Josh se căzni să pară uimit.

— Nu. Crezi că e cazul?

— Nu. E mai bine așa. De regulă, persoanele neobișnuite cu armele se rănesc singure în situații tensionate.

Se întoarseră la clădire și intrară. Aaron se strecură în liniște pe holul golaș și deschise o ușă din oțel. În spatele ei se găsea un lift. Aaron se apropie de panoul de pe perete și introduse un cod format din opt cifre. Ușile liftului se deschiseră.

— Ai aflat o grămadă de chestii despre locul ăsta, spuse Josh, sperând să pară plăcut impresionat.

Aaron apăsă pe buton și liftul începu să coboare. Îl privea pe Josh cu o expresie de superioritate, chiar de dispreț.

— Serviciile israeliene de securitate sunt cele mai bune din lume.

— Și țara e mândră de tine, Aaron.

Aaron păru nedumerit la auzul replicii, dar n-avea timp de întrebări. Ușile liftului se deschiseră și în fața lor se ivi un bărbat în robă neagră și cu o mască cu chip de șarpe. Josh ghici numaidecât că el este Învățătorul.

— Domnule Cohan, zise Învățătorul batjocoritor. Cum de ne faceți o asemenea onoare?

Josh știa prea bine că nu trebuie să se piardă cu firea. Următoarele minute vor fi hotărâtoare.

— Abia așteptam să te cunosc, îi răspunse Josh pe același ton.

— Și eu pe tine, zise Învățătorul și se întoarse spre Aaron. E înarmat?

— Cred că-i e frică de arme.

— Tu verifică oricum.

Gorilele îl percheziționară și dădură de cele două pistoale ascunse la glezne. Pe urmă, îi rupseră cămașa și îi scoaseră vesta antiglonț.

Învățătorul îl privea pe Aaron, nemulțumit.

— Nu te plătesc să faci niște greșeli copilărești. Spre binele tău, sper ca asta să fie ultima.

— Dar îl cunosc bine, protestă Aaron, încercând să-și ascundă umilința sub masca îndrăzelii. Știam că nu e în stare să tragă nici dacă-i pui arma-n mână.

— Ești un imbecil.

Învățătorul îl plesni peste față și sângele țâșni din locul în care îl lovise inelul.

Josh se străduia din răputeri să-și păstreze calmul. Se așteptase la tot ce putea fi mai rău și iată că așa se și întâmplase. Se uită la Aaron care își ștergea buza spartă.

— Tu ce obții din toate astea? Ce primești ca să mă trădezi?

Aaron chicoti, cu ochii la sângele care îi mânjise dosul palmei.

— Ești un tip simpatic, Josh, deși îți bagi nasul peste tot. Dar banii, amice, sunt mai importanți.

— Fishman n-a sfârșit bine, îl atenționează Josh.

Pe chipul lui Aaron se așternu îngrijorarea, la auzul acelor vorbe. Încercă să o mascheze printr-un râset mult prea strident și mult prea tardiv.

— Liniște, zise Învățătorul, ridicând brațul.

Se întoarse spre dreapta și una dintre gorile trase un glonț în capul lui Aaron, împrăștiindu-i sângele prin tot biroul elegant.

Josh era conștient că singura șansă de salvare era să rămână calm și cu capul pe umeri.

Cruzimea Învățătorului nu era o surpriză pentru el, dar, în clipa în care îl văzu că ucide cu o asemenea dezinvoltură, pricepu cât de gravă este situația lui.

— Am fost generos cu Aaron și l-am omorât repede, zise Învățătorul, pironindu-l cu privirea. Tu nu vei fi la fel de norocos.

Una dintre gărzi îl prinse din spate pe Josh și îi aplică o lovitură la ceafă. În secunda următoare, totul se cufundă în beznă.

Capitolul 70

Când Josh își reveni în simțiri, se trezi într-o cameră în care singura lumină venea de la o lumânare. Nu își dădu seama că mai este cineva în încăpere până ce nu auzi sunetul sabiei scoase din teacă.

— Lăsați-ne singuri, porunci Învățătorul, cu sabia sclipind în lumina lumânării.

Gărzile se supuseră, lăsându-l pe Josh în sfârșit singur cu dușmanul său.

— Prietenii tăi arheologi ne-au cam dat bătaie de cap, spuse Învățătorul. Erau în stare să folosească pergamentul și să ne distrugă religia, dar i-am distrus eu pe ei mai întâi.

Josh fierbea de mânie auzind judecata nebunului.

— De-abia începuseră să traducă, replică el. Niciunul nu știa ce conține pergamentul.

Învățătorul se apropie și îi ridică bărbia cu vârful sabiei.

— Dar tu știi ce conține, nu-i așa?

Ar fi fost inutil să mintă.

— Vorbește despre lucruri care depășesc puterea ta de înțelegere.

Învățătorul izbucni într-un hohot de râs batjocoritor.

— Îți dai seama că e un fals, nu?

— Sunt cuvintele lui Yehoshua ben Yosef, cunoscut astăzi sub numele de Iisus din Nazaret.

— Câtă naivitate, spuse Învățătorul, învârtindu-se în jurul lui. Nu sunt decât vorbele unui eretic într-o încercare penibilă de a nega unica religie adevărată.

Învățătorul apăsă pe un întrerupător și lumina inundă camera.

— Iată ce pățesc ereticii, domnule Cohan.

Josh se dădu înapoi îngrozit. În spatele altarului, părintele André fusese crucificat cu capul în jos, asemeni Sfântului Petru. Danielle, înveșmântată într-o robă albă, zăcea pe jos cu ochii închiși. Nu era nicio urmă de sânge și Josh se rugă să fie doar leșinată. Apoi, din acvariul cu șerpi de deasupra altarului, se auziră foșnete și sâsâituri. Spre groaza lui, Josh observă că e vorba de o viperă-covor, unul dintre cei mai periculoși șerpi din lume.

— Ești un diavol, îi spuse Josh, dezgustat.

— Ba nu, îl corectă Învățătorul. Sunt exact opusul. Păcat că n-o să apuci momentul în care o va afla și restul lumii. Să știi că am avut o oarecare reținere în privința părintelui André. Tenacitatea lui m-a impresionat. Dar simpatia lui față de necredincioși l-a condamnat la moarte.

Josh se forță să se uite la preotul crucificat. Avea nevoie de revolta pe care i-o stârnea această atrocitate. Mânia și dragostea pentru Danielle și credința regăsită trebuiau să-i servească drept arme cu care să-și învingă dușmanul.

Învățătorul își roti sabia din nou, orbindu-l cu lumina ce se reflecta din lama acesteia. Josh își duse mâna la ochi instinctiv.

Învățătorul izbucni într-un hohot de râs.

— E prea strălucitoare pentru tine? Îmi cer scuze. N-a fost cu intenție. Apropo, vipera aia pe tine te așteaptă. Un cadou deosebit pentru un om deosebit. Mușcătura în sine nu e chiar așa de rea, dar, din clipa în care își înfige colții în carnea ta, te așteaptă ore întregi de chin.

În timp ce vorbea Învățătorul, lui Josh i se păru că Danielle începe să se miște. Era vie, dar oare era doar leșinată? În ciuda oricăror riscuri, Josh închise ochii. Avea nevoie de ajutor. Avea nevoie de pergament. Era convins că îl așteaptă ceva, dar trebuia să ajungă până acolo.

Ribbono shel Olam.

Își lăsă gândurile să se șteargă. Învățătorul se făcu nevăzut, la fel și părintele Andre și chiar Danielle.

Ribbono shel Olam.

Ajunse la pergament. Se aștepta să vadă ceva nou, dar era atras către ultimul fragment pe care îl tradusese.

Fiți cu băgare de seamă, căci forțele răului pot avea chipul binelui. Dar nu este decât o mască. Masca diavolului însuși.

Descoperirea îl lovi cu o forță uluitoare. Acum știa ceva despre ucigașul din fața lui – un secret ce îi scăpase diavolului însuși. În sfârșit, avea un avantaj. Ce ironie a sortii că informația i-o dăduse chiar Aaron, fostul complice al Învățătorului.

— Te rogi? îl luă în râs Învățătorul.

Josh deschise ochii și îl privi drept în față.

— Îți cunosc toate secretele, zise el.

Învățătorul chicoti.

— Ba nu știi niciun secret.

Josh făcu un pas înainte.

— Știi despre Conciliul de la Ierusalim.

Cu asta reuși să-i atragă atenția învățătorului.

— E imposibil.

— Ba nu e deloc imposibil. Se poate spune chiar că am fost de față la conciliu.

— Nu știi nimic.

Josh se apropie și mai mult, tot mai sigur pe el cu cât neliniștea Învățătorului sporea.

— Știu mai multe decât tine, spuse el. Spui că urăști evreii.

— Mai mult ca orice pe lume. Sunt mai răi decât porcii pe care refuză să-i mănânce.

— Dar și tu ești evreu, îl lovi Josh.

Învățătorul sări în sus.

— Infamie! strigă el și ridică sabia. M-am săturat de minciunile tale.

— Chiar nu știi, așa e? zise Josh, pregătindu-se de dezvăluire. Tatăl tău nu ți-a mărturisit niciodată, dar nici nu mă mir. Te-ai născut pe 30 septembrie 1943, da? La Dachau. Părinții tăi biologici au fost uciși de naziști... pentru că erau evrei.

Învățătorul se opri la câțiva pași de Josh, cu sabia ridicată.

— E o născocire.

Josh rămase ferm pe poziție.

— Comandantul lagărului făcea parte din Santinele. Știa că tatăl tău adoptiv e steril și că vrea neapărat un moștenitor de sex masculin. A aranjat în așa fel încât să poată strecura un copil în Israel.

— Ți-ai ratat chemarea, îl ironiză Învățătorul. Trebuia să te faci scriitor.

Josh se apropie și mai mult de ucigaș, hotărât să continue.

— O agenție de adopții din Israel a plasat copilul într-o familie, chipurile, de evrei înstăriți.

Dar familia Paul nu era o familie de evrei; am dreptate, Alexander?

Învățătorul începu să se clatine pe picioare, iar Josh profită de situație pentru a-i smulge masca de pe față. Alexander Paul îi răspunse cu o privire plină de ură.

Paul slobozi un urlet sălbatic și se apucă să fluture sabia prin aer. Josh îl prinse de picioare și amândoi bărbații se prăbușiră în zgomotul sabiei care se izbi de podea. Josh îl lovi cu pumnul în față și îl imobiliza sub greutatea corpului său.

— Știu totul despre secta ta, zise Josh, privind chipul acela demonic. Când acoliții tăi au fugit din ascunzătoarea din Ierusalim, au lăsat în urmă o Biblie. Când am văzut că nu conține decât Evangheliile după Luca și Pavel, mi-am dat seama că sunteți marcioniști. Dar adevărații marcioniști au dispărut în secolul al IV-lea, nu-i așa? Secta ta e doar o mizerie, o adunătură de paraziți.

Paul dădea disperat din picioare ca să scape de sub Josh, pe care izbuti să-l arunce în lături. Josh știa că Paul va căuta sabia și nu va ezita să o folosească. Trebuia să ajungă primul la ea. Se ridică în genunchi, dar, în clipa în care se uită după sabie, aceasta nu se zărea pe nicăieri.

Paul sări în picioare și se năpusti asupra lui, neînarmat însă. Privirile li se intersectară într-o clipă de furie oarbă, dar imediat Josh zări sabia scânteietoare ridicându-se din spatele dușmanului său.

Văzând expresia de pe chipul lui Josh, Paul întoarse capul. Dar era prea târziu – sabia se abătuse deja asupra țintei și reteză capul învățătorului dintr-o singură lovitură.

Trupul decapitat se prăbuși la pământ cu o bufnitură îngrozitoare și Danielle lăsa arma din mână. Copleșit de bucurie, Josh alergă la femeia iubită.

Dar, în secunda următoare, se deschise ușa și amândoi își întoarseră privirile într-acolo. Unul din oamenii lui Paul năvăli în încăpere. Observă cadavrul conducătorului și ridică arma. Josh se repezi asupra lui, dar bruta apucă să tragă, nimerind-o pe Danielle în piept. O clipă mai târziu, căzu și el, lovit de un glonț tras din pragul ușii. Trupele de securitate israeliene se năpustiră în sală, dar lăsară jos armele când se convinseră că Josh era singurul rămas în picioare.

Josh alergă spre locul în care se prăbușise Danielle. Pulsul îi era aproape imperceptibil și privirile pierdute într-un punct îndepărtat.

Nu o lua, te implor, nu o lua, se rugă el. Eu am mai mare nevoie de ea decât Tine.

Josh își puse mâna pe rană și se rugă cu mai multă patimă. Nu putea să o piardă. Timpul părea să fi încrămenit. În cele din urmă, Josh deschise ochii și se uită la femeia iubită. Ținea ochii închiși, dar nu mai sângera la fel de tare.

Agenții de securitate chemaseră deja o ambulanță. Josh nu plecă de lângă Danielle și o ținu de mână până la sosirea paramedicilor. În timp ce aceștia cereau prin stație să fie trimis un elicopter, Josh cercetă armata de oameni ce se strânseseră în sală. Îl recunoscuse pe unul dintre agenții din Mercedesul alb. Își închipuise că mașina făcea parte din planul lui Aaron, dar se înșelase. Imediat după aceea, își făcură apariția Giuseppe și Goner. Așteptară până când paramedicii o așezară pe Danielle pe o targa.

— Îmi pare rău, Josh, spuse Giuseppe.

Paramedicii se îndreptau spre ieșire.

— Merg cu ea, zise Josh și se luă după ei.

— Mai avem un elicopter care va merge spre spital, îl anunță Giuseppe. Ar fi bine să vii cu noi. Avem multe de discutat.

Josh clătină din cap.

— Nu plec de lângă ea.

Goner se sfătui cu paramedicii și reveni după câteva minute.

— E în stare gravă, dar au stabilizat-o. E greu de explicat, dar se pare că sângerarea se oprise înainte să apuce ei să facă ceva. Deocamdată e în afara oricărui pericol.

— Merg cu ea orice-ar fi, insistă Josh.

— Nu e loc în elicopterul medical. Te vei întâlni cu doctorii la spital.

Josh acceptă fără tragere de inimă, iar Danielle fu dusă la elicopter. Privirile îi căzură pe urmele de sânge – sângele lui Danielle – de pe mâinile lui.

Capitolul 71

Josh, Giuseppe și Goner urcară într-un elicopter al Securității israeliene și porniră spre Spitalul Hadassah din Ierusalim. Elicopterul în care fusese urcată Danielle decolase cu doar câteva minute mai devreme. Josh scruta cerul în căutarea lui, dar nu se zărea nimic.

— Cum ne-ați găsit? strigă Josh ca să se facă auzit peste zgomotul motorului, străduindu-se să-și păstreze calmul.

— Am avut agenți care te-au urmărit, alții care l-au urmărit pe Aaron, și alții care au urmărit desfășurarea cazului, îl lămuri Giuseppe. Eram siguri că măcar unii, dacă nu chiar toți, vor descoperi ceva.

Josh se întoarse către celălalt bărbat.

— Am presimțit că e ceva necurat la Aaron, dar până ieri n-am avut nicio dovadă.

— Îl urmăream de peste un an, zise Giuseppe. Știam că e agent dublu și că ia mită; l-am pus dinadins să se ocupe de cazul Santinelelor fiindcă eram convinși că ne va conduce la ei.

— Dacă nu l-ar fi omorât, interveni Goner, ar fi petrecut ceva timp la închisoare.

Mobilul lui Giuseppe începu să sune. Ascultă câteva secunde fără să spună o vorbă, apoi îl închise.

— Unul dintre agenții noștri rămași la locul crimei. Înainte să vă găsim pe voi, ne-am luptat cu niște Santinele în altă parte a ascunzătorii. Am omorât opt și trei au fost grav răniți.

— Și oamenii noștri? se interesă Goner.

— Doi răniți ușor, spuse Giuseppe și se întoarse spre Josh. I-am luat prin surprindere. Tocmai se îmbrăcau în robe și doar doi au apucat să tragă.

— Atunci de ce-ați omorât atâția? întrebă Josh.

— Voiau să pună mâna pe arme. I-am împușcat înainte să apese pe trăgaci. Unul a scăpat, cel care a împușcat-o pe Danielle. Dar știi că l-am omorât și pe ăla...

— Stai puțin, îl întrerupse Josh. Ați împușcat unsprezece din cei Doisprezece Aleși, și Danielle l-a ucis pe șeful lor, Alexander Paul. Ne lipsește o Santinelă, înseamnă că fie a fugit, fie n-a fost acolo deloc.

Goner clătină din cap.

— Nu putea să scape. Încercuisem toată clădirea.

Josh căzu pe gânduri o secundă, apoi îi veni ideea.

— Alon era printre morți?

Giuseppe își privi telefonul mobil ca și când ar fi așteptat să primească un răspuns de la el.

— Încă mai căutăm, dar nu cred că era acolo.

Josh încuviință.

— Normal. Paul era destul de deștept încât să-și țină fiul în altă parte în eventualitatea în care lucrurile ieșeau prost. Până la urmă, se pare că nu se credea chiar așa de invincibil.

— Dacă Alon nu e printre morți, începem imediat căutările, spuse Giuseppe, cu ochii pe fereastra elicopterului. Acum știm de unde aveau Santinelele atâtea informații.

— Da, confirmă Josh. Jonathan, Aaron, Alon și Moshe.

— Moshe?

Giuseppe și Goner erau înmărmuriți de uimire.

— Fără să vrea, Moshe le-a dat informații lui Alon, Jonathan și Aaron. Nu avea nimic de-a face cu planul Santinelelor, dar le-a fost de ajutor.

— E incredibil. Jumătate din echipa de arheologi a participat direct și indirect la distrugerea pergamentului. Și tot n-au reușit.

Josh închise ochii pentru o clipă.

— De cele mai multe ori, băieții răi pierd.

— Pe Jonathan n-am reușit să-l găsim, spuse Goner.

— Ba da, îl contrazise Josh. I-ați găsit cenușa.

Giuseppe clătină din cap, gânditor.

— Cum ai aflat despre familia învățătorului?

— Ironia a făcut ca Aaron să mă ajute. Am pornit de la unele documente pe care mi le-a adus și am ajuns la o agenție israeliană care în 1943 se ocupa de adopțiile din Palestina. Dosarele erau extrem de detaliate. Un singur copil venea de la Dachau. În general, naștii îi tratau pe copiii evrei la fel ca pe adulți și-i omorau. Dar despre acesta se crede că fusese scos din lagăr pe ascuns, la dorința părinților de a fi crescut în Palestina. Singurul mod în care un copil putea părăsi un lagăr era cu permisiunea comandantului. Santinelele și naștii aveau o doctrină similară. După bănuielele mele, comandantul avea ceva legături cu secta.

— Dar de ce ar fi vrut să-i dea tatălui lui Alexander Paul un copil evreu?

— Știa că tatăl lui Paul era spionul naștilor în Palestina și că voia să adopte un copil.

Situația trebuie să-l fi amuzat pe comandant prin ironia ei. Ia gândește-te, a plasat un copil evreu într-o familie de presupuși evrei, știind că acesta va fi educat să-și urască propriul popor. Există nenumărate astfel de cazuri. Unii dintre cei mai înfocați antisemiți au fost evrei, inclusiv fondatorul sectei Santinelelor, ori evrei care nu știau că sunt evrei, așa ca Învățătorul. Odată ce-am aflat că familia Paul adoptase un copil, a fost simplu să descopăr istoricul familiei. S-au convertit la iudaism după Declarația de la Balfour din 1917. Au mirosit schimbările care urmau să se petreacă și au decis că e mai profitabil, și politic, și pentru misiunea lor, să se dea drept evrei.

— Ar trebui să lucrezi pentru Mossad, spuse Goner, dar Josh se abținu să răspundă.

Mobilul lui Giuseppe sună din nou.

— Nu l-au găsit pe Alon, zise el, după ce închise. Nu e nici printre morți, nici printre răniți.

Pentru Josh vestea nu era o surpriză.

— Alon e un mare pericol. E foarte probabil să fi aflat deja ce s-a întâmplat la ascunzătoare.

În afară de cei Doisprezece Aleși, mai sunt și alte Santinele. Trebuie să-l opriți pe Alon

înainte să apuce să se regrupeze.

În vreme ce elicopterul se pregătea să aterizeze pe acoperișul spitalului, Josh zări o echipă de doctori în halate albe care o coborau pe Danielle din elicopterul medical.

Să nu mă părăsești, o ruga el în gând. Să nu mă părăsești.

Giuseppe îl atinse pe umăr.

— Ar trebui să te bucuri de ceea ce ai realizat astăzi.

— Să mă bucur? Nu prea cred. Dacă nu găseam pergamentul, părintele Andre, Michael, și reverendul Barnaby ar fi încă printre noi. Erau oameni cumsecade.

— Acum sunt alături de Dumnezeu, zise Giuseppe. Și, într-o oarecare măsură, te-au ajutat să distrugi Santinelele.

Josh se întunecă la față.

— Nu pe toți. Îți spun eu că n-am scăpat de ei.

Capitolul 72

Giuseppe se întorsese la sediu în vreme ce Josh și Goner se grăbiră să ajungă la secția Urgențe a Spitalului Hadassah. Goner opri o asistentă, îi arată legitimația sa, iar aceasta le vorbi în șoaptă:

— E în stare critică, le spuse ea. În mod normal, nimeni nu are voie să intre la ea.

Goner vru să intervină, dar asistenta ridică mâna să-l oprească.

— Evident, aici e vorba de siguranța națională. Pacienta e în camera 9. O să vă conducă o altă asistentă.

Josh se ruga în tăcere, pe măsură ce înaintau pe culoarul spitalului. Încercă să intre în legătură cu Danielle, să vadă cum se mai simte. Dar totul era extrem de vag: trăia, dar viața îi atârna de un fir de ață.

Când intrară în cameră, Josh dădu cu ochii de doctorii care se luptau din răputeri să o salveze.

— Ce se întâmplă? întrebă Josh, făcându-și loc printre ei.

— Tu cine ești? se răsti un doctor. Chemați paza!

Goner își scoase din nou legitimația și doctorul dădu înapoi, vizibil enervat din cauza deranjului.

— Trebuie să stai lângă ea, spuse Josh.

Dar doctorul îl dădu la o parte de lângă patul rănitei.

— N-ai voie aici. Încercăm să-i salvăm viața.

— Spuneți-mi ce se petrece.

Doctorul își privi colegii și se asigură că totul merge bine. Pe urmă, se întoarse din nou către Josh. Nu prea voia să-i spună ceva, dar în cele din urmă se înduplecă.

— A pierdut mult sânge și semnele vitale sunt extrem de slabe. Hemoragia internă a fost mai gravă decât au crezut paramedicii. E foarte greu s-o oprim.

Josh se apropie de pat.

— Vă pot ajuta.

Doctorul îl apucă de umeri și îl împinse în lături.

— Ascultă, oricum n-ai ce căuta aici. Facem tot ce ne stă în putință. Așteaptă în hol până ieșim.

Josh se smulse din strânsoare.

— Am spus că vă pot ajuta.

Dădu la o parte doi dintre doctori și o prinse pe Danielle de mână. Un alt doctor încercă să-l oprească, dar interveni Goner.

— Lasă-l să facă ce trebuie.

— Femeia e în stare gravă, zise al doilea doctor, furios. Ne împiedică să o ajutăm.
Dar Goner nu se lăsa înduplecat.
— El ar putea fi singura ei șansă.
Josh se strădui să-și șteargă din minte discuțiile din jurul său și orice altceva l-ar fi putut distra. Închise ochii, coborî în subconștient și începu să se uite prin corpul Daniellei.
Reușise să mai potolească sângerarea pe când se aflau la ascunzătoare, dar nu suficient.
Vedea sângele curgându-i din piept și intestine.
Știa că este singura șansă de a o salva. Se afundă și mai mult în transă și își deschise sufletul către energia vindecătoare divină. Cu puterea minții, răspândea o lumină albă peste rănila Daniellei, scaldându-i trupul însângerat și organele interne într-o strălucire tămăduitoare.
Mâinile îi alunecau fierbinți pe corpul iubitei și nu făcu nicio pauză până ce lumina nu pări de la sine. Leziunile interne erau vindecate.
— E imposibil, exclamă unul dintre doctori în clipa în care Josh se trezi din transă. Pulsul și presiunea arterială sunt aproape normale.
— O să se facă bine acum? întrebă Goner.
— Așa... cred, spuse doctorul, nevenindu-i să-și creadă ochilor.
— Nu pe tine te întrebam, zise Goner și se întoarse spre Josh. Vorbeam cu el.
Josh îi aruncă o privire recunoscătoare, apoi se uită din nou la Danielle.
— O să fie bine.
Goner șovăi o clipă, apoi i se adresă în șoaptă:
— Pot să-ți vorbesc puțin pe hol?
Josh se uită la Goner și observă că era cât se poate de serios.
— Doar o clipă, încuviință el. Vreau să fiu prima persoană pe care-o vede când deschide ochii.

Capitolul 73

Goner și Josh stăteau în holul tăcut și pustiu al spitalului. La primele ore ale dimineții, când prea puțini oameni mișunau prin preajmă, totul părea ireal și înfiorător.
— Ți-a ieșit șmecheria, îi spuse Goner.
Josh nu știa ce să răspundă.
— Doctorii vor vrea să-ți pună câteva întrebări, continuă Goner.
— Să se ducă în altă parte dacă vor răspunsuri, mărturisi Josh. Cred că știu de unde vine această forță, dar nu aș putea să o explic.
— Are vreo legătură cu pergamentul?
Josh își privea mâinile, dorindu-și să poată avea o explicație.
— Într-o oarecare măsură, are. Dar, în special, cu ceva mult mai mareț. Abia acum încep și eu să înțeleg.
Goner se ridică și îl lovi ușor peste braț.

— Trebuie să găsim o explicație pentru dosar. Ar trebui să discut cu doctorii să mă asigur că nu se apucă să vorbească despre asta. Pe urmă, mă duc acasă să mă culc. Te sfătuiesc să faci și tu la fel.

— Trebuie să rămân cu Danielle. Am motivele mele.

— Vrei să stau și eu cu tine?

— Nu e nevoie, îl liniști Josh. Mă descurc eu.

Goner îi întinse mâna și Josh dădu să i-o strângă. Atunci observă că Goner voia să-i dea un pistol.

— S-ar putea să-ți prindă bine.

Josh puse arma în buzunar și îi mulțumi.

După plecarea lui Goner, se întoarse la Terapie Intensivă. Camera se golise simțitor, iar din personalul inițial nu mai rămăsese decât o asistentă. Femeia verifica diferitele monitoare și îl informa apoi pe un doctor pe care Josh nu îl mai văzuse. Dar recunoscă de îndată ochii albaștri ce se zăreau pe deasupra măștii chirurgicale.

— Soră, dă-mi o mână de ajutor, îi zise doctorul, la intrarea lui Josh. Să ducem pacienta înapoi în camera ei.

Apoi întoarse capul și dădu de Josh.

— Cine sunteți?

— Am venit să stau cu pacienta.

Doctorul clătină din cap.

— Nu în seara asta.

Josh făcu un pas spre doctor. La nevoie, era hotărât să-i frângă gâtul chiar acolo.

— Nu e nicio problemă, interveni asistenta. Cred că e logodnicul ei. A primit autorizație de la Securitatea israeliană.

Doctorul mormăi ceva, dar nu mai insistă.

N-ai încotro, nenorocitul. Știi că n-ai ce face, îi zise Josh în sinea lui.

O duseră pe Danielle într-un salon privat în care domnea un miros de dezinfectant și medicamente.

— După ce o așezi cum trebuie, îi spuse doctorul asistentei, te rog să ne lași singuri.

Asistenta încuviință, își termină treaba și îi lăsă pe cei doi bărbați singuri cu Danielle. Josh spera ca ea să nu-și revină la timp ca să vadă ce avea să urmeze. Trecuse și așa prin destule traume.

De îndată ce se închise ușa, doctorul lăsă la o parte orice prefăcătorie și se uită la Josh disprețuitor.

— Lasă teatrul, Cohan. Știi cine sunt.

— Așa e, replică Josh, destul de sigur pe el. Te așteptam, Alon.

— Din cauza ta a murit tata.

— Și-a făcut-o cu mâna lui.

Dar Alon păru că nu aude ultima remarcă.

— Îți dai seama că doar trupul i-a murit. Spiritul lui e mai puternic ca oricând.

Josh știa că are dreptate.

— Hai să nu amestecăm cele două planuri existențiale.

Alon își scoase masca.

— Ești așa de snob. Aroganța asta o să-ți aducă sfârșitul.

— Tatăl tău a dat greș. La fel și Santinelele. Încearcă să pricepi asta și poate vei reuși să-ți

mai salvezi sufletul.

Alon izbucni într-un hohot sadic de râs.

— Cine și-ar fi închipuit că ești atât de amuzant, Josh? Ascultă-mă pe mine ce o să se întâmple. Mai întâi, o să te scap de viața ta meschină. Pe urmă, o s-o iau de aici pe Danielle, sora mea, și vom merge să onorăm amintirea tatălui meu. Când se va înzdrăveni, o să concepem un moștenitor, iar după ce îl va scoate din pântece, ți-o trimit ție, bine?

Alon se repezi asupra lui cu un bisturiu. Gestul îl luă pe nepregătite pe Josh, astfel încât abia avu timp să se ferească din calea loviturii. Alon se năpusti încă o dată, dar Josh se lăsă repede pe vine și îl lovi cu pumnul în tâmplă. Alon nu se așteptase la o ripostă, iar lovitura îl doborî în genunchi și scăpă bisturiul din mână.

Josh profită de moment pentru a scoate pistolul pe care i-l lăsase Goner. Nu era sigur dacă îl va lăsa inima să apese pe trăgaci, dar Alon nu avea de unde să știe asta.

— S-a terminat, Alon.

Dar pe chipul bărbatului apăru o expresie sălbatică, slobozi un urlet inuman și se ridică gata de atac. Lui Josh nu-i rămânea decât să tragă. Pentru o fracțiune de secundă, Alon îi aruncă o privire demonică și apoi se prăbuși la pământ.

Josh îngenunche lângă el. Încă mai respira.

— Nu știi cu cine ai de-a face, găfâi fiul învățătorului, în timp ce sângele îi țâșnea din rana de la gât. Ești unul singur împotriva unei armate inimaginabil de puternice.

Dar Josh nu îl asculta. Își puse mâinile pe corpul muribundului. Se ruga să poată trece cu vederea propria-i ranchiună și ca lumina divină să-i vindece pe amândoi de ură. Dar era prea târziu. Alon mai trase o dată aer în piept și-și dădu sufletul.

Capitolul 74

Poliția israeliană sosi prima la fața locului. Câteva minute mai târziu, își făcură apariția Giuseppe și Goner, împreună cu Moshe care se duse direct la fiica sa. O sărută pe frunte și îi strânse mâna, apoi se întoarse spre Josh.

— Am auzit ce-ai făcut.

Josh se uita la chipul liniștit și perfect al lui Danielle. Se mulțumi doar să zâmbească. Moshe zâmbi și el, cu ochii înecați de lacrimi.

— Trebuie să-mi cer scuze, Josh. Am spus cândva că nu ești suficient de bun pentru fiica mea. M-am înșelat.

Josh se înduioșa. Ultimele ceasuri fuseseră un adevărat haos.

Giuseppe îi făcu semn să vină într-un colț mai retras.

— Nu-mi dau seama cum a trecut Alon de agenții noștri, spuse el.

— Nu cred că a fost nevoie. Presupun că a ajuns aici înaintea agenților. La momentul respectiv, singura măsură de precauție era detectorul de metale. A venit neînarmat, așa că a intrat fără niciun problemă. Doar știi bine de ce era în stare: era inteligent, viclean, inventiv, la

fel ca taică-său.

— Mă ocup eu de polițiști, spuse Giuseppe, dar mai târziu or să vrea o declarație completă. Ușa se deschise și în cameră păși un ofițer, urmat de trei infirmieri care duceau o targa. Ridicără cadavrul lui Alon și ieșiră în timp ce în urma lor unul dintre infirmieri ștergea sângele strâns în găurile din linoleum.

Josh era încă mirat că reușise să folosească pistolul. Fusese nevoit, firește, dar tot nu se simțea împăcat. Ar fi putut găsi o altă cale? Ori poate o parte din el chiar voise să apese pe trăgaci? Rememora scena – împușcătura, propria-i șovăială în momentul în care își pusese mâinile pe rană. De ce nu reușise să-i transmită energie? Oare o parte din el refuzase să-l ajute pe bărbatul rănit? Sau glonțul provocase leziuni prea grave? Răspunsurile îl ocoleau, așa că își alungă întrebările din minte.

Îl prinse pe Moshe de mână și îl trase de la căpătâiul lui Danielle.

— Știu că e adoptată, șopti el.

Moshe se făcu galben ca ceara.

— Nu-i spune... te rog. Ea nu știe nimic.

— Nu-i spun. E problema voastră. Dar ar fi cazul să-i mărturisești când se mai pune pe picioare.

Josh trase aer în piept.

— Mai e ceva...

Dar pe Moshe nu-l interesa decât fiica sa.

— Hm? făcu el, aruncând o privire peste umăr ca și când ar fi vrut să verifice dacă e tot acolo.

Josh își dădu seama că ar fi făcut mai mult rău dacă i-ar fi spus cine este cu adevărat

Danielle. Se mulțumi să-l bată pe umăr și zise:

— Lasă, nu-i nimic.

Se întoarse apoi spre Giuseppe și Goner.

— Trebuie să vorbim.

— Vrei să mergem să bem o cafea?

— Nu. Trebuie să rămân lângă Danielle.

Giuseppe consimți și veni lângă Josh.

— Santinelele sunt mai puternice decât am crezut, spuse Josh. Aveam impresia că dacă îl omorâm pe învățător și îi distrugem pe cei Doisprezece Aleși, scăpăm de sectă. M-am înșelat. În două mii de ani ai timp destul să pui la punct o organizație puternică, mai ales dacă o hrănești cu ură.

— Așa e, zise Giuseppe. După informațiile noastre, au peste trei mii de membri în peste douăzeci de țări. Subordonații învățătorului nu erau buni decât pe post de gorile, dar printre membri sunt și persoane influente și extrem de importante. Cei mai mulți trăiesc în SUA și în Europa Occidentală, nicidecum în Israel. Pentru ei, Israelul e la fel de însemnat ca Roma pentru catolici. Nu le-am dat prea mare atenție, fiindcă din 1948 au stat cuminți și nu ne-au dat bătaie de cap. Totul s-a schimbat când ai descoperit pergamentul.

— Pergamentul, murmură Josh, masându-și tâmplele. Da, știu. Avem atâtea de aflat de la el și, totuși, cu ce sacrificii?

— Până la urmă, tot s-ar fi întâmplat asta, încercă Goner să-l liniștească. Pergamentul a fost doar un catalizator.

— Ai dreptate în privința sacrificiilor, zise Giuseppe. De aceea am decis să nu îl facem public. Josh era stupefiat.

— De ce?

— Nu e momentul oportun. Guvernul a analizat situația cu mare atenție, dar tensiunile politice din zonă sunt prea puternice. Iar pergamentul ar stârni prea multe controverse... Josh nu-și putea crede urechilor.

— Ar putea fi o mare atracție turistică pentru Muzeul Israelului. Chiar și neautenticat, tot ar putea fi prezentat drept o posibilă scriere a lui Iisus. Uitați-vă câți oameni vizitează giulgiul din Torino, deși testele au demonstrat că e un fals.

— E posibil să-l dăm publicității la un moment dat. Dar ai spus-o tu singur, ar fi o știre prea incendiară. Și sunt atâtea lucruri pe care încă nu le știm despre el. Știm că e autentic, dar conține într-adevăr cuvintele lui Iisus? Acum două mii de ani, Iosif era un nume des întâlnit, și oricare dintre ei ar fi putut avea un fiu numit Iosua. Sute de oameni numiți Yehoshua ben Yosef ar fi putut să trăiască și să scrie în acea perioadă.

Josh se trase mai aproape de el.

— Pergamentul a fost scris de Iisus din Nazaret. Sunt convins. Citește textul. Unele dintre povestiri seamănă cu cele din Noul Testament, iar cele care nu seamănă au același tip de gândire.

— Nu te contrazic, spuse Giuseppe, dar sunt unele fragmente care ar putea atrage opinii negative. Țara noastră e foarte preocupată de opinia la nivel mondial. Trebuie să fim precauți într-o asemenea situație.

Josh nu avea de gând să se dea bătut.

— Pergamentul e neîntinat; e sursa primordială. Lumea are dreptul să-i cunoască mesajul. Avem nevoie de el, acum mai mult ca oricând. Pe lângă asta, acum două mii de ani, Iisus a fost trădat. Merită să se facă auzit măcar acum.

Giuseppe îl privi rușinat.

— Josh, spuse el, vrând să schimbe subiectul, chiar dacă guvernul a hotărât să nu dea pergamentul publicității, voiam să-ți pun câteva întrebări despre el.

— Ce vrei să afli?

— Eu nu l-am citit, rosti Giuseppe în șoaptă, dar se vorbesc multe despre el în toate agențiile implicate. Bănuim că ești singurul care l-a tradus de la cap la coadă.

— Am tradus cea mai mare parte, îl lămurii Josh.

— Și cum crezi că vor reacționa diversele grupuri la mesajul lui?

Josh stătu o clipă pe gânduri. I-ar fi plăcut să creadă că oamenii pot depăși propria viziune dogmatică și să vadă mesajul de solidaritate al manuscrisului, dar era puțin probabil.

— Niciodată nu poți fi sigur de reacțiile oamenilor. Depinde de convingerile lor.

— Dar la ce fel de reacții te-ai aștepta?

— Dacă este atestat drept cuvântul lui Iisus, teologii vor fi obligați să-și revizuiască poziția. Există în el asemănări cu imaginea lui Iisus prezentată de teologii creștini progresiști. Dar pentru fundamentalști și tradiționaliști ar fi o ofensă, pentru că nu atestă latura divină a lui Iisus și nici interpretările pe care le dau ei Noului Testament. Mesajul pergamentului va avea ecouri în toată lumea creștină și va suscita discuții între teologi, cler și credincioși.

— Cum crezi că vor reacționa oamenii noștri? insistă Giuseppe.

— Dacă sunt seculari...

— Cei mai mulți israelieni sunt.

— Li se va părea și ironic și măgulitor.

— Măgulitor?

— Iisus își iubește poporul, pe evrei, foarte mult și e preocupat de soarta lui.

— E de mirare, ținând cont câți dintre noi au fost omorâți în numele lui, remarcă Goner.

— Asta e latura ironică, spuse Josh. Iisus nu a ucis niciodată pe nimeni. Persoane care urmăreau cu totul și cu totul alte lucruri au modificat fragmente din Noul Testament așa cum le-a convenit. În zilele noastre se numește interpretare. Tot timpul vor exista oameni ori guverne care, în momentul în care se văd depășiți de probleme, caută un țap ispășitor. Uite cum au făcut Santinelele.

— Cum rămâne cu evreii evlavioși?

— Nu cred să-i influențeze prea tare. Unii ar putea fi surprinși că Iisus a fost compatriotul lor și că a ținut la învățăturile Torei, dar mă îndoiesc că pergamentul ar avea mare impact asupra lor.

Giuseppe rămăsese cu privirile pierdute undeva, în depărtare. Josh nu putea decât să presupună la ce se gândește. Într-o bună zi, această discuție se va baza pe fapte concrete. Într-o bună zi, omenirea va avea acces la pergament. Era mult prea important pentru a fi ținut secret.

Danielle dormea în continuare și Moshe se alătură grupului lor.

— O să găsesc o cale să vă conving pe voi toți că autorul este Iisus, spuse Josh.

Moshe îl strânse de umăr.

— Dacă poți, fă-o. Mulți dintre noi am vrea să o putem crede. Dar nu știu dacă ne va face să ne răzgândim în privința publicării pergamentului.

Josh se încruntă.

— Rămâne de văzut.

Apoi tăcu o clipă și își măsură interlocutorii.

— Ce știți despre Sfântul Pavel?

Giuseppe și Goner ridicară din umeri, dar Moshe îi spuse că se documentase destul de mult despre el.

— Știai, îl întrebă Josh, că în 45 d.H., Iacob, fratele lui Iisus, și Petru, discipolul său preferat, s-au întâlnit cu Pavel? Iacob și Petru îl cunoșteau personal pe Iisus, dar nu și Pavel. Se întâmpla la douăzeci de ani de la moartea lui Iisus. Iacob și Petru conduceau secta din Ierusalim care urma învățăturile lui Iisus, deși nu se rupseseră de iudaism. Istoria ne spune că întâlnirea lor s-a sfârșit cu un compromis și că Pavel a căzut de acord să renunțe la circumcizie, dar a păstrat regulile culinare iudaice în predicile sale sau când voia să-i convertească pe ne-evrei. Dar istoria e scrisă de învingători. Adepții lui Iisus de la Ierusalim îl urau pe Pavel, și pe bună dreptate. Nu și-a respectat înțelegerea cu ei, ba mai mult, a hotărât să se conducă după propria-i viziune, care nu semăna deloc cu cea a discipolilor de la Ierusalim. În anul acela, s-a născut creștinismul. Totul a început imediat după Conciliul de la Ierusalim.

— De ce ne spui asta tocmai acum? se miră Moshe.

— M-a tot frământat gândul după altercația cu Alon. A spus ceva despre cât de hotărâte sunt Santinelele care mi-a adus aminte de Pavel.

În acea clipă, observă că Danielle începe să se miște.

— Domnilor, sunteți amabili să ne lăsați singuri?

Capitolul 75

Danielle era palidă și vocea îi era stinsă, dar ochii nu își pierduseră strălucirea.

— Am visat că ești aici, zise ea și Josh fremăta de bucuria de a-i fi putut împlini dorința.

— Înseamnă că sunt bărbatul visurilor tale, spuse el și zâmbi încântat.

Danielle râse, dar rănila îi erau încă proaspete și o durea tot corpul. Peste tot avea tuburi și senzori. Josh nu voia să o rănească, dar trebuia neapărat să o strângă în brațe. Se așează pe pat alături de ea, o îmbrățișă cu toată gingășia de care era capabil și o sărută pe obraz. Când se dădu înapoi, era ud la față, deși Danielle nu părea că ar plânge.

O sărută pe nas, apoi, și mai blând, pe buze.

— Nu am încetat niciodată să cred că te voi revedea.

Danielle îi mângâie ușor buzele.

— Și eu m-am silit să cred același lucru. Erau zile în care...

Închise ochii. Nu era prea greu să-ți dai seama la ce se gândește.

— Dar am continuat să cred.

— Acum nu te mai poate atinge nimeni. Învățătorul și cei Doisprezece Aleși au murit.

— Alexander Paul a fost, spuse ea, ca și când și-ar fi amintit după o perioadă îndelungată.

— Da.

— Mereu mi-a părut un tip așa de drăguț.

Josh se întunecă.

— Se spune că diavolul se poate deghiza în nenumărate feluri.

Danielle părea pierdută în gânduri.

— Eu... eu l-am ucis?

Lui Josh îi veni în minte sentimentul de vinovăție care îl încercase după moartea lui Alon și nu știa dacă să o cruțe de o asemenea dramă.

— Cu o sabie, continuă Danielle. Chiar așa s-a petrecut, nu?

Josh îi strânse mâna, i-o sărută, apoi și-o lipi de obraz.

— Așa a fost. Ai fost de-a dreptul uimitoare.

— Cum de-am ajuns în spital?

— Te-a împușcat unul din oamenii lui Paul. A murit. L-a împușcat un agent de securitate.

— Toată lumea e bine? Întrebă ea, cuprinsă brusc de neliniște. Tata e bine?

— E bine, dar alții n-au fost la fel de norocoși. Paul a făcut foarte mult rău.

Danielle inspiră adânc și încercă să se ridice în capul oaselor, dar efortul se dovedi prea mare și se prăbuși la loc pe pernă.

— Vorbim despre astea altă dată, când te mai întremezi. Acum trebuie să știi doar două lucruri. Unu, te vei vindeca complet.

Pe chipul femeii se citi ușurarea.

— Și al doilea?

— Am de gând să stau lângă tine până la adânci bătrâneți.

Danielle izbucni în râs.

— E o promisiune?

— E mai mult decât o promisiune.

O strângea la pieptul său și simțea cum inimile amândurora încep ușor-ușor să bată la unison. Era conștient că povestea lor era abia la început, și că avea să cunoască și momente mai puțin dorite, dar va face tot ce-i va sta în putere ca să-și respecte promisiunea.

Capitolul 76

Danielle căzuse din nou într-un somn adânc, dar Josh nu se hotăra să se ridice de pe scaunul de la capul patului ei. Pentru prima dată, după săptămâni în șir, nu avea niciun obiectiv precis. Secta nu era nici pe departe distrusă și instinctul îi șoptea că drumurile lor aveau să se mai intersecteze cândva; dar, pentru moment, nu și-ar fi dorit să fie nicăieri altundeva. Cum Danielle nu avea să se trezească pentru câteva ore, Josh închise ochii și începu să mediteze. Desigur, îi mai rămânea un lucru de făcut, să traducă și ultimele pagini ale pergamentului. Scormoni prin minte în căutarea paginilor memorate și începu să citească. Acum, când amenințarea iminentă trecuse, nu se mai împotmolea deloc la tradus.

Existența răului este doar vina oamenilor. Cât timp va duce războaie, omul va rămâne sălbatic, căci războiul este o barbarie și o piedică în calea cunoașterii. Într-o bună zi, se va face dreptate în această lume nedreaptă. Când oamenii își vor înțelege adevăratul potențial, nimic nu va mai fi imposibil.

Răul și întunericul vor fi înfrânate, iar lumea va fi condusă de lumină. Lumina va coborî peste toți bărbații și femeile ce își duc viața în iubire și dreptate. Aceștia își vor împlini destinul și îl vor cunoaște pe Dumnezeu.

Isaia spune că un singur rob va purta toată suferința, dar eu văd un popor întreg copleșit de suferință. Văd imagini înfiorătoare în care poporul meu este oropsit până la nimicire. Poporul meu sunt robii năpăstuiți. Mă tem cel mai mult să nu fiu indirect implicat în acest dezastru, deși mii de zile ne despart de cea mai mare dintre aceste tragedii.

După marea distrugere, văd cum sectele altor seminții, nenăscute încă, se luptă între ele și pustiesc lumea. Se vor lupta până la moarte și se vor ucide în nenumăratele nume ale aceluiasi Dumnezeu. În ceasul cel mai întunecat, când distrugerea va fi inevitabilă, iar oamenii vor rămâne fără suflare, va apărea o lumină. Lumina îi va scălda pe dușmani în iubire, iar bunăvoința și toleranța vor învinge.

În cele din urmă, Mesia va veni, dar nu așa cum îl așteaptă oamenii. S-a împlinit profeția? E pace pe Pământ? Solidaritatea domnește pretutindeni? Nu încă. Dar nu vă temeți, căci ziua aceea se apropie. Pământul va fi sfâșiat de durere și suferință și mult sânge va mai curge până atunci, dar binele din oameni va înfrânge răul.

Când omul se va găsi în pragul dezastrului, când lumea va părea că se îndreaptă către sfârșit, atunci va apărea cineva sânge din sângele meu. El este vestitorul speranței. Va fi binecuvântat cu însușiri nemaivăzute. Așa cum este el, pot deveni și urmașii voștri. El vă va

arăta calea. Și doar atunci misiunea sa va fi îndeplinită.

Pergamentul acesta poartă pecetea propriului meu sânge, ca mărturie a cuvintelor mele. Cel ce îl găsește trebuie să-i răspândească mesajul. Peste două mii de ani, când luna va acoperi soarele pentru multă vreme, iar omenirea se va cufunda în întuneric, va începe o bătlie uriașă. Nicicând nu a mai fost un asemenea pârjol, și puțini îi vor supraviețui. Dezastrul trebuie prevenit înainte să se aprindă cea dintâi scânteie, altminteri va mistui Pământul și va spulbera sufletele tuturor oamenilor.

Josh începea să iasă din transă dar, pentru prima oară, simțea cum ceva îi blochează calea spre conștient. Încă nu văzuse totul – mai era ceva în legătură cu mesajul din ultimele fragmente ale pergamentului.

Ca și când ar fi fost purtat de o nouă forță, Josh simți cum se scufundă în subconștient. Acolo dădu cu ochii de o serie de numere, aceleași pe care le decodase din primele pagini ale pergamentului.

*

155778

Numerele se șterseră și Josh ieși din transă. De câte ori își termina meditația, era puțin amețit. Dar numerele îi rămăseseră în minte: 155778. Se mai întrebese și cu alte ocazii ce ar putea să însemne. Acum însă își dădea seama că erau direct legate de mesajul final al lui Iisus – prezicerea conflictului care la două mii de ani după moartea sa va distruge lumea aproape în totalitate. Să fi reprezentat o dată? În cazul acesta, nu aveau nicio logică.

Cu excepția calendarului evreiesc, cel pe care trebuie să-l fi folosit și Iisus.

155778.

Josh se gândi din nou la profetia din final, aceea că bătlia va avea loc în ziua cea mai întunecată. Să fie oare o ghicitoare? Și dacă da, ce putea să însemne? Luată ad litteram, putea să se refere la o eclipsă. Din studiile sale, Josh știa că cea mai lungă eclipsă din acel secol urma să aibă loc pe 27 iulie 2018.

Data care îi corespundea din calendarul evreiesc era Av 15, 5778. 155778.

Era mesajul pe care trebuia să-l afle Josh. În acea zi, dacă nu cumva omenirea reușea să iasă de pe panta dezastrului, urma să se întâmple cea mai mare catastrofă din istoria lumii.

De acel moment îi mai despărțeau puțin peste zece ani.

*

Cel ce găsește pergamentul, trebuie să-i răspândească mesajul.

*

Transa lui Josh nu durase nicio oră. Nu știa de unde să înceapă, dar știa ce are de făcut.

Danielle se mișcă puțin, își schimbă poziția, apoi se liniști.

Ți-am promis că vom avea un viitor, îi spuse el în sinea lui. Poate că nu va fi un viitor tihnit, dar va fi al nostru.

Capitolul 77

Josh își duse lucrurile în jeepul închiriat și porni spre deșert. Starea lui Danielle se îmbunătățise simțitor în ultimele zile, așa încât o putea lăsa să petreacă câteva zile în compania tatălui ei. Trebuia neapărat să facă ceva, un lucru pe care îl înțelesese de îndată ce citise fragmentele de final din pergament. În decursul a două zile, trebuia să ajungă la trei destinații.

În străfundurile Orașului Vechi, Josh se întoarse la tunelul prin care mai trecuse și înainte. Înainta anevoie aproape trei sute de metri prin galeria întunecoasă ce îl ducea la destinația dorită, nu departe de intrarea secretă în Biserică Sfântului Mormânt. Se opri în fața mormântului la care rostise Kaddish-ul pentru cel mai faimos dintre martiri și se propti în lespede cu toată forța, dar aceasta nu se clinti din loc. Își strânse toate puterile și voința, dar fără niciun folos.

Supărat și ostenit, se așeză pe pământul rece, cu spatele lipit de lespede. Din acel loc remarcă din nou golul rămas între lespede și pământ. Scoase o lopată din rucsac și se puse să sape în jurul deschizăturii. În gând vedea imaginea pietrei. Părea să răspândească o energie sfâșietor de tristă. Inconștient, se apucă să sape și mai adânc. Era lac de sudoare, dar săpa neobosit. Pământul începu să cedeze și câteva minute mai târziu reușise să-și croiască o mică intrare.

Josh se întoarse spre aceasta. Inima i se zbătea în piept și sângele îi clocotea în vine. Știa că trebuie să intre, însă habar nu avea ce îl așteaptă acolo.

Înăuntru era beznă. Josh păși în întuneric, lăsându-se năpădit de spiritul acelui loc. Își dădea seama că e un spațiu mic și umed. Împresurat de întuneric, Josh simțea rezonanța unor evenimente demult apuse. Era convins că se află în locul căutat.

Dar în momentul în care aprinse lanterna și se uită prin încăpere, observă că este goală. Ce se așteptase să găsească, fantome? Rămășițe umane? Știa nu va găsi nimic din toate acestea, dar totuși nu-și putea ascunde o vagă dezamăgire.

Se învârti cu lanterna prin camera mortuară în căutarea vreunui indiciu. Surprinzător, dar îl descoperi. Raza de lumină se opri asupra unei plăci vechi din lemn întinsă pe jos. Când o întoarse pe cealaltă parte, dădu cu ochii de o inscripție în aramaică și citi: Împăratul iudeilor. Alături se zăreau două cuie ruginite. Acoperite cu o crustă de sânge.

*

Josh urcă pe șoseaua șerpuitoare până în vârful colinelor Iudeii, la aproape opt sute de metri deasupra nivelului mării. Din acel punct, puteai admira aproape întreg Ierusalimul. Era un oraș uimitor, care însă fusese martorul prea multor războaie și suferințe. Josh știa că, din nefericire, avea să vadă și altele, încă mai rele, în deceniul ce va urma. Așa fusese prorocit, iar Josh se va afla în miezul evenimentelor și, cu puțin noroc, poate chiar va avea un cuvânt de spus în soluționarea lor.

Își întoarse privirile către deșertul Iudeii ce se întindea la picioarele sale. Simțea prezența

celor ce trecuseră pe acolo în ultimii trei mii de ani. Aici trăiseră David și Solomon, pe aici călcaseră profeții și tot aici Iisus meditase și se rugase vreme de patruzeci de zile și patruzeci de nopți.

Închise ochii și invită spiritele să-i intre în suflet.

Unul, Unul, Unul..., își zise el.

Poate că fuseseră acolo de la bun început. Josh lăsa vocile să-i răsună în urechi, știind că de-acum încolo va avea nevoie de ele mai mult ca oricând. Zâmbi și își întoarse fața spre cer. O adiere dulce îi mângâie obraji și se auzea freamăt de aripi.

Soarele se ridica peste munții Iordaniei în momentul în care Josh ajunsese la ultima destinație. Nu mai văzuse nicicând un răsărit atât de strălucitor.

Își parcă jeepul pe marginea șoselei și porni către peștera în care descoperise pergamentul, acolo unde Iisus îl lăsase cu două mii de ani în urmă. Avea ziua întreagă la dispoziție și odată ajuns la peșteră va petrece câteva ore în meditație și rugăciune. Acum însă, în sublimul clipei prezente, Josh simțea structura pământului pe care călca – pietrișul mărunț și suprafața aspră a pământului scorjit. Misiunea lui era abia la început.

NOTA AUTORULUI

Pergamentul secret este o îmbinare de ficțiune și teorii istorice bazate pe mii de ore de cercetări și pe fapte reale.

Pergamentul în sine este doar o teorie istorică. Este creația mea, întemeiată pe o sinteză de concepții și opinii ale unora dintre cei mai renumiți teologi cu privire la existența lui Iisus. Toate locurile pomenite în roman sunt reale, cu excepția ascunzătorii Santinelelor. Multe dintre acestea se numără printre cele mai sfinte din lume.

Conform cercetărilor mele, portretele personalităților istorice, precum Pilat din Pont, Marcion, Constantin, sunt extrem de fidele.

În ceea ce privește descrierea Sfântului Pavel, aceasta este o teorie istorică, bazată pe vaste cercetări.

Evenimentele istorice prezentate în carte sunt reale, cu excepția Conciliului de la Ierusalim, care este la rândul său o teorie istorică.

Cultul Santinelelor are la bază o străveche sectă religioasă creștină care a existat timp de două mii de ani. În romanul de față se presupune că secta există și în zilele noastre, ceea ce, după știința mea, este o simplă ficțiune. Unele dintre ideile și acțiunile acestui cult se aseamănă cu cele folosite astăzi de anumite secte ori grupări fanatice. Numele lor sunt singurele care le diferențiază, căci toate au la bază o cultură a urii și a intoleranței.

Autoritatea Israeliană pentru Antichități (AIA) este una dintre cele mai renumite organizații ce vizează descoperirile arheologice biblice. Toate personajele angajate în cadrul AIA prezentate în roman sunt fictive și nu au fost create după niciun model real.

Cercetările pentru Pergamentul secret au durat mai bine de doi ani. În acest răstimp, am studiat peste șaptezeci și cinci de cărți, zeci de interviuri, și diverse materiale de specialitate. O descriere mai amplă a cercetărilor care au stat la baza acestui roman se poate găsi pe www.TheSecretScroll.com.

MULȚUMIRI

Scrierea cărții Pergamentul secret a reprezentat experiența vieții mele. Întregul proces mi-a adus în același timp bucurie și suferință, dar în primul rând a fost un continuu stimulent, tot mai puternic pe măsură ce personajele mele prindeau viață și se petreceau lucruri pe care nu voi putea vreodată să le explic.

Călătoria unui scriitor este una solitară, dar eu am avut norocul să am în preajma mea persoane cu care să vorbesc, oameni care m-au ajutat să transform scheletul primei schițe în rezultatul final. Cei menționați în continuare sunt mulți dintre cei care mi-au fost sursă de inspirație în cursul aventurii ce a durat patru ani și a condus la Pergamentul secret. Sora mea, Ilene Rose, a avut răbdarea să asculte ce scriam în fiecare zi pe când lucram la prima variantă a cărții. Ea a devenit primul meu cititor și una din cele două muze ale mele. Jeff Gelb, un prieten drag, o minte strălucită și totodată un scriitor talentat, mi-a fost întotdeauna alături, iar inspirația și sfaturile sale au reprezentat un ajutor imens. Jeff a fost cea de-a doua muză a mea. În fiecare zi, pe când elaboram prima variantă a cărții, obișnuiam să ascult casete cu „Misterul regelui. Despre scris”, de Stephen King, care m-au ajutat și m-au inspirat în tot acest timp.

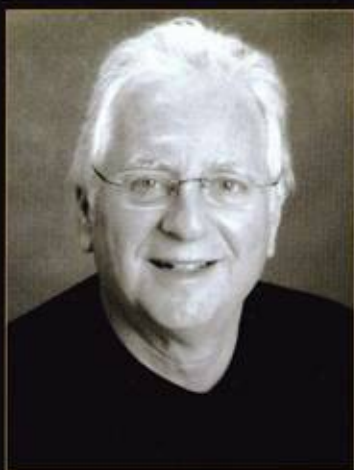
Mike Garrett și Leonard Tourney s-au numărat printre primii mei cititori, fiindu-mi de mare ajutor. Legendara Lou Aronica a plăcut cartea suficient de mult pentru a-mi deveni editoare și prietenă, iar Courtney Arnold, o femeie inteligentă și plină de talent, mi-a ajutat la redactarea variantei finale. Doresc să le mulțumesc de asemenea prietenilor și librarilor care mi-au dat o mână de ajutor prin inspirație și comentarii pozitive. Mulțumiri încă o dată tuturor celor menționați.

Jason, fiul meu cel mare, mi-a oferit mereu sprijinul său. Jason și încântătoarea lui soție, Maris, tocmai m-au binecuvântat cu o nepoțică, Maya.

Țin să îi mulțumesc îndeosebi soției mele, Lori, marea mea iubire, care mi-a fost tot timpul aproape, m-a încurajat, mi-a citit aproape toate manuscrisele și mi-a oferit impresii valoroase asupra lor. Atât ea, cât și fiul meu, Max, au trebuit să îndure cei patru ani în care mă închideam în birou timp de șaptezeci de ore pe săptămână și trăiam obsedat de Pergamentul secret. Vă iubesc!

În cursul publicării cărții am lucrat cu oameni de excepție: Margot Atwell, Erin Smith, Meryl Moss, Skye Herzog, Todd Stevens, MJ Rose, Steve O'Keefe, Robert Aulicino, Thomas Krafft, Don Goldberg, Cevin Bryerman, Joe Murray și Jenn Risko. Vă mulțumesc!

Pentru voi, dragi cititori – mă bucur că ați ales să citiți Pergamentul secret. Vă mulțumesc!

În anii '60, RONALD CUTLER era un binecunoscut crainic de radio, în anii '70, devenea proprietarul unui post de radio, iar între 1979–1997, realizatorul, producătorul și scenaristul unor programe radiofonice de succes național. În 1987, Frank Murphy, pe atunci director de programe la CBS Radio Networks, l-a numit pe Ronald un „Steven Spielberg al radioului”. În ciuda pasiunii sale jurnalistice, Ronald Cutler a visat dintotdeauna să scrie un roman. În ianuarie 2004, a început documentarea pentru *Pergamentul secret*, care avea să fie publicat în 2008. În prezent, Ronald Cutler trăiește în California.

Designul copertei: Aulicino Design

Ilustrația copertei: Robert Aulicino și Zak Deardoff

UN THRILLER DE PROPOŢII BIBLICE

Cel ce găseşte pergamentul trebuie să-i răspândească mesajul. Peste două mii de ani, când luna va acoperi soarele pentru multă vreme, iar omenirea se va cufunda în întuneric, va începe o bătălie uriaşă. Nici când nu a mai fost un asemenea pârjol, şi puţini îi vor supravieţui. Dezastrul trebuie prevenit înainte să se aprindă cea dintâi scânteie, altminteri va mistui Pământul şi va spulbera sufletele tuturor oamenilor.

„Pergamentul secret este un roman uluitor, o călătorie palpitantă încă de la scena de început şi până la finalul tulburător şi profetic... o îmbinare de secrete biblice, de taine ale unei secte primejdioase, de asasinate în stil modern, de răpiri şi intrigi în lumea arheologilor.

Personajele minunate, documentarea riguroasă, decorul spectaculos şi ritmul alert al povestirii fac din Pergamentul secret un roman excepţional.”

Douglas Preston

www.thesecretscroll.com

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT
www.ledabooks.ro
www.edituracorint.ro

[1] În limba ebraică înseamnă „spaniol” şi a fost utilizat pentru desemnarea evreilor din Spania şi Portugalia, expulzaţi la sfârşitul secolului al XV-lea, în urma eliberării complete de către monarhii creştini a Peninsulei Iberice de ocupanţii musulmani care o cuceriseră cu peste 700 de ani înainte.

[2] Cornuleţ fraged.

[3] Pistol-mitralieră.

[4] Personaj al povestirii „Legenda călăreţului fără cap” de Washington Irving.

[5] Vino la sediu (l. engl.).